

Πάνος Κολιόπουλος

Φίλιππας Μαρλής

- Security -

MIDNIGHT PUBLISHING
Corfu 1995-2022

Φίλιππας Μαρλής —Security

Οι Απίστευτες Περιπέτειες του Έλληνα Φίλιπ Μάρλου

Πάνος Κολιόπουλος

Φίλιππας Μαρλής

- Security -

Οι Απίστευτες Περιπέτειες του Έλληνα Φίλιπ Μάρλου

Εικονογράφηση: Πάνος Κολιόπουλος

MIDNIGHT PUBLISHING
Corfu 1995 - 2022

Vignettes: Public Domaine

Copyright © 1995 Panos Coliopoulos

Σ. Δούσμανη 44

49100 Κέρκυρα

email: panflynn@otenet.gr

Δυο λόγια, πριν αρχίσει ο τζερατζελές.....	9
Η Χήρα με τα Πράσινα.....	19
M.A.S.A & Company Ltd.....	61
Η Μαμά του Shooting Guard.....	101
Ο Δημοσιογράφος Χτυπάει πάντα Νύχτα.....	139
Φύλακας - Άγγελος.....	183
Η Εξαφάνιση του Σούλη.....	213

Δυο λόγια,
πριν αρχίσει
ο τζερτζελές

Εισαγωγικά από τον περιβόητο
Φίλιππα Μαρλή

Tο όνομά μου είναι Μαρλής. Φίλιππας Μαρλής. Αν αυτό σας θυμίζει αορίστως κάτι, μην παραξενεύσαστε. Από μια απίστευτη συγκυρία της τύχης το όνομα και το επάγγελμά μου είναι απόλυτα συνυφασμένα. Για να δείτε τι σας λέω κάντε μια προσπάθεια να με μεταφράσετε στα αγγλικά.

Φίλιππας... Philip. Μαρλής... Marlowe.

Ναι, πολύ σωστά μαντέψατε, Philip Marlowe, private eye, ο θρυλικός ντετέκτιβ του μεγάλου Raymond Chandler. Θα μου πείτε, και γαμώ τις συμπτώσεις! Έ ναι, καμιά φορά η μοίρα τα φέρνει έτσι ώστε να μπουρδουκλωνόμαστε και να σαστίζουμε (και σ' ότι αφορά τα μπουρδουκλώματα, δεν έχω παράπονο... η ειδικότητά μου!). Άντε τώρα να λεγόμεν, λέει, Κίτσος Βουρδούμπασης. Μ' ένα τέτοιο όνομα τι μπορείς να κάνεις στη ζωή; Το πολύ βοηθός νταλιχιέρη ή τζομπάνος στα απάτητα της Τζουμέρκας, άλλο μέλλον δεν διαφαίνεται. Σκεφτείτε τώρα αυτή την εκρηκτική κοκκινομάλλα, τύπου Ρίτας Χαίηγουωρθ, να ρίχνει τα μπράτσα της γύρω στο λαιμό σου και να σου ψιθυρίζει παθιάρικα και λάγνα: "Kitsos Vourdoubassis, I need you!"... Μιλάμε δηλαδή για μέγα κράξιμο.

Ευτυχώς, η τύχη τα 'φερε έτσι ώστε να 'ρθω στον κόσμο αυτό μ' ένα όνομα, που, αν μη τι άλλο, προδιέθετε για την μετέπειτα πορεία μου.

Γιατί, φυσικά, το επάγγελμά μου κολλάει σαν γάντι στο όνομά μου.

Κυρίες και κύριοι, επιτρέψτε μου να συστηθώ για μια ακόμη φορά, εξ' ολοκλήρου τώρα. Φίλιππας Μαρλής, Security (τι να σας κάνω, το private eye δεν μεταφράζεται ελληνικά –τι να 'λεγα, «ιδιωτικό μάτι»; Ακούγεται σαν διαφήμιση για ματάκηδες). Security λοιπόν και βέβαια, αναζητήσεις παντός είδους (από τον τυπάκο που είπε πως κατεβαίνει στο περίπτερο για τσιγάρα και την έκανε κανονικά, μέχρι τη Σούλα που έφυγε απ' το χωριό της, να πάει επίσκεψη στην ξαδέρφη, στη Χώρα, και βρέθηκε –κατά τους τελευταίους αυτόπτες μάρτυρες—κάπου στα Εμιράτα του Κόλπου, γιουσουφάκι σε χαρέμι), παρακολουθήσεις παντός είδους (από τη σπιτωμένη γκομενίτσα του τρίτου γραμματέα της Νικαραγουανής πρεσβείας που «περπατεί πονηρά», μέχρι τους ανταγωνιστές της εταιρίας «Τζούμτζας & κόμπανυ λίμιτεντ», που κινούνται ύπουλα στην αγορά, με πλάνα μυστήρια και καταχθόνια), επίσης πληροφορίες παντός είδους (πού τηλεφωνεί η κυρία Λίτσα, όταν λείπει ο κύριός της από το σπίτι, τι καπνό φουμάρει η τύπισσα που τύλιξε τον Μπούλη περί στεφάνι και τέτοια, καθόσον δείχνει σαν να 'χει πάρει τουλάχιστον τη δεύτερη μεραρχία ορεινών καταδρομών και συνεχίζει, πού έχει κρύψει τα όβολα ο παππούς –ο σκατόγερος, που δεν λέει να πεθάνει, να δούμε άσπρη μέρα–, τι νέο προϊόν ετοιμάζεται να ρίξει στην αγορά ο ανταγωνιστής, ο Πλιάτσικος –της Πλιάτσικος Α.Ε.—κι άλλα τέτοια). Επίσης αναλαμβάνουμε διαζύγια (τη συλλογή στοιχείων δηλαδή, ώστε να μην τα σηκώσει όλα φεύγοντας η άπληστη, η κυρία), ανεύρεση χαμένων αντικειμένων

(σαν καλή ώρα τα χρυσαφικούλια της μαμάς, που ζουλάρει από το συρτάρι ο Τάκης, για να τ' ακουμπήσει στην Πάρνηθα –στην καλύτερη των περιπτώσεων), διεκπεραίωση «λεπτών» αποστολών (λόγου χάρη είσπραξη οφειλών από αφερέγγυους οφειλέτες –αν και το αποφεύγουμε όσο μπορούμε), φύλαξη χώρων (π.χ. διακριτική επιτήρηση του μπουφέ κατά την διάρκεια δεξιώσεων, ώστε να μην ξαφριστούν οι μπουκάλες του J&B από λιγούρηδες πλην αδίστακτους καλεσμένους), φύλαξη προσώπων (π.χ. γινόμαστε η σκιά της Ντορούλας, ώστε μην της την πέσει κανένας λέχρος, να μασουλήξει κανονικά τα έχητα του μπαμπά, πουλώντας έρωτες και κορδέλες –ο άθλιος!) και γενικά κάθε τι που άπτεται των αστυνομικών κι εμπιστευτικών υποθέσεων, αλλά δεν μπορεί –για λόγους πολλούς και διαφόρους—να διεκπεραιωθεί από την επίσημη αστυνομία ή τις άλλες εμπιστευτικές πλην κρατικές και (ας γελάσω) έννομες υπερεσίες.

Σε μένα έρχονται άνθρωποι κάθε κοινωνικής υποστάθμης. Πολλοί βρίσκονται σε κατάσταση αλλοφροσύνης, στα πρόθυρα νευρικής κρίσης ή αυτοκτονίας. Κάθονται, μου ανοίγουν την καρδιά τους, εγώ τους ακούω, ανάλογα με την περίπτωση τους κερνάω ένα μπέρμπον ή μια βυσσινάδα, κάνω τις ερωτήσεις μου, κρατάω τις σημειώσεις μου και μετά τους σκάω τον λογαριασμό. Αν τα βρούμε, μου αφήνουν μια προκαταβολή έναντι και παν στην ευχή του Θεού. Εγώ τώρα, με την ταχύτητα και την οξυδέρχεια που με διακρίνουν, ξεχύνομαι στην πιάτσα, ρωτάω, λαδώνω, πληροφορούμαι (καμιά φορά, σαν το φέρουν οι περιστάσεις, θυσιάζω και το κορμί μου), ζορίζω, ρίχνω και δυο-τρεις ξανάστροφες, άμα λάχει ζόρι, και σε χρόνο μηδέν μαζεύω στοιχεία, τα ταξινομώ, τα αξιολογώ και κάνω το ραπόρτο μου στον (ωσεί ευγνώμονα) πελάτη. Δεν κάθομαι ν' ακούσω τις (αναπόφευ-

κτες) ευχαριστίες και σπανίως τους επιτρέπω την ευχαρίστηση να μου φιλήσουν το χέρι ή τα σκαρπίνια. Απλά, τσεπώνω το παραδάκι (χωρίς να το μετρήσω –γιατί αυτό τον ταπεινώνει τον πελάτη), κοτσάρω το ρεπούμπλικό μου στραβά, σηκώνω τον γιακά της γκαμπαρντίνας μου και με τα χέρια στην τσέπη ξεκινάω για νέες, ακόμη πιο συνταρακτικές, περιπέτειες.

Περίττο να πω ότι στην πολύχρονη καριέρα μου είδαν τα μάτια μου πράγματα και θαύματα. Αυτό είναι φυσικό για έναν άνθρωπο με τις δικές μου εμπειρίες και την πλατιά γκάμα δραστηριοτήτων. Υπήρξαν φορές, κατά τη διάρκεια μιας αποστολής, που έφτασα πολύ κοντά στο να λυγίσω, άλλες που βρέθηκα στο αμήν να τα παρατήσω... Τις περιπτώσεις όπου κινδύνευσα άμεσα έχω σταματήσει πια να τις μετράω, είναι μέρος του επαγγέλματος. Όταν ανακατεύεσαι με τα πίτουρα είναι μοιραίο να σε φάνε κάποτε και οι κότες. Δόξα τω Θεό, να χτυπήσω ξύλο, μέχρι τώρα τίποτα ανεπανόρθωτο δεν μου 'χει συμβεί, τουλάχιστον τίποτα που να μην διορθώνεται με δυο-τρεις μήνες στο νοσοκομείο. Και να σκεφτεί κανείς ότι αρνούμαι πεισματικά να οπλοφορήσω. Το σαρανταπεντάρι «*Browning*», που θα δείτε κρεμασμένο στον καλόγερο του γραφείου μου, κάτω από τη ρεμπούπλικα, είναι αεροβόλο και χρησιμεύει για ντεκόρ, ταιριάζει με το όλο σκηνικό αλλά Chandler που έχω στήσει εκεί. Είναι έπιπλο, όπως οι ξύλινες, συρταρωτές αρχειοθήκες, οι μισόκλειστες γρίλιες, ο παλιός καναπές, το μπουκάλι του μπέρμπον και ο μεγάλος, παλιομοδίτικος ανεμιστήρας στο νταβάνι. Τα όπλα τα σιχαίνομαι –καλά το καταλάβατε–, μόνο σκοτούρες και προβλήματα φέρνουν και δεν τακτοποιούν καμιά κατάσταση, σχεδόν ποτέ. Κι ας μου κολλάει ο φίλος μου, ο αστυνόμος Τσάκας, να βγάλω άδεια οπλοφορίας.

—Με τις ζημιές που έχεις κάνει στα κατακάθια του υποκόσμου θα σου τη στήσουν καμιά βραδιά σε καμιά στροφή, μου λέει και μου ξαναλέει. Πάρτο χαμπάρι, Φίλιππα, και σύνελθε. Θα σε βρούμε κάνα πρωί τεζαρισμένο σε κάνα αδιέξοδο, ανάμεσα σε τίποτις σκουπιδοντενεκέδες και θα χρειαστεί να σε κολλάμε με σελοταίηπ, προκειμένου ν' αναγνωρίσουμε τη διάσημη —έως πριν από λίγο—μουτσουνάρα σου.

Αλλά, ο αστυνόμος Τσάκας, όπως οι περισσότεροι του σιναφιού του, είναι επηρεασμένος από τα γκαγκστερικά της τηλεόρασης κι από τα δελτία ειδήσεων. Αν έβγαιναν και καμιά φορά από τα ζεστά και άνετα γραφειάκια τους θα έβλεπαν με κατάπληξη ότι τα πράγματα «εκεί έξω» είναι κάπως διαφορετικά. Δεν λέω ότι δεν υπάρχουν «κακά παιδιά», τραμπούκοι, παρανοϊκοί, ακόμα και πιστολάδες. Υπάρχουν και παραυπάρχουν, μόνο που η ζωή δεν είναι τηλεόραση και οι άνθρωποι —ακόμα και τα χειρότερα αποβράσματα—δεν είναι ηθοποιοί του Φωσκόλου. Ξέρει ο καθένας μέχρι πού τον παίρνει να φτάσει και να σας πω και το άλλο... Εγώ προσωπικά δεν έτυχε ποτέ να βρεθώ σε μια κατάσταση απ' όπου ένας επιδέξιος χειριστής του προφορικού λόγου δεν θα κατάφερνε να βγει μ' ένα μίνιμουμ απωλειών —και πάλι τίποτα που να μην διορθώνεται με δυο-τρεις μήνες σε κάποιο καλά εξοπλισμένο νοσοκομείο του εξωτερικού.

Άλλωστε, ο υπόκοσμος με γνωρίζει πια και με σέβεται. Ξέρουν ότι στην αδικία είμαι άτεγκτος, αλλά ξέρουν επίσης ότι έχω τον δικό μου τρόπο να διεκπεραιώνω τις υποθέσεις μου. Το σλόγκαν μου υπήρξε ανέκαθεν: «Μη μου τη μπαίνεις για να μη σου τη μπαίνω». Οι «μεγάλοι» (όλοι τους, χωρίς εξαίρεση, σοφοί και μελετημένοι άνθρωποι) έχουν δώσει ρητές εντολές στα ρεμάλια τους. “Τον Μαρλή μην

τον πειράξετε, εξόν κι αν δεν γένεται αλλέως”. Έτσι, με την άγραφη (κι ανυπόγραφη) αυτή συνθήκη, ο καθένας μας κοιτάζει τη δουλίτσα του κι αφήνει τον άλλο να κάνει τη δική του. Στις σπάνιες περιπτώσεις που επιβάλλεται, εκ των πραγμάτων, να βρεθούμε αντιμέτωποι φροντίζουμε να λύσουμε τα προβλήματα και τις διαφωνίες μας με τον καλύτερο και πλέον πολιτισμένο τρόπο. Το ότι σε τριανταδύο χρόνια έντονης καριέρας έχω να επιδείξω μόνο δώδεκα σπασίματα οστών, τριανταπέντε ουλές «προκληθείσες δι’ αιχμηρών οργάνων», εικοσιεφτά διαμπερή και μη τραύματα πυροβόλων όπλων και μόλις δύομισι χιλιάδες πεντακόσιες είκοσι επτά εκδορές και μώλωπες αποδεικνύουν του λόγου το ασφαλές. Όχι, δεν είναι οι δηλωμένοι παράνομοι που με προβληματίζουν στο εξόχως συναρπαστικό επάγγελμά μου. Οι άλλοι είναι οι πιο επικίνδυνοι, οι «ερασιτέχνες». Ο προδομένος σύζυγος, ο καψούρης εραστής, η εγκαταλειμμένη μνηστή, ο στα πρόθυρα της πτώχευσης επιχειρηματίας... Αυτοί είναι οι πραγματικοί κίνδυνοι, καθόσον τελείως απρόβλεπτοι. Άντε τώρα, να βρεθείς μπροστά σ’ έναν μαινόμενο μπουζουκτζή που κραδαίνει το 38άρι μπροστά στα μούτρα σου κι απειλεί να σε φυτέψει και να φυτευτεί, αν δεν του βρεις και του φέρεις τώρα αμέσως τη Τζούλια (κατά κόσμον Καλλιόπη) που του το ’σκασε με τον γχοτζαμάνη που εκτελούσε τις μεταφορές των ποτών στο «μαγαζί». Κι άντε τώρα εσύ, να προσπαθείς να τον πείσεις ότι, έτσι είναι οι Τζούλιες, όλες οι Τζούλιες, κι ότι αν δεν φύγουν με τον γχοτζαμάνη, θα φύγουν μια μέρα των ημερών με τον γαλατά, με τον υδραυλικό ή με τη λουλουδού (έχουν δει τα μάτια μου εμένα!).

Ναι, η δουλειά μου (το λειτούργημά μου θα ’πρεπε να πω καλύτερα) είναι συναρπαστική. Αν καθόμουν να ιστορήσω όλα όσα μου έχουν συμβεί δεν θα ’φταναν 35 τόμοι με-

γάλου σχήματος χρυσοδερματόδετοι. Η κάθε μου ημέρα είναι και μια διαφορετική περιπέτεια. Όσα βιώνω εγώ μέσα σ' ένα φυσιολογικό μήνα δεν τα βιώνουν άλλοι σ' ολόκληρη ζωή. Βέβαια, υπάρχει το άγχος. Κι ο κίνδυνος. Και οι εκπλήξεις. Υπάρχουν όμως και τα τυχερά. Και το αίσθημα της προσφοράς στο κοινωνικό σύνολο. Καμιά φορά αναρωτιέμαι πώς θα ήταν ο κόσμος χωρίς τον Φίλιππα Μαρλή (τον κάθε Φίλιππα Μαρλή, αλλά ειδικότερα γι' αυτόν που μιλάμε τώρα) κι ανατριχιάζω. Αυτός ο κόσμος θα ήταν ένας κόσμος χωρίς φαντασία, χωρίς ευαισθησία και χωρίς δικαιοσύνη. Ποιος θα 'θελε να ζει σ' ένα τέτοιο κόσμο;

* * *

Αποφάσισα να μοιραστώ κάποιες από τις περιπέτειες μου με το πλατύ κοινό. Πρόκειται για ένα σταχυολόγημα καταστάσεων και περιστατικών που δίνουν ένα δείγμα του τι έχει ν' αντιμετωπίσει κάποιος σαν εμένα σε καθημερινή βάση. Δείχνει ακόμα την παράνοια της σημερινής κοινωνίας, όπου από αλλού το περιμένεις κι απ' αλλού σου 'ρχεται κι όπου, συχνά, δεν γνωρίζει το σκυλί τον αφέντη του.

Οι ιστορίες τραβήχτηκαν στην τύχη από το αρχείο μου. Φρόντισα βέβαια να παραποιήσω ονόματα, χώρους και χρονολογίες, ώστε να μην εκτεθεί κάποιος και με κυνηγάει μετά να μου σιδερώσει τη φυσιογνωμία. Ωστόσο, μπορώ να σας το εγγυηθώ ενόρκως, πρόκειται για περιστατικά πέρα για πέρα αληθινά –αυτό το λέω για κείνους από σας που δεν είναι και τόσο περπατημένοι, γιατί οι άλλοι, ειδικά αυτοί που περπατούν και νύχτα, θα καταλάβουν ότι τόσα κι άλλα τόσα και λίγα που λέμε.

Αράξτε λοιπόν αναπαυτικά στην πολυθρόνα σας, πιάστε ένα μπέερμπον ον δη ροκς, ρίξτε έναν Glenn Miller στο CD Player και φύγαμε.

Η ΧΗΡΑ ΜΕ ΤΑ ΠΡΑΣΙΝΑ

Μια περιπέτεια του ανυπέβλητου
Φίλιππα Μαρλή

Ήταν από τις μέρες εκείνες που εύχεται κανείς να μην είχε γεννηθεί ή τουλάχιστον, εφόσον αυτό ήταν αναπόφευκτο, να γεννιόταν τουλάχιστον κοκοβιός, να φέρνει βόλτα στα απόνερα, κάνοντας καμάκι στις μουρμούρες και τσιμπολογώντας μεζεδάκι μαρίδα με τους άλλους μότες, ν' ακούει κι από καμιά πενιά που θα 'ριχνε κανένα άνεργο μαγκάκι σε καμιά ακτή του Καρέα.

Έφτασα στο γραφείο μου αργά, κατά τις έντεκα, αφού το προηγούμενο βράδυ είχα μπλέξει με μια παρέα μπεκιάρηδων, σαν εμένα, και τα 'χαμε κοπανήσει κανονικά σε κάτι μπαράκια που ανακαλύψαμε τελευταία. Το κεφάλι μου ήταν βαρύ και η ήδη σκατωμένη μου διάθεση δεν καλυτέρευσε με την υποδοχή που μου επιφύλαξε η Ρούλα, η ιδιαιτέρως μου και ψυχή του γραφείου.

—Τα μούτρα σου είναι σαν σφουγγαρόπανο, Μαρλή, μου πέταξε, αντί για καλημέρα.

Αλλά η Ρούλα έτσι είναι. Μοναδική στο να γκρινιάζει και να μου δυσκολεύει τη ζωή, ίσως επειδή στο βάθος με φαντασίωσε —πού να ξέρει κανείς, άβυσσος η ψυχή της γυ-

ναίκαας!—, όμως την ανέχομαι κι αυτό για τρεις κυρίως λόγους.

α) Γιατί, δεκαπέντε χρόνια στη δούλεψή μου, την έχω πια συνηθίσει, τη βλέπω σαν τα έπιπλα, που αν και δεν με βολεύουν και διαλύονται σιγά-σιγά, δεν μπορώ ωστόσο να διανοηθώ να τ' αλλάξω.

β) Γιατί, μη η Ρούλα, να βάζει κάποια τάξη στο χάος, να κανονίζει τα ραντεβού, να κρατάει τα (απιστεύτου πολυπλοκότητας) λογιστικά βιβλία, να εισπράττει (με σκοτεινές και μυστήριες μεθόδους) καθυστερημένες αμοιβές και να ψεύδεται ασύστολα στους (δυστυχώς εσαεί παρόντες) πιστωτές μου, το γραφείο θα 'χε βαρέσει κανόνι προ πολλού και

γ) Γιατί, πού αλλού θα 'βρισκα γραμματέα που να δουλεύει σαν σκυλί για τα ωραία μου τα μάτια και να περιμένει να πληρωθεί (όχι πάντα στωικά —έστω) κάθε που μου κλήρωνε το λαχείο; Επιπλέον, να ομολογήσω την αμαρτία μου, τη συμπαθώ κιόλας —κάπως. Εντάξει, μπορεί να μην είναι καμιά από κείνες τις μοιραίες κοκκινομάλλες των αμερικάνικων *ruhrs* —όχι ότι δεν βλέπεται δηλαδή— αλλά είναι αυτό που λέμε «ξηγημένο κορίτσι». Και τίλιο μου 'χει φτιάξει κάτι φορές που κρεβατώθηκα με γρίπη, και στα νοσοκομεία έρχεται να με φροντίζει, κάθε που η φύση της εργασίας μου το φέρνει να τα επισκέπτομαι (φευ, αρκετά συχνά), και λεφτά μ' έχει δανείσει σε δύσκολες στιγμές, ακόμα και το πονηρόν και κατάπτυστον έχει προσφέρει σ' εποχές (ευτυχώς σπάνιες) αισθηματικής ξηρασίας.

Όχι, η Ρούλα είναι περίπτωση! Περίπτωση από κείνες που ο κάθε εργοδότης ονειρεύεται, αλλά που σπανίζουν όπως οι πισίνες στον Τύρναβο. Και βέβαια, είναι φυσικό, με τέτοια προσφορά να νιώθει ότι έχει δικαιώματα πάνω

μου. Και είναι επίσης φυσικό για μένα να παίζω το παιχνίδι της –γιατί όχι, αφού σε τελική ανάλυση ο κερδισμένος είμαι εγώ και κατ’ επέκταση (από σπόντα) το κοινωνικό σύνολο. Άλλωστε, αφού νιώθει το κορίτσι ότι έτσι προσφέρει (μέσω εμού του ιδίου) υπερεξία στην κοινωνία γιατί να της το στερήσουμε;

—Έχουμε τίποτις; τη ρώτησα ρίχνοντας μια λοξή ματιά στο ταχυδρομείο που ταξινομούσε σχολαστικά εκείνη τη στιγμή.

—Και βέβαια έχουμε, μου είπε χαρίζοντάς μου ένα από τα γνωστά της εκδικητικά χαμόγελα. ΔΕΗ, που πρέπει να πληρωθεί μέχρι τις 15 του μηνός, ΟΤΕ, εξοφλητέος μέχρι αύριο, αλλιώς μας το κόβουν, κοινόχρηστα από τέσσερις μήνες, ενοίκιο του τελευταίου εξαμήνου, για να μην πω και για το ΙΚΑ και σου χαλάσω την ωραία διάθεση.

Κούνησα το κεφάλι μου, χωρίς ν’ απαντήσω (τι να ’λεγα;) και πήγα να βρω καταφύγιο στο άδυτο του γραφείου μου. Εδώ, ξαπλωμένος στην ετοιμόρροπη πια πολυθρόνα μου, με τα πόδια πάνω στο γραφείο, ένα φλυτζάνι καφέ με κάμποσες γενναίες σταγόνες μπέρμπον και τον Duke Ellington να παίζει το «The Mooche» στο CD, μπορούσα να ξαναβρώ τον εαυτό μου, ξεφεύγοντας για λίγο από τα αδυσώπητα προβλήματα της πραγματικότητας. Εδώ μπορούσα να κλείνω τα μάτια μου και να ονειρεύομαι την ευλογημένη εποχή της Ποτοαπαγόρευσης, το Σικάγο του Αλ Καπόνε και του Τζώρτζ Λιούις, «Cotton Club», σαξόφωνα, δολοπλοκίες, «Lady sings the blues», μαύρα σεντάν κι άσπρες γκέτες, σκοτεινές υποθέσεις και φωτεινές γυναίκες... Η Ρίτα Χαίηγουορθ τραγουδάει «Amando mio» σ’ ένα αργεντίνικο καμπαρέ...

Είχα πέσει σε λάθος εποχή, περί αυτού δεν μου ’μενε η

παραμικρή αμφιβολία. Λάθος εποχή, λάθος πόλη, λάθος χώρα, λάθος όλα.

Αναστέναξα και ήπια μια γουλιά από τον πικρό, κατάπιτρο καφέ μου. Η Ρούλα δεν αγόραζε ποτέ ζάχαρη. Για να μην χοντραίνω, λέει, αλλά ξέρω ότι το κάνει για να με τιμωρεί (δεν έχει σημασία για ποιο πράγμα, αυτή έχει πάντα κάποιο λόγο).

Όπως και να 'χαν τα πράγματα, κείνο το πρωινό του τέλους του χειμώνα, η κατάσταση δεν διαγραφόταν και πολύ ευχάριστη. Η αλήθεια είναι ότι είχαμε να δούμε υπόθεση της προκοπής εδώ και μήνες. Κάτι φιλοπαρακολουθήσεις, κάτι φιλοπληροφορίες δεν έφταναν για να μας κρατήσουν πάνω από τη στάθμη των υδάτων, που όλο κι ανέβαινε —όπως στα παλιά, καλά αστυνομικά του Peter Cheney. Η αλήθεια είναι πως είχα πιάσει πάτο. Το τελευταίο μου χιλιάριχο το είχα ήδη αφήσει του περιπτερά αυτό το πρωί σε αντάλλαγμα για ασπιρίνες και τσιγάρα. Την τελευταία βδομάδα το 'χα καθιερώσει να πηγαινοέρχομαι σπίτι μου, στο Θησείο, με τα πόδια —το Φιατάκι βλέπεις αρνιόταν πεισματικά να πάρει μπρος χωρίς βενζίνη. Κι αν εξακολουθούσε έτσι αυτό το βιολί, κι αυτοί οι περίπατοι σύντομα θα μου κόβονταν, αφού η σπιτονοικοκυρά μου δεν φαινόταν διατεθειμένη να μου δώσει άλλη διορία για το νοίκι. Όχι ότι θα ήταν η πρώτη φορά που θα την έβγαζα στον παλιό, πιστό μου καναπέ του γραφείου (στο κάτω-κάτω, ένα νοίκι λιγότερο, είναι μια κάποια ανακούφιση).

Μου πήρε κάμποση ώρα να συνειδητοποιήσω ότι χτυπούσε το interphone. Δεν ήταν τόσο το ότι ονειροπολούσα όσο που δεν μπορούσα να συνηθίσω την κομπίνα που είχε σκαρώσει η Ρούλα, με το ηλεκτρικό της δαιμόνιο, για να κάνει την προ πολλού αποβιώσασα συσκευή να δουλέψει. Ο

ήχος, κάτι σαν κακάρισμα φραγκόκοτας, πάντα με ξάφνιαζε και μ' έφερνε σε αμηχανία. Ιδιαίτερα κάτι μέρες σαν κι αυτή, που δεν είχα κι απόλυτη επαφή με το περιβάλλον.

—Μια κυρία θέλει να σε δει, ήρθε η παραμορφωμένη φωνή (άλλη συνέπεια της κομπίνας) της γραμματέας μου μέσα από το βρουκολαχιασμένο μεγάφωνο.

Η πρώτη μου σκέψη ήταν για τη σπιτονοικοκυρά μου και μ' έπιασε πανικός. Το τελευταίο πράγμα που μου χρειαζόταν αυτή τη στιγμή ήταν μια σύσκεψη, επί οικονομικού επιπέδου, μαζί της. Αλλά κατόπιν σκέφτηκα ότι, συνήθως αυτές τις υποθέσεις τις χειρίζεται, με εξαιρετική ομολογουμένως μαεστρία, η πολύτιμη Ρούλα κι αυτό με ησύχασε κάπως. Πού ξέρεις, μπορεί να μας έπεσε ξαφνικά δουλειά. Όλα γίνονται σ' αυτόν τον κόσμο, ακόμη και θαύματα.

Και πράγματι...

Η κυρία που μπήκε στο γραφείο μου μόνο σαν θαύμα (της Φύσης) θα μπορούσε να περιγραφεί.

Ψηλή, αλλά όχι ξέγκλαρη, με εκπληκτικές αναλογίες και φανταστικό πρόσωπο, με πυρόξανθα μαλλιά που της έφταναν μέχρι τη μέση και ντυμένη στα πράσινα, από Γάλλο μόδιστρο και πάνω, μου 'κοψε την ανάσα με το που την αντίκρισα. Το πλάσμα δεν ήταν τούτου του μάταιου και πεζού κόσμου, έβγαινε κατ' ευθείαν απ' τις σελίδες του Dashiell Hammett! Τέτοια ήταν η σαστιμάρα μου ώστε ξέχασα να κατεβάσω τις ποδιές από το γραφείο.

—Ο κύριος Μαρλής;

Τινάχτηκα όρθιος και κόντεψα να γκρεμοτσακιστώ. Μόλις την τελευταία στιγμή κατάφερα να σώσω το φλυτζάνι του καφέ από βέβαιη καταστροφή, όχι όμως και το

περιεχόμενό του που κατρακύλησε αδυσώπητα στα από καιρό ασκούπιστα σανίδια του πατώματος. Η θεά άφησε ένα γελάκι.

—Ω, συγγνώμη, είπε. Δεν ήθελα να σας ξαφνιάσω.

—Προς Θεού, μανδάμ! διαμαρτυρήθηκα. Τι λέτε; Καμία ενόχληση... Παρακαλώ, καθίστε...

Έριξε μια αμήχανη ματιά γύρω της.

—Πού; ρώτησε μαλακά.

Έριξα μια εφημερίδα στη λίμνη του χυμένου καφέ κι όρμησα να ελευθερώσω την πολυθρόνα των πελατών από κάτι παλιά κουτιά πίτσας που τραινάριζαν –η Ρούλα το 'χε φορτώσει στον κόκορα το νοικοκυριό τελευταία.

—Παρακαλώ...

Η κυρία έριξε μια δύσπιστη ματιά στην πολυθρόνα, έβγαλε ένα μαντήλι από την τσάντα της, την ξεσκόνισε και κάθισε άκρη-άκρη. Βλαστήμησα από μέσα μου τη διεστραμμένη γραμματέα, που μου 'στειλε ο Θεός για τιμωρία, γιατί αν είχε κρατήσει τον χώρο καθαρό, τώρα η θεσπέσια αυτή ύπαρξη θα καθόταν άνετα και θα 'χε σταυρώσει τις θείες αυτές γάμπες, με όλες τις σχετικές συνέπειες.

—Μας συγχωρείτε για την ακαταστασία, δικαιολογήθηκα. Βλέπετε, αλλάζω τη διακόσμηση και περιμένω τον designer...

Μου χαμογέλασε.

—Γιατί να την αλλάξετε; είπε. Εγώ τη βρίσκω πολύ γοητευτική. Πολύ ταιριαστή με το αντικείμενό σας. Υπάρχει μια ατμόσφαιρα... Πώς να το πω, σαν σε Film Noire...

Κοκκίνισα από ευχαρίστηση. Νά μια γυναίκα που μπο-

ρεί να εκτιμήσει τα ωραία! Έτρεξα στο CD Palyer κι άλλα-
ξα δίσκο. Τώρα το «Solitude» της Nina Simone γέμιζε το
δωμάτιο με νοσταλγία. Η κυρία αναστέναξε.

—Το αγαπημένο μου, είπε. Από τη «Λίμνη των Κύ-
κνων» δεν είναι;

Ξεροκατάπια αλλά δεν είχα καρδιά να την απογοητεύ-
σω.

—Ε..., σχεδόν...

Ευχαριστήθηκε που το βρήκε με την πρώτη.

—Α, εμένα όλα κι όλα, η Κάλας πάντα μου άρεζε, είπε.
Η Κάλας και η Άτζελα Δημητρίου είναι ότι καλύτερο έχει
βγάλει αυτός ο τόπος. Δεν συμφωνείτε;

Μωρέ και για τον Καρανίκα με το κλαρίνο του να μου
'λεγε εγώ πάλι θα συμφωνούσα. Τι λέμε τώρα!

Της πρότεινα καφέ.

—Ευχαριστώ, είπε. Δεν πίνω ποτέ το πρωί, με πει-
ράζει. Τώρα, αν είχατε ένα ουίσκάκι...

Έτρεξα να της ετοιμάσω ένα μπέρμπον. Η μπουκάλα
έπνεε κι αυτή τα λούσθια. Ενάμισι δάχτυλο είχε απομείνει
κι αυτό όχι σωστό. Με μια ταχυδακτυλουργική κίνηση
πρόσθεσα λίγο νερό από το κύπελλο όπου φύλαγε η Ρούλα
τα κουταλάκια του καφέ και κατάφερα να φτιάξω μια
κάπως πιο ευπρεπή δόση. Η κυρία το δοκίμασε και πλα-
τάγισε τη γλώσσα της (μια θεϊκή, ροζ γλωσσίτσα!) με ευ-
χαρίστηση.

—Τσίβας! ανέκραξε. Είδατε που το κατάλαβα αμέσως;
Είναι από τα πράγματα που μ' έμαθε να διακρίνω ο καη-
μένος ο Λάκης μου. Μιλάμε για πολύ μεγάλο γλεντζέ και
κιμπάρη άντρα, κύριε Μαρλή μου!

Δεν ξέρω πόσο γλεντζές και κιμπάρης ήταν ο Λάκης, μια φορά ως δάσκαλος ποτών είχε περιθώριο να κάνει ακόμα προόδους.

—Ο Λάκης είναι ο σύζυγός σας; ρώτησα για να πω κάτι.

Πήρε μια περίλυπη έκφραση.

—Ήτουνε, κύριε Μαρλή μου, ήτουνε.

Η Nina Simone είχε φτάσει τη «Solitude» σ' ένα απελπισμένο κρεσέντο.

—Θέλετε να πείτε ότι δεν είναι πια; αποτόλμησα.

—Δυστυχώς...

Μου ανέβηκε το αίμα στο κεφάλι.

—Με συγχωρείτε, της κάνω, αλλά μου είναι αδιανόητο, οποιοσδήποτε άντρας, ακόμη κι ο πιο κιμπάρης, ν' αφήσει μια γυναίκα σαν εσάς. Αδιανόητο! Ο άνθρωπος πρέπει να είναι ή τρελός ή ανώμαλος.

Μου χάρισε ένα χαμόγελο γεμάτο ευγνωμοσύνη.

—Είναι κάτι χειρότερο, δυστυχώς, κύριε Μαρλή, μου είπε.

Χειρότερο από ανώμαλος; Δηλαδή τι ήταν πια αυτός ο άνθρωπος; Μαρξιστής; Παναθηναϊκός; Πολιτευτής;

—Τι δηλαδή, μανδάμ;

—Νεκρός, κύριε Μαρλή μου, νεκρός, είπε μ' ένα τραγικό τόνο στη φωνή κι έβγαλε το μαντηλάκι να σκουπίσει τα μάτια της, αλλά θυμήθηκε φαίνεται ότι το είχε χρησιμοποιήσει για το ξεσκόνισμα της πολυθρόνας κι έτσι αποφάσισε ν' αναβάλει τα δάκρυα για άλλη, πιο βολική, στιγμή.

Η ξαφνική αποκάλυψη με είχε αφήσει άφωνο. Όστε ο Λάκης ήταν νεκρός! Dead! Muerto! Mort! Kaput! Tiet!¹

Το μυαλό μου πήρε να δουλεύει με ιλιγγιώδη ταχύτητα. Όστε τον φάγανε τον Λάκη! Επ' αυτού δεν υπήρχε η παραμικρή αμφιβολία. Το ζήτημα ήταν να βρεθεί ποιος διέπραξε το ανοσιούργημα και με τι κίνητρο.

Περίπτωση πρώτη: Κάποιος ένθερμος θαυμαστής της κυρίας, που απέβλεπε στην κατάκτηση της καρδιάς της. Κλασική περίπτωση και κλασικό κίνητρο.

Περίπτωση δεύτερη: Φόνος εκ προμελέτης, με ηθικούς αυτουργούς κάποιους επαγγελματικούς ανταγωνιστές του μακαρίτη και δράστες πληρωμένους πιστολάδες, Κροάτες κατά προτίμηση, που είναι δραστήριοι, φτηνοί και γρήγοροι σ' αυτού του είδους τις διεκπεραιώσεις.

Περίπτωση τρίτη: Κάποια διεθνής εμπλοκή, με συμμετοχή ξένων μυστικών υπηρεσιών, όπως της Μοσάντ, της Σιγκουρίμι, της Σαβάκ...

Ενδιαφέρον, πολύ ενδιαφέρον... Αλλά, το ερώτημα τίθεται αυτομάτως, γιατί δεν απευθύνεται στην Αστυνομία ή τις συναφείς αρμόδιες υπηρεσίες; Βέβαια, η αποτελεσματικότητα του Μαρλή είναι γνωστή και στους αδέσποτους γάτους πάνω στα κεραμίδια, αλλά πάλι...

—Πότε αντιληφθήκατε τον θάνατο του συχωρεμένου; ρώτησα ανοίγοντας το σημειωματάριό μου κι ετοιμάζοντας το έμπιστό μου *Mont Blanc* (μαϊμού) —δώρο της Ρούλας σε κάποια παρωχημένα γενέθλια.

Μου έριξε ένα αμήχανο βλέμμα.

¹ Tiet: Νεκρός, βιετναμιστί. (Ε, καλά, ξέρουμε και πέντε άγνωστες γλώσσες, έτσι, για ώρα ανάγκης).

—Δηλαδή... για να πω την αλήθεια, δεν το κατάλαβα αμέσως, είπε. Βλέπετε... Τον τελευταίο καιρό ο καημένος ο Λάκης είχε κάποιες δυσκολίες... Καταλαβαίνετε...

—Οικονομικής φύσεως; ρώτησα.

—Μάλλον σεξουαλικής, ήρθε η απάντηση.

Μπερδεύτηκα. Ο Λάκης είχε δυσκολίες σεξουαλικής φύσεως; Άρα, έχουμε και μία πρόσθετη εκδοχή... Σεξουαλικό έγκλημα! Ή -στη χειρότερη των περιπτώσεων- γιατί όχι; αυτοκτονία.

—Συνεχίστε, την προέτρεψα.

—Μάλιστα, έκανε υπάκουα η κυρία. Λοιπόν, όπως σας έλεγα, δεν το πήρα είδηση αμέσως, γιατί κάτι τέτοιο δεν ήταν σπάνιο φαινόμενο τον τελευταίο καιρό για τον καημένο τον Λάκη μου... Ξέρετε... Είχε όλη την καλή θέληση, αλλά... Καταλαβαίνετε... Το μεν πνεύμα πρόθυμο η δε σάρξ ασθενής... Τις περισσότερες φορές, να σκεφθείτε, τον έπαιρνε ο ύπνος προσπαθώντας... Εγώ πάλι, μέχρι να τελειώσω το περιοδικό που διάβαζα δεν έδινα σημασία, είχα συνηθίσει. Άλλωστε, ο καημένος, δεν ήταν και πολύ βαρύς, ούτε που τον καταλάβαινες όταν ήταν πάνω σου... Έτσι και κείνο το μοιραίο βράδυ. Είχα τελειώσει το περιοδικό, είχα λύσει και το μισό σταυρόλεξο κι άρχισα να νυστάζω... Κάνω έτσι κάποια στιγμή, να βγω κάτω από τον Λάκη, κάτι δεν μου πήγαινε καλά. Σαν να βάρυνε ξαφνικά, ο άχαρος. Τον σκουντάω... Τίποτις... Ε, μετά κατάλαβα...

—Κι ο δολοφόνος;

Με κοίταξε κατάπληκτη.

—Ποιος δολοφόνος; απόρησε.

—Αυτός που έφαγε τον Λάκη.

—Μα δεν τον έφαγε κανείς τον Λάκη, είπε η κυρία. Από συγκοπή πήγε ο κακόμοιρος.

—Από συγκοπή;!!!

—Από συγκοπή. Χωρίς λόγο κι αφορμή. Από τη μια στιγμή στην άλλη. Εκεί που παιδευόταν να... τέλος πάντων..., εκεί τον χάσαμε.

—Φυσικά αίτια δηλαδή.

Χαμήλωσε τα μάτια με σεμνότητα.

—Ε, σχεδόν..., είπε.

Τώρα πια δεν καταλάβαινα τίποτις. Αν ο Λάκης δεν είχε πέσει θύμα εγκληματικής ενέργειας τότε εγώ σε τι χρειαζόμουν;

Μου εξήγησε.

—Δυστυχώς υπάρχει κάποιο πρόβλημα, μου είπε αναστενάζοντας.

—Να το λύσουμε, της κάνω. Γι' αυτό είμαστε εμείς εδώ, για να λύνουμε προβλήματα.

Μου έριξε μια ματιά γεμάτη ευγνωμοσύνη.

—Μακάρι, αναστέναξε. Μακάρι.

Της έβαλα άλλο ένα μπέρμπον/νερόπλυμα, προσθέτοντας επιδέξια κι ένα δάχτυλο καθαρό οινόπνευμα που ψάρεψα από το φαρμακείο κι άλλαξα τη μουσική επένδυση. Ευτυχώς, μου βρίσκονταν κάτι παλιά ρεμπέτικα του Μπάτη. Η κυρία υποδέχτηκε το ποτό (!) και την αλλαγή μουσικής γκάμας μ' ενθουσιασμό.

—Α, αυτά τα λέει κι ο Πανταζής! αναφώνησε. Του συχωρεμένου του Λάκη μου του άρεζε ιδιαιτέρως... Και η Καίτη Γαρμπή του άρεζε, αλλά δεν νομίζω για τη φωνή...

Την είδα να συννεφιάζει.

—Βλέπετε, ο μακαρίτης ήταν κι ανοιχτομάτης, τρομάρα του! πρόσθεσε. Εδώ δεν μπορούσε να ποτίσει τον κήπο του και... Τέλος πάντων, τι να σας τα λέω... τα καταλαβαίνετε.

Τη διαβεβαίωσα ότι κάτι καταλάβαινα, αλλά θα καταλάβαινα πολλά περισσότερα αν έμπαινε στον κόπο να μου εξηγήσει (γιατί είχα αρχίσει να τα παίζω ελαφρώς κι άλλη μίξη με το μπέρμπον δεν χώραγε –εξόν κι αν έβαζα χέρι και στην after shave).

—Έχετε δίκιο, είπε η κυρία. Σας απασχολώ τόση ώρα και δεν σας έχω φανερώσει ακόμα τον λόγο της επίσκεψής μου.

Την καθυσύχασα ότι μπορεί να μ' απασχολήσει όση ώρα θέλει, εγώ γι' αυτό είμαι εδώ, να μ' απασχολούν οι χήρες και τα ορφανά που χρήζουν βοήθειας, και μ' αντάμειψε μ' ένα φωτεινό χαμόγελο.

—Κύριε Μαρλή, είστε ένας άγγελος, μου είπε. Το ήξερα ότι θα με βοηθούσατε στη δύσκολη στιγμή που βρίσκομαι. Βλέπετε, δεν έχω κανένα άλλο στήριγμα στη ζωή. Δεν έχω πού να στραφώ και πού ν' ακουμπήσω... Είμαι καλαμιά στον κάμπο, κύριε Μαρλή, αυτό είμαι... Μια καλαμιά στον κάμπο.

Πήγε να βάλει τα κλάματα, αλλά θυμήθηκε φαίνεται ότι το μαντήλι, μετά το ξεσκόνισμα, δεν προσφερόταν κι έτσι αποφάσισε, σαν εναλλακτική λύση, να τραβήξει μια γενναία γουλιά από το μίγμα του ποτηριού της. Στο CD ο Μπάτης δήλωνε «Θέλω να γίνω μπουφετζής»... Οι πρώτες σταγόνες ιδρώτα έκαναν την εμφάνισή τους στο πλατύ, κλασικό μου μέτωπο.

—Ο Λάκης πέθανε! δήλωσε η χήρα. με έμφαση.

—Να ζήσετε να τον θυμόσαστε, μουρμούρισα αμήχανος.

Αναστέναξε.

—Εδώ ακριβώς βρίσκεται το πρόβλημα, κύριε Μαρλή μου, είπε. Να ζήσω, λέτε... Μια κουβέντα είναι αυτή. Να ζήσω. Πώς να ζήσω, μπορείτε να μου πείτε, έτσι που τα κατάφερε ο σκατόψυχος; Σας ερωτώ. Όχι, να μου πείτε.

Είχε πάρει φωτιά και δεν ήξερα αν ήταν από το πρόβλημά της ή από το δολοφονικό μίγμα μπέρμπον που της είχα πασάρει. Θορυβήθηκα.

—Μα, πώς..., έκανα. Μου αφήσατε την εντύπωση ότι ο σκατό... ο μακαρίτης, είχε τον τρόπο του.

Η χήρα άδειασε το ποτήρι της και κούνησε το κεφάλι.

—Τον είχα, που να μην έσωνε, τον είχα, είπε. Αν τον είχα, λέει! Τέσσερις οικοδομικές εταιρείες κουμαντάριζε... Δεκάξι ακίνητα ιδιόκτητα, τρεις πολυκατοικίες, οχτώ αυτοκίνητα γιώτα χι, όλα Μερσεντέ περικαλώ, δυο κότερα, καταθέσεις εδώ κι έξω, ομόλογα, μετοχές... Της Παναγίας τα μάτια! Κι όλα στ' όνομά του, ο μπάσταρδος! Ακούτε, κύριε Μαρλή; Όλα στο όνομά του. Εγώ δηλαδή, τι ρόλο έπαιζα, μπορείτε να μου πείτε; Τι έκανα εγώ, την αδερφή του ελέους; Που καθόμανε και ταλαιπωριόμουνα –αδιαμαρτύρητα, σαν αγία– πότε θα του μισοσηκωθεί, του άχρηστου, να κάνω και την ευχαριστημένη από πάνω... Τι ευχαριστημένη, την εκστασιασμένη θέλω να πω... “Τι μου κάνεις Λάκη μου, άντρακλά μου...” και τέτοια. Ξέρετε εσείς...

Για να πω την αλήθεια δεν μου είχε τύχει ποτέ κάτι παρόμοιο για να ξέρω, αλλά προτίμησα να μην την κοντράρω αυτή τη στιγμή. Την είδα που αγριοκοίταζε το αδειανό πο-

τήρι της κι έπεσα γρήγορα να της γυρίσω το μυαλό από χειπέρα.

—Σίγουρα, δεν θα σας άφησε έτσι ο μακαρίτης; έκανα διστακτικά. Ως νόμιμος σύζυγος...

Η χήρα έκανε μια γκριμάτσα.

—Α, όσο γι' αυτό, δεν μπορώ να πω! είπε με φωνή γεμάτη σαρκασμό. Ότι μου άφηκε, μου άφηκε. Ακριβώς τα μισά. Αυτά μου άφηκε, ο καθίκης, κύριε Μαρλή. Ακριβώς τα μισά! Κι άντε να ζήσεις εσύ, στη σημερινή κοινωνία, με πενταροδεκάρες. Μιλάμε δηλαδή για ΤΗΝ κοροΐδια!

Έκανα έναν πρόχειρο λογαριασμό στο μυαλό μου. Τα μισά της περιουσίας του μακαρίτη μας κάνουν... δυο οικοδομικές εταιρείες, οχτώ ακίνητα, μιάμιση πολυκατοικία, τέσσερα αυτοκίνητα «Μερσεντέ», ένα κότερο κι ό,τι αναλογούσε σε μετρητά, μετοχές, ομόλογα... Ε, του κερατά! Δεν κινδύνευε να καταντήσει λουλουδού σε σκυλάδικο! Προσπάθησα να της το πω με τρόπο κι έγινε έξαλλη.

—Ε, όχι να 'μαι κι ευχαριστημένη από πάνω! φώναξε. Όχι να 'μαι κι ευχαριστημένη! Εμ κερατωμένη, εμ ευχαριστημένη!

Εδώ μπερδεύτηκα πια τελείως. Έφταιγε και το μπαγλαμαδάκι του Μπάτη, που μ' έβγαζε από το συνηθισμένο μου κλίμα...

—Με συγχωρείτε, αποτόλμησα. Είχα την εντύπωση ότι ο μακαρίτης είχε... χμ, κάποιο... πρόβλημα.

Άφησε ένα κακό γέλιο.

—Αμ κι εγώ τι νόμιζα, λες; είπε. Τόσο ζώνον ήμανε! Τόσο ζώνον! Αμ, με στράβωσε ο Θεός, παιδί μου, με στράβωσε. Αντί να μου μπουν φύλλοι στ' αφτιά, εγώ ο

βλάκας, πίστεψα ότι είχαμε απλά φτάει στο τέρμα της διαδρομής, αν καταλαβαίνετε τι θέλω να πω. Κι αντί να το ψάξω το πράγμα, τι έκανα; Αποκοιμήθηκα. Κι ευχαριστημένη από πάνω, που γλύτωνα την αγγαρεία!

Τράβηξε στον εαυτό της ένα φάσκελο.

—Νά, μαλάκα!

Ξαναθυμήθηκε το ποτήρι της.

—Άδειασε, είπε.

Ξεροκατάπια.

—Να σας βάλω ακόμη ένα; ψιθύρισα.

Μου χαμογέλασε και μου έτεινε το άδειο ποτήρι.

—Το καλό πράγμα τραβιέται, είπε.

Αυτό πια να λέγεται! Ευτυχώς η after shave ήταν στα σωστά χρώματα. Σκέψου να ήταν καμιά *Aqua Velva*, αν κι αμφιβάλω ότι θα το πρόσεχε.

Οι ρεμπέτες από την άλλη μεριά την είχαν καταβρεί.

«Ζούλα σε μια βάρκα μπήκα
στη σπηλιά του Δράκου βγήκα.
Βλέπω τρεις μαστουρωμένοι
Και στην άμμο ξαπλωμένοι.»

Η κυρία κρατούσε τον ρυθμό κάνοντας στράκες με τα δάχτυλά της.

—Λοιπόν, εγώ σε ψυχολόγησα αμέσως, κύριε Μαρλή, μου είπε αφού κατάπιε μια γουλιά από την after shave. Είσαι κιμπάρης άντρας και τσίφτικο μορτάκι. Σου αρέσουν τα ωραία.

Παραδέχτηκα ότι είχα μια κάποια έφεση για το ωραίο.

—Ο άντρας φαίνεται απ' αυτό που πίνει κι απ' αυτό που ακούει, αποφάνθηκε η πελάτισσα, που είχε αρχίσει να κάνει κεφάλι. Κι εσύ είσαι και στα δύο ο πρώτος. Πού 'σαι... Κάνα βραδάκι, ρίξε κάνα τηλέφωνο... Ξέρεις, έτσι για παρέα, βρε παιδί μου! Να περπατήσουμε, που λέει ο λόγος, στα μαγαζά... Μη μου πεις ότι δεν σ' αρέσει ο Καρράς!

Τη βεβαίωσα ότι ο Καρράς ήταν ότι καλύτερο κι ένιωσα τα κόκαλα του Benny Goodman να αναδύονται μέσα στον τάφο τους. Ξεστρατίζαμε. Ευχάριστα μεν, αλλά ξεστρατίζαμε. Έκανα μια προσπάθεια να την επαναφέρω στην πεζή πραγματικότητα.

—Είπατε ότι ο συχωρεμένος σας άφησε τα μισά, της θύμισα. Τα άλλα μισά πού τα άφησε, αν δεν είμαι αδιάκριτος;

Η χήρα άδειασε το ποτήρι της με μια κοφτή κίνηση και γύμνωσε τα ωραία, λευκά της δόντια. Πρόσεξα ότι οι κυνόδοντες φαίνονταν ιδιαίτερα κοφτεροί.

—Στην... κουμπάρα, είπε.

Έμεινα άναυδος. Δεν ξέρω τι περίμενα ν' ακούσω, πάντως όχι αυτό.

—Στην κουμπάρα;!

—Στην κουμπάρα, επιβεβαίωσε.

Και μου εξήγησε.

Ο Λάκης ήταν ένας από τους χιλιάδες Λάκηδες που ξεκίνησαν τη ζωή τους με τρύπιο βρακί και μπαλωμένες κάλτσες, που λέει ο λόγος, αλλά είχαν την καλή τύχη να πέσουν πάνω στον μεγάλο πυρετό της ανοικοδόμησης του '60, που πήρε διαστάσεις φρενίτιδας στα χρόνια της δικτατορίας και που πρόσφερε την ευκαιρία, σ' αυτούς που δεν

κοιμόνταν όρθιοι, να δημιουργήσουν το κατιτίς τους. Μ' άλλα λόγια, να βγάλουν παρά με το τσουβάλι. Ο Λάκης, σίγουρα δεν κοιμόταν όρθιος κι ούτε ήταν από κείνους που άφηναν ευκαιρίες –οποιοσδήποτε ευκαιρίες– να πάνε χαμένες. Όταν κατέβαινε από τα κατσάβραχα του ρουμेलιώτικου χωριού του στην Αθήνα, με μόνο εφόδιο την ευχή της μάνας και δυο κατοστάρικα πατρική ενίσχυση στην τσέπη (τη μόνη που είδε ποτέ), για ένα πράγμα ήταν σίγουρος: ό,τι και να γινόταν, κει πάνω δεν ξαναγύριζε. Βέβαια, αυτό το δήλωσαν κι άλλοι και τους έφαγε το μαύρο το σκοτάδι, αλλά είπαμε, ο Λάκης δεν ήταν από τα παιδιά εκείνα που χάνονται.

Το οποίο, πήγε και βρήκε έναν χωριανό του εργολάβο, που έκανε κάτι φιλοδοκειές στις οικοδομές και ζήτησε δουλειά. Στην αρχή ξεκίνησε ανεβάζοντας τον ντενεκέ τη λάσπη στη σκαλωσιά, αλλά σιγά-σιγά, όπως το μάτι του έκοβε και το αυτί του έπιανε και πάτημα κατσαρίδας ακόμα, την έμαθε τη δουλειά, κατάλαβε τα κόλπα και είδε ότι εδώ δεν υπήρχε μόνο ψωμί αλλά και ζαμπόν κι ελιές και κασέρι (το χαβιάρι ακόμα δεν το 'ξερε, για να κάνει τη σχετική μεταφορά). Κόλλησε λοιπόν από δίπλα στο αφεντικό και μάθαινε ό,τι μπορούσε να μάθει, έκανε γνωριμίες, πήγε και στο νυχτερινό, να βγάλει το δημοτικό, που το 'χε αφήσει στη μέση, μ' άλλα λόγια άρχισε να ανθρωπεύει και να προετοιμάζεται. Όταν, στα τρία χρόνια πάνω, πήγε στο αφεντικό του να ζητήσει το χέρι της μεγάλης του κόρης, ο άνθρωπος τρελάθηκε. Γιατί το 'χε πάρει πια απόφαση ότι αποκλειόταν, στον αιώνα τον άπαντα, να ξεφορτωθεί από πάνω του αυτό το όρθιο –και σιτεμένο– ζωντόβολο που του 'χε στείλει ο Θεός σαν τιμωρία, ποιος ξέρει για ποια ξεχασμένη αμαρτία.

Τώρα, ως γαμπρός, ο φέρελπις Λάκης δεν κουβαλούσε

βέβαια ντενεκέδες με λάσπη στις οικοδομές, αλλά ήταν στα μέσα και στα έξω της πεθερικής επιχείρησης, σχεδόν ισότιμος συνεταίρος, με ξένα κόλλυβα. Σε μικρό χρονικό διάστημα κατάφερε να κερδίσει την εμπιστοσύνη του παλιού αφεντικού και να τον πείσει να κάνουν διάφορα τολμηρά ανοίγματα στην αγορά. Αυτός, παλιό μυαλό και συντηρητικό, αντιστάθηκε στην αρχή, αλλά για κακή του τύχη, όχι όσο έπρεπε. Έτσι, το άνοιγμα έγινε και πέτυχε, οι δουλειές εξακοντίστηκαν κατακόρυφα και το χρήμα άρχισε να ρέει άφθονο στα σεντούκια και τους λογαριασμούς των τραπεζών. Σε λίγο οι δραστηριότητες της επιχείρησης πήραν τέτοιες διαστάσεις ώστε δεν υπήρχε περίπτωση να μπορέσει κάποιος μη ειδικός να καταλάβει τι ακριβώς γινόταν. Χρήμα έμπαινε, χρήμα έβγαινε, αλλά από πού ερχόταν και πού πήγαινε μόνο ο Θεός κι ο κύριος Λάκης ήξεραν πια. Ο πεθερός ήταν απλά πανευτυχής που του 'τυχε τέτοιο απίθανο λαχείο στα γεράματα κι έτριβε τα χέρια του με αγαλλίαση, ανάβοντας συχνά ευχαριστήρια κεριά στον Άγιο Φανούριο της γειτονιάς του (χωρίς ποτέ να προσέξει ότι, ο καλός άγιος απ' την εικόνα του δεν τον ευλογούσε, όπως νόμιζε, αλλά τον φασκέλωνε).

Κι εκεί που όλα ήταν όμορφα κι ωραία, μια ωραία ημέρα η επιχείρηση «Λάκης & Πενθερός Α.Ε.» βαράει ένα κανόνι που ακούστηκε μέχρι την Ανδραβίδα. Πτώχευση, κύριοι. “Μα πώς;” ήταν το τελευταίο πράγμα που μπόρεσε να πει με ανθρώπινη λαλιά ο άτυχος πεθερός, πριν πάθει το πρώτο εγκεφαλικό. Μ' αυτή την απορία τον βρήκε και το δεύτερο και το τρίτο, μέχρι που τον φύτεψαν «δόξη και τιμή» κι έπαψε μια και καλή ν' αναρωτιέται για τα μυστήρια του κόσμου τούτου. Η επόμενη κίνηση του Λάκη ήταν βέβαια να ξεφορτωθεί το ξόανο, τη γυναίκα του, πράγμα καθόλου δύσκολο, μ' έναν καλό δικηγόρο που κατάφερε ν'

αποδείξει στο εμβρόντητο δικαστήριο ότι, το εν λόγω τέρας, είχε τη μυστική ζωή τουλάχιστον μιας Πομπαντούρ, για να μην πω της Λουκρητίας Βοργία κι εκληφθεί ως υπερβολή.

Ελεύθερος κι ωραίος πλέον ο Λάκης τώρα (που βέβαια είχε προκαλέσει τεχνηέντως την κατάρρευση) μπόρεσε ν' ανοίξει τα φτερά του και να πετάξει σ' άλλη γη, σ' άλλα μέρη, ευφορότερα κι απείρως πιο ενδιαφέροντα, τόσο από οικονομικής όσο κι από κοινωνικής άποψης. Είχε έρθει εντωμεταξύ και η «Εθνοσωτήριος», που ευνοούσε ως γνωστόν κάτι Λάκηδες σαν τον Λάκη, κι έτσι σε χρόνο ρεχόρ, ο φέρελπισ νεαρός τζομπάνος από την Κρουσταλοπηγή Αιτωλοακαρνανίας, βρέθηκε ανάμεσα στους πενήντα-εκατό πρώτους οικονομικούς παράγοντες του τόπου, με γνωριμίες και διασυνδέσεις «άνωθεν» τέτοιες που να καθιστούν τη θέση του ατράνταχτη και την ιλιγγιώδη αύξηση των κερδών του εγγυημένη. Εκεί ήταν που γνώρισε και την κυρία Λίτσα, κόρη ενός άλλοτε μόνιμου ανθυπασπιστή της Στρατολογίας, που είχε προαχθεί, λόγω της κατάστασης, σε Γενικό Γραμματέα Υπουργείου, την ηράσθη σφόδρα (ένεκα –το είπαμε– θεοκόμματος) και τη στεφανώθηκε με παπά και με κουμπάρο, ή μάλλον με κουμπάρα.

Κι εδώ είναι που υπεισέρχεται το μελανό σημείο στην όλη υπόθεση. Καθόσον η κουμπάρα, επιστήθια φίλη της κυρίας Λίτσας (μαζί στο σχολείο, μαζί στις γχομενοδουλειές, μαζί παντού), ήταν μια κυρία υπεράνω πάσης υποψίας. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά απεδείχθη και ιδιαίτερα χρήσιμη όταν, με τη Μεταπολίτευση, κατάφερε να τυλίξει και να κουκουλωθεί ένα από τα πλέον νευρώδη αντιστασιακά στελέχη (του εξωτερικού), που με την πρώτη αλλαγή της κυβερνητικής φρουράς βρέθηκε σε θέση ζηλευτή και περίοπτη. Οπότε, πάλι στον αφρό έβγαινε ο κύριος Λάκης! Και νά οι εργολαβίες για μεγάλα έργα και νά κάτι χαριστικές δουλίτσες από

’δώ, κάτι ευκαιριούλες από χει, μέχρι που ήρθε στιγμή να φωνάξει ο συχωρεμένος “Ζήτω ο Σοσιαλισμός!”, τέτοια πλάκα είχε πάθει πια! Και βέβαια τα ζευγάρια αχώριστα. Μαζί στα μπουζούκια (ειδικά στη Ρίτα, κάθε δεύτερη μέρα), μαζί στις δεξιώσεις, μαζί στα ταξίδια, μαζί στη μάσα και μαζί στον μπεζαχτά. Μόνο ένας ύπνος τους χώριζε, που λέει ο λόγος, και νά που κι αυτό αποδεικνύεται –με το θάνατο του σκατόψυχου– ανακριβές. Η διαθήκη όμως ήταν ακριβής, ακριβέστατη. «*Το ήμισυ της κινητής και ακινήτου περιουσίας μου, δέον όπως περιέλθει εις την αγαπητήν και προσφιλεστάτην κουμπάρα μου Θεοδοσίαν σύζυγον Παχωμίου Τσιγαρίδα, το γένος Θεοδούλου Πιτσαρή...*».

Και βέβαια η πελάτισσά μου, η αδικημένη και προδομένη κυρία Λίτσα, έπεσε από τα σύννεφα.

—Μα να μου το κάνουν εμένα αυτό, πίσω από την πλάτη μου! φώναξε γεμάτη ιερή αγανάκτηση. Αυτό το τσόκαρο, η ψόφια, που έτσι και δεν της πάσερνα κανένα γκόμενο, δεύτερο χέρι, ακόμα αγάμητη θα ήταν;!

—Έχετε δίκιο, είπα μελαγχολικά. Ο κόσμος έχει πια σαπίσει εντελώς.

—Γι’ αυτό μου ’ρχόταν ξεκατινιασμένος, ο πορνόγερος! στρίγκλιξε η χήρα. Βέβαια, πού να τα βγάλει πέρα μετά από κι εγώ δεν ξέρω τι όργια του έκανε αυτό το τσουλί! Αμ, έπρεπε να το ’χα καταλάβει εγώ... Αλλά με στράβωσε βλέπεις η καλή μου η καρδιά και η πίστη μου στη φιλία. Στραβώθηκα, Μαρλή, αυτό έπαθα. Στραβώθηκα, το ζώνον! Και τώρα τρέχω και δεν φτάνω.

Μου έτεινε το άδειο της ποτήρι και μ’ έκοψε κρύος ιδρώτας. Η after shave είχε πατώσει. Τι να της έβαζα τώρα;

—Μήπως θέλετε καλύτερα έναν καφέ; αποτόλμησα.

Με αγριοκοίταξε.

—Τι να μου κάνει ο καφές εμένα, αγόρι μου, στην κατάσταση που βρίσκομαι; γρύλισε. Εμένα τώρα και πετρέλαιο να μου δώξεις θα το πιω ευχαρίστως.

Για καλή της τύχη πετρέλαιο δεν υπήρχε, βρήκα όμως κάτι υπολείμματα υγρής παρκετίνης, που με λίγο αραίωμα, μισό δάχτυλο καθαρό οινόπνευμα και τις τελευταίες δυο-τρεις σταγόνες after shave έγινε ένα «Τσίβας» πρώτης.

—Εσύ δεν πίνεις, παρατήρησε κατεβάζοντας την πρώτη γουλιά.

—Ποτέ εν ώρα υπερεσίας, τραύλισα.

Μου χαμογέλασε, κατέβασε άλλη μια γουλιά, απολαμβάνοντας το εξάισιο άρωμα του ποτού με μισόκλειστα μάτια και μετά μου είπε απότομα.

—Μαρλή, θέλω ν' αναλάβεις την υπόθεσή μου. Θέλω να βρεις έναν τρόπο να πάρω πίσω ό,τι δικαιωματικά μου ανήκει απ' αυτή την καραπουτάνα. Κατάλαβες; Μη σε νοιάζει για λεφτά, εγώ είμαι εδώ. Αρκεί να 'χεις αποτελέσματα σύντομα.

—Μα..., έκανα διστακτικά. Αυτή δεν είναι δουλειά για δικηγόρο;

Έκανε ένα περιφρονητικό μορφασμό.

—Λες να μην το 'ψαξα; είπε. Το πρώτο πράγμα που έκανα. Στους καλύτερους πήγα. Στις μεγαλύτερες λέρες της πιάτσας. Όλοι σήκωσαν τα χέρια ψηλά. “Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτις” είπαν. “Χρειάζονται στοιχεία. Κάτι που να αποδεικνύει ότι υπήρξε δόλος ή ψυχολογική βία ή πειθαναγκασμός...” ή όπως διάολο τα λένε στην κωλογλώσσα τους. Γι' αυτό ήρθα σε σένα. Είσαι η τελευταία μου ελπίδα.

—Καλοσύνη σας, μουρμούρισα.

Άδειασε το ποτήρι της και σηκώθηκε.

—Μαρλή, είπε προστακτικά. Θέλω να τακτοποιήσεις αυτή την υπόθεση το συντομότερο.

Και βγάζοντας από την τσάντα της δυο δεσμίδες κολλαριστά χηνάρια² (που, με μια αστραπιαία οπτική εκτίμηση, μου φάνηκαν ίσαμε διακόσια), τα πέταξε πάνω στο γραφείο, που είχε να δει τέτοιο προϊόν από τη μέρα που μας ήρθε (κατά λάθος) επιστροφή φόρων.

—Αυτό για προκαταβολή, είπε. Συμβολικά.

Ήρθε κοντά, με άρπαξε από τη γραβάτα και μου κόλλησε ένα ανθρωποφάγο ρουφηχτό φιλί στο στόμα, που μύριζε after shave, νοσοκομείο και παρκετίνη.

—Παιδί μου εσύ ζημιάρικο! σφύριξε μέσα από τα δόντια της κι αφήνοντάς με άγαλμα γύρισε και βγήκε από το γραφείο, τρικλίζοντας και παραπατώντας, με θεική μεγαλοπρέπεια.

Ίσα που πρόλαβα να ξεχωρίσω καμιά εικοσαριά χιλιάρια και να παραχώσω τα υπόλοιπα στον πάτο του καλαθιού των αχρήστων, όταν άνοιξε πάλι η πόρτα και εισέβαλε, γεμάτη αποφασιστικότητα και βουβή απειλή, ο κακός δαίμονας που μου όρισε η μοίρα για γραμματέα.

Η Ρούλα έριξε μια ματιά τριγύρω, μύρισε τον αέρα σαν λαγωνικό και ξίνισε τα μούτρα.

—Τι διάολο κάνατε εδώ μέσα, παρκές γρύλισε.

—Έπεσε λίγος καφές στο πάτωμα και είπα να μην αφήσει σημάδι, δικαιολογήθηκα όπως-όπως εγώ.

² Χηνάρι ή χήνα: Το χιλιόδραχμο στην γλώσσα της πιάτσας.

Με κοίταξε καλά-καλά.

—Άλλη ανωμαλία και τούτη πάλι! είπε τέλος. Βρε, τι με νοιάζει εμένα; Δεν πάει να βγάλεις τα μάτια σου. Αφού τη βρίσκεις με παρκετίνη, εμένα μου περισσεύει.

Πήγα να κάνω πνεύμα.

—Θα πρέπει να το δοκιμάσουμε καμιά φορά, είπα.

Για μια στιγμή μου φάνηκε ότι θα με χτυπούσε —κι έχει βαρύ χέρι το άτιμο—, αλλά για άλλο λόγο είχε απλώσει το ξερό της.

—Μαρλή, πέσε τα λεφτά, είπε.

Πήρα ένα αδιάφορο ύφος.

—Πάνω στο γραφείο, είπα διορθώνοντας την κακοπαθιασμένη γραβάτα μου. Δες πόσα είναι, δεν τα μέτρησα καν.

Η Ρούλα κούνησε το κεφάλι της, πλησίασε στο γραφείο, μάζεψε τα χιλιάρικα με μια κίνηση του χεριού της, τα 'βαλε στην τσέπη της και χωρίς να σταματήσει πήγε γραμμή στο καλάθι των αχρήστων και ψάρεψε από μέσα τα υπόλοιπα.

—Τι γίνεται, Μαρλή; μου κάνει ανεμίζοντας τα καφετιά στην άκρη των δαχτύλων της. Έχουμε τόσα πολλά που τα πετάμε τώρα;

Προσποιήθηκα τον έκπληκτο.

—Πώς βρέθηκαν αυτά εκεί μέσα;

Χαμογέλασε και κούνησε πάλι το κεφάλι της, όπως κάνουν οι μανάδες με τα άτακτα παιδιά τους.

—Αχ, Μαρλή, Μαρλή! αναστέναξε. Γέρασες και μυαλό δεν έβαλες.

Ήρθε κοντά μου και μου ἔχωσε ένα χιλιάρικο στο τσεπάκι του μαντιλιού του σακακιού μου.

—Αυτό για τσιγάρα, είπε. Αν θες κι άλλα, δούλεψε.

Στην πόρτα κοντοστάθηκε.

—Τι ήθελε αυτή η σουρωμένη ντιβανοκασέλα; ρώτησε.

Ντιβανοκασέλα, η θεά Λίτσα! Πήγα να διαμαρτυρηθώ, αλλά κάτι στη ματιά της μ' έκανε ν' αλλάξω γνώμη. Σειρά μου ν' αναστενάξω.

—Μια μπερδεμένη κληρονομιά, της εξήγησα. Κάτι που χρειάζεται ξεκαθάρισμα.

Κούνησε πάλι το κεφάλι της.

—Ξεκαθάρισέ το, διέταξε και βγήκε αφήνοντάς με στην ίδια ζοφερή κατάσταση που με βρήκε, αλλά πάντως κατά ένα χιλιάρικο πλουσιότερο. Κάτι ήταν κι αυτό.

* * *

Η υπόθεση φαινόταν μπερδεμένη κι ανέδιδε εκείνο το χαρακτηριστικό άρωμα βόθρου που χαρακτηρίζει κάτι τέτοια περιστατικά, αλλά έπρεπε ν' αρχίσω από κάπου, μπας και κατάφερνα να βγάλω κάποια άκρη. Και πρώτα απ' όλα μου χρειαζόταν να έχω μια γνώμη ουδέτερη και νομική, γιατί άνευ της νομικής πλευράς της όλης ιστορίας, θα 'ταν σαν να πήγαινα ξυπόλυτος στ' αγκάθια.

Ο φίλος μου, και συμμαθητής μου στο δεύτερο έτος της Νομικής (όπου εγώ κόλλησα —κι εξακολουθώ να κολλάω— ενώ αυτός συνέχισε μετά βαΐων και κλάδων), ο Θανάσης Κατσιλέρος είναι από τις τρεις-τέσσερις κορυφαίες νομικές αυθεντίες της χώρας, για να μην πω των Βαλκανίων. Απ' όπου και να τον πιάσεις λερώνεσαι. Όπως μου όφειλε μερικές εξυπερετήσεις, για διάφορες περιπτώσεις που βρέθηκε

μπλεγμένος και τον ξέμπλεξα –συμπεριλαμβανομένης και της φοράς που τον τσουβάλιασαν για συμμετοχή σε κύκλωμα μαστροπείας (ας είναι καλά ο Στελάρας ο Λουμπίνας, μάνα στην κατασκευή πλαστών αθωωτικών στοιχείων!)–, με άκουσε προσεκτικά και τέλος μου είπε:

—Μόνο αν αποδειχτεί ότι υπήρξε ψυχολογικός εξαναγκασμός ή εκβιασμός ή μειωμένη πνευματική αντίληψη από μεριάς του μακαρίτη μπορεί να γίνει κάτι. Αλλιώς ξέχασέ το. Η διαθήκη, έτσι που μου τα λες, είναι απρόσβλητη. Αν δεν είχε αφήσει τίποτα στη νόμιμη κάτι μπορούσε να γίνει, θα βρίσκαμε νομικό πάτημα. Έτσι που έχουν τα πράγματα όμως...

Ακριβώς όπως μου τα είχε παρουσιάσει η χήρα. Τζίφος το λοιπόν απ' εδώ, αλλά τουλάχιστον ξέραμε πού πατούσαμε. Η επόμενη κίνηση ήταν η συλλογή πληροφοριών για την κουμπάρα. Εδώ χρειάστηκε ν' απευθυνθώ σ' ένα δικό μου παιδί, που είχε ανακατευτεί με κόμματα και πολιτική και ήξερε πρόσωπα και πράγματα. Το ενδιαφέρον είναι ότι είχε κάνει ένα φεγγάρι και στο κόμμα του συζύγου της κληρονόμας, απ' όπου όμως του δώσαν πόδι (αδίκως κατά τη δική του άποψη) συνεπεία μιας μπερδεμένης ιστορίας οικονομικών ατασθαλιών. Οι πληροφορίες που μου έδωσε αυτό το διαμάντι ήταν άκρως ενδιαφέρουσες.

—Ο Τσιγαρίδας, μου είπε, ήταν από τα στελέχη εκείνα που θεωρούνταν «κολλητοί» του Μεγάλου, από την εποχή της αντίστασης στη Σουηδία. Οικονομικός εγκέφαλος! Στάχτη έπιανε κι ομόλογα γένονταν. Επί σειράν ετών ήταν απ' αυτούς που διαχειρίζονταν τα οικονομικά της παράταξης, όταν ακόμα ήταν «κίνημα». Με πιάνεις; Ένα μόνο θα σου πω... Όταν ρίξαμε τη Χούντα και ήρθαμε στην Ελλάδα, αυτός κατέβηκε με Πόρσε και χρυσή «American

Express». Μιλάμε δηλαδή για περίπτωση! Ξύπνιο και περπατημένο αντράκι. Μια δόση συνεργαστήκαμε κιόλας, αλλά όπως τα 'θελε όλα για την πάρτη του, δεν κάναμε χωριό. Τώρα, απ' ότι μαθαίνω, έχει παρατήσει την πολιτική και τις ιδεολογίες κι ασχολείται με επιχειρήσεις. Εργολαβίες, προμήθειες, τέτοια. Πολύ χρήμα, η κουφάλα, πολύ χρήμα!

—Όστε ο σύζυγος είχε τον τρόπο του. Οικονομικά ανεξάρτητος κι ευημερών.

—Για την κυρία του τι γνωρίζεις; ρώτησα τον πληροφοριοδότη μου.

Αυτός γέλασε.

—Την κυρία Σία; είπε. Α, καλά... Μιλάμε για ΤΗΝ ψωλαρπάρχτρα. Δεν έχει αφήκει σερνικό γάτο στην τέως Διοίκηση Πρωτευούσης που να μην τον έχει πάρει. Λύσσα, ρε παιδί μου, λύσσα! Μιλάμε ότι δεν έχει αφήκει ούτε Αλβανό κηπουρό ανεκμετάλλευτο.

Χαμήλωσε τη φωνή του κι έριξε μια προφυλακτική ματιά τριγύρω.

—Λέγεται, συνέχισε, ότι ένα φεγγάρι την είχε πέσει και στον Πρόεδρο... Ευτυχώς για κείνον, πρόλαβε η άλλη, αλλιώς...

Είναι ν' ανατριχιάζει κανείς στη σκέψη.

—Πού μπορεί να τη βρει κανείς αυτή την κυρία; ρώτησα τον καλά πληροφορημένο φίλο μου.

Με κοίταξε χαμογελώντας.

—Τι γένηκε, δικέ μου; είπε. Σου άνοιξε η όρεξη;

Με μια από τις διάσημες αυστηρές μου ματιές τον έβαλα στη θέση του.

—Πρόκειται περί δουλειά, είπα ξερά.

Ο τύπος σήκωσε τα χέρια στον ουρανό.

—Εντάξει, ρε δικέ μου, έκανε. Δεν είπαμε και τίποτις... Ούτε ένα αστείο δεν μπορούμε να κάνουμε;... Λοιπόν, αυτή την εποχή, απ' ότι ξέρω, συχνάζει στο τένις της Φιλοθέης. Έχει βάλει στο μάτι ένα τεχνό και δεν ξεκολλάει από κει πέρα μέχρι να το ρίξει.

Μάλιστα. Εξαιρετική οικογένεια οι κληρονόμοι του συχωρεμένου του Λάκη! Τι να σου πω! Επίλεκτα στελέχη της κοινωνίας! Και μετά περιμένουμε να πάμε μπροστά ως κράτος και ως άνθρωποι! Εμ, έτσι θα πάμε μπροστά; Με τέτοια σήψη, με τέτοια καθίζηση ηθών και εθίμων;

Με το κεφάλι γεμάτο από τις θλιβερές αυτές σκέψεις πήρα το λεωφορείο για τη Φιλοθέη —η Ρούλα αρνήθηκε να μου κόψει επίδομα εξόδων κινήσεως κι έτσι το Φιατάκι παρέμενε παροπλισμένο σ' ένα σοκάκι, πίσω από το σπίτι μου.

Ο θυρωρός του «Ομίλου Αντισφαιρίσεως Φιλοθέης» με σταμάτησε στην πόρτα.

—Ου κύριους;

—Μαρλής, είπα κι έκανα να μπω.

Ο θυρωρός, ένας καράβλαχος από τα Τρίκαλα, με σταμάτησε.

—Απαγουρεύιτι, μου κάνει. Είναι μόνου για τα μέλ'η.

Αναστενάζοντας ψάρεψα από την τσέπη μου ένα κατοστάριχο και του το κόλλησα στο κούτελο.

—Τώρα είμαι μέλος, είπα.

Κι αφήνοντάς τον αποσβολωμένο τον προσπέρασα και

μπήκα στον παράδεισο αυτό της μπουρζουαζίας των βορείων προαστίων κι όχι μόνο. Μια ματιά γύρω μου δεν απέφερε τίποτα το σημαντικό. Κάτω στα τεραίν κάτι παιδαράδες, με άσπρα σινιέ σωβρακάκια, είχαν πιάσει διπλό με κάτι μπουτούδες, που ανάθεμα αν είχαν ξαναδεί ρακέτα στη ζωή τους. Δίπλα, κάτι άλλοι παιδαράδες, πανομοιότυποι, αντάλλασσαν μπαλιές ξεκλέβοντας κι από καμιά ματιά κατά πάνω, στα τραπεζάκια, όπου το φιλοθεάμον κοινό, σερνικοί (τέλος πάντων) και θηλυκοί, έπιναν τον φραπέ τους κόβοντας χαλβά. Η κυρία Σία θα μπορούσε να 'ναι οποιαδήποτε από τις πουρές που γλάρωναν ένα γύρο. Όπως δεν την είχα δει ποτέ δεν ήταν και τόσο εύκολο να την αναγνωρίσω.

Σ' αυτές τις περιπτώσεις απευθύνεται κανείς στον πλησιέστερο μπάρμαν.

Πήγα κοντά στο ημιυπαίθριο μπαρ και κάθισα σ' ένα σκαμπό. Ο ξανθομπάμπουρας τυπάς που πλησίασε να πάρει παραγγελία ήταν σαν αυτούς που έβαζαν να ποζάρουν στις αφίσες των Ες-Ες. Χαμογέλαγε κιόλας.

—Τι θα πάρει ο κύριος;

—Μαρλής, λέω εγώ.

Ο τυπάς πήρε μια απορημένη έκφραση.

—Πρώτη φορά το ακούω, μου κάνει. Πώς το φτιάχνουν;

Αναστέναξα. Αυτό λέω κι εγώ, πώς το φτιάχνουν!

—Μαρλής είναι τ' όνομά μου, τον πληροφόρησα.

—Εμένα με λένε Τζίμμου, χαμογέλασε υποχρεωτικά ο Νιμπελούγκεν.

Δηλαδή, Μήτσος. Πιθανότατα από τα Σούρμενα ή κάπου εκεί τριγύρω. Νά, αυτά γίνονται και μπερδεύεται ο

κόσμος. Κάτι τέτοια κρέατα κυκλοφορούν και μας σαστίζουν τις γκόμενες, που δεν προφταίνουν να κοιτάζουν παραπέρα για ψυχικά χαρίσματα, IQ και τα τοιαύτα. Θα 'πρεπε να βγει νόμος που να τους απαγορεύει.

—Μια πληροφορία χρειάζομαι, του κάνω.

—Α, από αναψυκτικά μόνο κόκα-κόλα και τόνικ έχω, απάντησε ο φωστήρας. Αλλά αν θέλετε σας φτιάνω ένα ντακίρι δικής μου σπεσιαλιτέ που είναι το ίδιο.

Θα είχαμε πρόβλημα επικοινωνίας εδώ. Αναστενάζοντας έβγαλα την προ ετών ληγμένη άδεια οδήγησης μοτοποδηλάτου —που εξακολουθούσα να κουβαλάω μαζί μου για κάτι τέτοιες στιγμές— και του την μοστράρισα αστραπιαία κάτω από τη μύτη.

—Μαρλής, ντετέκτιβ, του λέω πάλι με τουπέ, φροντίζοντας να εξαφανίσω ταχύτατα την άδεια —για την απίθανη περίπτωση που ήξερε ανάγνωση. Χρειάζομαι μια πληροφορία.

Ο ξανθομπάμπουρας έχασε ακόμα πιο πολύ το χρώμα του, γυρίζοντας προς το πτωματί ανοιχτό.

—Εγώ, κυρ αστυνόμω, δεν ξέρω τίποτις, ψέλλισε. Το πράμα το 'φερε ο Μάκης ο Γκαβός και ίσα που δοκίμασα μια τζουρίτσα. Ξηγημένα πράματα... Προς ατομικήν χρήση δηλαδή, τίποτις πονηρό... Νά, να μη σώσω...

—Δεν ήρθα για το πράμα, του έκανα κοφτά.

—Α... (αλλά δεν ησύχαζε).

—Αυτό το αφήνουμε για άλλη φορά, του πέταξα διασκεδάζοντας με τη θέα που παρουσίαζε η αποσυντεθειμένη φάτσα του. Για την ώρα άλλο μ' ενδιαφέρει.

—'Οτι θες, κυρ αστυνόμω, τραύλισε ο λαπάς. 'Οτι θες...

Εγώ μια φορά, να το ξέρεις, είμαι καθαρός. Όχι επειδής έτυχε μια φορά, σαν παιδιά και μεις, να παραστρατήσουμε...

Κούνησα το κεφάλι διφορούμενα. Ούτε «ναι», ούτε «όχι». Άστον να ψήνεται...

—Ψάχνω για μια Θεοδοσία Τσιγαρίδα, του κάνω. Ξέρεις τίποτα;

Ο γερμανομπεμπές άρχισε να κελαηδάει και να κελαηδάει και σταματημό να μην έχει. Ροδάνι πήγαινε η γλωσσίτσα του, πανάθεμά τον! Όταν τελείωσε τα μαλλιά μου στέκονταν κάγκελο κάτω από την ρεπούμπλικα. Δηλαδή, εδώ είχαμε να κάνουμε με μια κυρία σπανίου ήθους! Μιλάμε δηλαδή για λουλούδι του μπαχτσέ! Σε σύγκριση μαζί της η Τσιτσιολίνα ήταν άμωμη παρθένος (ίνα μη τι χείρον είπω).

—Και είναι εδώ τώρα αυτό το ξωτικό φρούτο; ρώτησα τον Μήτσο, αφού ήπια το διπλό ντακίρι που ευγενώς μου πρόσφερε.

Μου έδειξε μια βαμμένη ξανθιά, με μεγάλα μαύρα γυαλιά ηλίου, που καθόταν μόνη της κάτω από μια ομπρέλα και παρακολουθούσε το διπλό των τεχνών. Τον έβαλα να ετοιμάσει άλλα δυο διπλά ντακίρι και κρατώντας ένα ποτήρι σε κάθε χέρι πλησίασα το τραπέζι της κληρονόμας.

—Επιτρέπεται; ρωτάω υποχρεωτικά και χωρίς να περιμένω άδεια στρογγυλοκάθισα απέναντί της.

Με κοίταξε με μια έκφραση απορίας.

—Ο κύριος;...

—Μαρλής. Φίλιππας Μαρλής.

Μια ανεπαίσθητη ρυτίδα χαράχτηκε στο αλαβάστρινο

πρόσωπό της (δεν ήταν και τόσο καρότσι όπως την περιέγραψε η τέως κολλητή της).

—Κάτι μου θυμίζει το όνομα, είπε. Γνωρίζομαστε;

—Θα γνωριστούμε τώρα, είπα εγώ και της έδωσα το δεύτερο ντακίρι που είχα κουβαλήσει.

Σηκώσαμε τα ποτήρια και ήπιαμε μια γουλιά. Η κληρονόμα χαμήλωσε τα γυαλιά και μου 'ριξε μια απροκάλυπτη ματιά μ' ένα ζευγάρι πρασινοκίτρινα μάτια (καθόλου του πεταματού η κυρία τελικά).

—Ασφαλώς κάτι θα θέλετε από μένα, κύριε Μαρλή, για να με πλησιάσετε μ' αυτό τον πρωτότυπο τρόπο, μου κάνει.

Έβγαλα το πακέτο τα *Dunhill* —το τελευταίο— και της πρόσφερα. Πήρε ένα κι έσχυψε ν' ανάψει από τον παλιό, καλό μου *Zippo*, που όμως δεν έλεγε ν' ανάψει, γιατί του 'χε τελειώσει η βενζίνη κι όπως γέμιζε κάθε φορά που γέμιζε το Φιατάκι, έμεινε κι αυτός στα κρύα του λουτρού. Τελικά ανακάλυψα κάτι σπέρτα που κουβαλάω πάντα μαζί μου για ένα τέτοιο ενδεχόμενο και κάναμε τη δουλειά μας.

—Σας συγχαίρω για την οξυδέρκειά σας, της κάνω φυσώντας σαγηνευτικά τον καπνό στο πρόσωπό της. Όντως, κάτι θέλω από σας.

Η κυρία Σία έδιωξε το ντουμάνι με το λεπτό της χέρι, έβηξε για λίγο και μετά μου χάρισε ένα από τα ωραιότερα —υποθέτω— επαγγελματικά της χαμόγελα.

—Οφείλω να σας προειδοποιήσω, κύριε Μαρλή, μου είπε, ότι είμαι παντρεμένη γυναίκα.

—Τόσο το χειρότερο για τον σύζυγο, απάντησα εγώ κυνικά.

Γέλασε γάργαρα.

—Πώς τα λέτε! θαύμασε. Πώς τα λέτε! Λοιπόν, κύριε Μαρλή, ξέρετε κάτι;... Μου αρέσετε.

—Δεν μπορώ να πω ότι είσαστε η πρώτη ή η τελευταία, παρατήρησα όχι χωρίς κάποια σκληρότητα.

Με κοίταξε έκθαμβη.

—Με τρελαίνουν οι άντρες που είναι σίγουροι για τον εαυτό τους, είπε.

Θα μπορούσε να τραβήξει έτσι για ώρα η συζήτηση, όχι ότι θα μου κακοφαινόταν, αλλά υπενθύμισα στον εαυτό μου ότι βρισκόμουν εδώ για δουλειά. Έφτιαξα τη γραβάτα μου —που είχε δει καλύτερες μέρες—, ήπια μια γουλιά από το ντακίρι του Ες-Ες, τράβηξα μια ρουφηξιά από το τσιγάρο μου, καθάρισα τον λαιμό μου και μπήκα στο θέμα.

—Κυρία Τσιγαρίδα, της λέω, δεν αρνούμαι ότι είστε μια θελτικοτάτη και άκρως ενδιαφέρουσα ύπαρξη, αλλά πλην όμως —δυστυχώς— δεν βρίσκομαι εδώ για επίσκεψη αβροφροσύνης.

Με κοίταξε συνοφρυωμένη.

—Δεν σας καταλαβαίνω, είπε.

Αναστέναξα.

—Αν ήσασταν μελαχρινή ίσως να ήταν πιο εύκολο, είπα. Τέλος πάντων... Να σας εξηγήσω. Κυρία Τσιγαρίδα, εκπροσωπώ τα συμφέροντα της πρώην φίλης σας, της κυρίας Λίτσας, χήρας του αείμνηστου, πλην άκρως επιπόλαιου και τα μάλα ανεύθυνου Λάκη.

Στο άκουσμα του ονόματος της φιλενάδας η κυρία Σία τσιτώθηκε.

—Έπρεπε να το καταλάβω, είπε. Με τα χάλια που

έχεις μόνο κάνας λιγούρης δικηγόρακος τρίτης διαλογής θα μπορούσες να ήσανε.

Αν μίλαγε έτσι σε κάναν Λέμμου Κώσιον θα είχε ήδη εισπράξει δυο ζευγάρια ξανάστροφες, αλλά αποφάσισα να κουλάρω και να το παίξω πολιτισμένος –για την ώρα.

—Αυτού του είδους οι προπηλακισμοί δεν μας βγάζουν πουθενά, μανδάμ, παρατήρησα ξερά. Εξάλλου, δεν είμαι δικηγόρος.

Είδα μια σκιά ανησυχίας να πλανιέται στα μαυρογυαλοφορεμένα μάτια της.

—Δεν είσαι δικηγόρος; επανέλαβε. Τότε, τι σκατά είσαι;

—Ντετέκτιβ.

—Ντετέκτιβ;!!!

—Ντετέκτιβ.

Κούνησε το κεφάλι της.

—Όλα τα περίμενα, είπε σαν να μονολογούσε. Αλλά να πέσει τόσο χαμηλά, αυτή η τσούλα, δεν το περίμενα. Άκου... ντετέκτιβ! Δηλαδή, ποιο είναι το επόμενο στάδιο; Να μου στείλει τίποτα φουσκωτούς να με δείρουν;

—Κανείς δεν πρόκειται να σε δείρει αν δεν τραβήξεις τα πράγματα στα άκρα, της είπα ελαφρά εκνευρισμένος. Εδώ εγώ ήρθα να συζητήσουμε. Δεν υπάρχει λόγος να μην το κάνουμε αυτό πολιτισμένα, αφού έτσι κι αλλιώς θα το κάνουμε.

Με κοίταξε για κάμποσο σιωπηλή, ζυγιάζοντας τα λόγια μου. Στο τέλος το πήρε απόφαση.

—Εντάξει, είπε. Μια ψυχή που 'ναι να βγει, να βγει μια ώρα αρχύτερα. Ρίχτα, να τελειώνουμε.

Δεν μου άρεσε ο τόνος της φωνής της, αλλά αφού είχα αποφασίσει να υιοθετήσω ειρηνικές μεθόδους δεν μπορούσα να κάνω τίποτα γι' αυτό. Έδωσα λοιπόν τόπο στην οργή, άναψα ακόμη ένα τσιγάρο (αυτή τη φορά δεν της πρόσφερα), καθάρισα με το δαχτυλάκι το αυτί μου, για να την τσιγκλίσω, και «τα 'ριξα».

—Μαθαίνω ότι κληρονομήσατε το ήμισυ της κινητής και ακινήτου περιουσίας του μακαρίτη, είπα.

Έκανε έναν κοροϊδευτικό μορφασμό.

—Σώωωπα! έκανε. Μωρέ εσύ είσαι δαιμόνιος! Δηλαδή, μιλάμε και γαμώ τα λαγωνικά!

Με μια αποφασιστική κίνηση πήρα το τασάκι από το τραπέζι και της το άδειασα στην ποδιά. Δυστυχώς είχε μόνο δυο γόπες μέσα κι έτσι το εφέ δεν ήταν αυτό ακριβώς που ήθελα, πάντως το μήνυμα το έστειλα.

—Την επόμενη φορά θα είναι το ποτήρι, την προειδοποίησα καθώς τίναζε τις γόπες από το ακριβό της φόρεμα.

—Τρελαίνομαι για σκληρά αντράκια! Μουρμούρισε, αλλά απέφυγε να το προχωρήσει.

Έχοντας βάλει τα πράγματα στη θέση τους μπόρεσα να συνεχίσω.

—Η πελάτισσά μου αισθάνεται ριγμένη, είπα. Πιστεύει ότι στερείται αδίκως ενός μεγάλου τμήματος του κληρονομικού της δικαιώματος. Τι έχεις να πεις επ' αυτού;

Σήκωσε τους ώμους της.

—Κι εμένα τι με νοιάζει; έκανε. Ας πρόσεχε.

Δηλαδή, έχουμε να κάνουμε με ένα τέρας κυνικότητας! Το άφησα να περάσει.

—Εκείνο που θέλω να μάθω εγώ, συνέχισα, είναι γιατί ο μακαρίτης να σου αφήσει μια τέτοια τεράστια κληρονομιά;

Η τύπισσα γέλασε σαρδόνια (επικίνδυνη κι αδίστακτη γυναίκα –σκέτο B-series φιλμ!).

—Ίσως επειδή έχω ωραίο ποπό, μου πέταξε στυγνά.

Έκανα πίσω στην καρέκλα μου κι έριξα μια εξεταστική ματιά στο σημείο της ανατομίας της που εκθείαζε.

—Δεν θα το 'λεγα, είπα κυνικά.

Την επόμενη στιγμή έτρωγα το περιεχόμενη του ποτηριού της στη μούρη.

—Αυτό για να μάθεις να κρίνεις αντικειμενικά, μου σφύριξε η μέγαιρα.

Έψαξα για το μαντήλι μου, δεν το βρήκα κι έτσι αρκέστηκα να σκουπιστώ με την άκρη της γραβάτας μου –δεν ήταν η πρώτη φορά. Ο παιδαράς από το μπαρ κατέφτασε εν ριπή οφθαλμού κουβαλώντας άλλα δυο ντακίρι που απόθεσε μπροστά μας μ' ένα πλατύ, ηλίθιο, χαμόγελο.

—Κερνάει το κατάστημα, είπε κι εξαφανίστηκε πριν προφτάσω να τον φτύσω.

Η κυρία Σία κοίταξε το ποτήρι της, κοίταξε εμένα και μετά, αναπάντεχα, έβαλε τα γέλια.

—Μη φοβάσαι καλέ, είπε. Δεν πρόκειται να χαραμίσω αυτό το ωραίο ποτό πάνω στη μουτσούνα σου.

—Το καλό που σου θέλω, την προειδοποίησα.

Ήπιαμε μια γουλιά από τα φρέσκα ντακίρι (πολύ πιωτό πέφτει σ' αυτή την υπόθεση) και συνεχίσαμε την κουβέντα μας.

—Κοίτα να δεις, προσπάθησα να συμφιλιώσω την κατάσταση. Νομίζω ότι αρχίσαμε στραβά. Τι λες, δοκιμάζουμε πάλι από την αρχή;

Μου χαμογέλασε.

—Γιατί όχι; Δοκίμασε.

Αποφάσισα να επιστρατεύσω τα μεγάλα μέσα.

—Δεν είχα πρόθεση να μειώσω την προσωπικότητά σου, της εξήγησα. Εμένα προσωπικά μου αρέσεις και με το παραπάνω. Για να πω την αλήθεια, αν δεν βρισκόμουν εν υπερεσία, δύσκολα θ' αντιστεκόμουν στον πειρασμό να σου την πέσω κανονικά.

Η στρατηγική αυτή φάνηκε να αποδίδει. Μονομιάς η έκφραση της κυρίας Σίας μαλάκωσε. Μου χαμογέλασε.

—Και τι σ' εμποδίζει να μου την πέσεις όταν είσαι εκτός υπερεσίας; χαμογέλασε. Πότε σκολάζ;

Συμβουλευτήκα το ρολόϊ μου, είχε σταματήσει, δεν του είχα αλλάξει μπαταρίες.

—Σε τρία τέταρτα από τώρα, είπα για να μην προδώσω την αμηχανία μου.

—Εντάξει. Τότε τι θα 'λεγες να κατεβαίναμε μαζί στη Ραφίνα για κάνα ψαράκι μετά και... ό,τι ήθελε προκύψει;

Με είδε διστακτικό κι αμήχανο και βιάστηκε να προσθέσει.

—Είσαι καλεσμένος μου φυσικά. Άλλωστε, πού ξέρεις, μπορεί να σου δοθεί η ευκαιρία να διαπιστώσεις από πρώτο χέρι τα αίτια που ώθησαν τον συχωρεμένο τον Λάκη να με καταστήσει —έστω κατά το ήμισυ— κληρονόμα του.

Αυτό το τελευταίο ήταν τόσο φορτωμένο με υποσχέσεις

και υπονοούμενα ώστε ένωσα το στόμα μου να ξεραίνεται στη σκέψη και μόνο... Αλλά, αυτά έχει η δουλειά μας, κανείς δεν θα πρέπει να αποκλείει κάτι που ενδέχεται να διαφωτίσει κατά κάποιο τρόπο μια υπόθεση.

Έτσι, καθίσαμε να πίνουμε ήσυχα-ήσυχα τα ποτά μας, χαζεύοντας το διπλό στο τεραίν (μια από τις μπουτούδες σημειώθηκε στο σημειωματάριο του μυαλού μου για περαιτέρω διερεύνηση) και περιμένοντας να περάσουν τα τρία τέταρτα που θα μ' ελευθέρωναν από τις υποχρεώσεις της ημέρας.

* * *

Όταν επέστρεψα, κατά τις επτά το βράδυ, στο γραφείο μου είχα πλέον μια σαφή εικόνα του κινήτρου που έσπρωξε τον μακαρίτη να καταστήσει κληρονόμο την κουμπάρα. Το περίεργο δεν ήταν πια αυτό, το περίεργο ήταν που δεν της τ' άφησε όλα.

Η Ρούλα με υποδέχτηκε, όπως πάντα, με τον συνηθισμένο καλό της λόγο.

—Σαν σκατό τσαλαπατημένο φαίνεσαι, Μαρλή. Πού στο διάολο γύριζες όλη μέρα κι έφαγα τον τόπο να σε βρω;

—Γιατί, με πεθύμησες; της πέταξα σαρκαστικά.

Στραβομουτσούνιασε.

—Κόφ' τις πνευματώδεις μαλακίες, Μαρλή, είπε (χωρίς ίχνος σεβασμού υφισταμένου προς προϊστάμενο). Αν δεν ήταν αυτή η μπεκροκανάτα, η κουνιστή, που έσπασε τα τηλέφωνα ούτε που θα το 'χα πάρει είδηση ότι έλειπες.

—Τηλεφώνησε η κυρία Λίτσα; απόρησα.

—Μόνο εικοσιοχτώ φορές, είπε ξερά η γραμματέας μου (που τελευταία σαν να είχε ρίξει καπούλια). Από τις οποίες τις εικοσιεφτά σε κατάσταση υστερίας.

—Δώσε μου γραμμή στο γραφείο μου, την διέταξα και προχώρησα στα άδυστα των αδύτων.

Κρέμασα την γκαμπαρντίνα και το αρεπούμπλικο στον καλόγερο, έβαλα μπροστά τον ανεμιστήρα, Glenn Miller στο CD Player, δυστυχώς το μπέρμπον –σε όλες του τις μετεμψυχώσεις– είχε σωθεί, κι έπιασα το τηλέφωνο.

Η κυρία Λίτσα άφριζε.

—Μαρλή, είσαι μεγάλο κάθαρμα! ούρλιαξε η μεθυσμένη της φωνή μέσα στο αυτί μου. Νόμιζες ότι δεν θα το μάθαινα ότι γύριζες όλη μέρα μ' αυτή την караπουτανάρα;

—Μέσα στα πλαίσια της αποστολής μου, μανδάμ, της είπα ψυχρά.

—Στα πλαίσια της αποστολής σου κλείστηκες τέσσερις ώρες μαζί της στο «δωμάτιο δια ζεύγη» της Ραφίνας, ρε κοπρίτη; ξέσπασε η καλή μου πελάτισσα.

Ενδιαφέρον. Όστε η κυρία Λίτσα είχε βάλει να με παρακολουθούν! Γιατί όμως;

—Ακριβώς, απάντησα με ολύμπια αταραξία. Και σας πληροφορώ ότι ανακάλυψα τον λόγο που ώθησε τον συχωρεμένο σύζυγό σας να την συμπεριλάβει τόσο γενναϊόδωρα στη διαθήκη του.

Μερικών στιγμών σιγή στην άλλη άκρη της γραμμής. Την κούφανα την κυρία!

—Σοβαρά; έκανε μόλις μπόρεσε να ξαναβρεί τη μιλιά της.

Υπήρχε ένας κρυμμένος τόνος θαυμασμού στη (μάλλον μεθυσμένη) χροιά της φωνής της.

—Σοβαρότατα, μανδάμ, απάντησα εγώ απολαμβάνοντας την παράταση της αγωνίας της.

—Λοιπόν;...

—Κυρία μου, ανάγγειλα επίσημα. Μάθετε ότι ο λόγος που ώθησε τον μακαρίτη και λοιπά έγκειται στο ότι η κουμπάρα σας στο κρεβάτι, απλά δεν πιάνεται!

* * *

Η ιστορία δεν τέλειωσε βέβαια εδώ.

Παρ' όλο που η χήρα με τα πράσινα με σχόλασε κακήν κακώς από την υπόθεση, εγώ, καθαρά για λόγους προσωπικής δεοντολογίας, συνέχισα τις έρευνες σε βάθος. Και ψάχνοντας από 'δώ, ψάχνοντας από κει —ομολογώ ότι η στενή συνεργασία με την κουμπάρα έπαιξε πρωτεύοντα ρόλο— στο τέλος τη βρήκα την άκρη.

Τελικά, όπως πληροφορήθηκα, από πρώτο χέρι, η κληρονομιά στην κυρία Σία ήταν στάχτη στα μάτια. Γιατί — άκουσον άκουσον— ο μακαρίτης απεδείχθη ότι ουδέποτε διατηρούσε μαζί της σχέση επιλήψιμη (πέρα από κάποιες περιστασιακές κι ως εκ τούτου αμελητέες) ατασθαλίες. Η σχέση του Λάκη δεν ήταν η κουμπάρα, αλλά ο... κουμπάρος! Μάλιστα, κύριοι, όπως το ακούτε! Ο κουμπάρος, ο σεπτός και μη εξαιρετέος κύριος Παχώμιος Τσιγαρίδας! Ο οποίος επιπλέον φαίνεται ότι έπαιζε σε δυο ταμπλό, αφού παραλλήλως διατηρούσε δεσμό και με την κυρία Λίτσα (η οποία υποπτεύομαι ότι επίσης κάτι είχε με την κουμπάρα, την κυρία Σία)! Μύλος δηλαδή κι άντε να βγάλεις νόημα, σ' αυτό το τέλος εποχής και της τελείας έκλυσης των ηθών στην οποία ζούμε. Ο λόγος για τον οποίο πέρασε η κληρονομιά στην κυρία κουμπάρα ήταν βέβαια προς αποφυγήν του σκανδάλου και της κοινωνικής κατακραυγής —όχι ότι έχει καμιά ιδιαίτερη σημασία στους σεσηπότες αυτούς κύκλους δηλαδή.

Όπως και να 'χει το πράγμα, κάτι βγήκε από την υπόθεση αυτή, αφού (με χίλια ζόρια βέβαια) η κυρία Λίτσα συμφώνησε να μας αφήσει πενήντα από τα διακόσια χιλιάρια της προκαταβολής σαν «έξοδα παραστάσεως». Για να μην αναφερθώ και στις τρεις μπουκάλες μπέρμπον που έλαβα από την κυρία Σία εις ένδειξιν ευγνωμοσύνης και αιώνιας φιλίας.

Α ναι, υπάρχει και happy end στην όλη ιστορία. Η κυρία Λίτσα, κάνοντας την καρδιά της πέτρα, παντρεύτηκε έναν γνωστό τυρέμπορο από τη Λάρισα («Εισαγωγαί-Εξαγωγαί» και τέτοια). Κουμπάρα (ω τι κόσμος, μπαμπά!) η... κυρία Σία!

* * *

«Goose Pimples» με τον μεγάλο Bix Beiderbecke στο CD Player κι ο Μαρλής, με τα πόδια πάνω στο γραφείο, έτοιμος για νέες, συναρπαστικές περιπέτειες.

Προς στιγμήν μάλιστα φλερτάρισα και με την ιδέα να παραγγείλω πίτσα, να κάνω το τραπέζι στην πιστή και υπέρ το δέον αφοσιωμένη Ρούλα, αλλά είδα ότι δεν έβγαίναν τα ψιλά για περμπουάρ στον μικρό και το ανέβαλα για άλλη φορά.

Μ.Α.Σ.Α. & Company Ltd

Πρωταγωνιστεί ο αδέκαστος
Φίλιππας Μαρλής

Η νύχτα ήταν μια από τις υγρές εκείνες χειμωνιάτικες καταστάσεις, που μαζεύουν τους νοικοκυραίους από νωρίς μπροστά στην τηλεόραση και στέλνουν τους κακούς να ξαμολιούνται στους δρόμους. Ένα ψιλόβροχο ράντιζε τον γλιτσιασμένο δρόμο, κάνοντάς με να δοξάζω την καλή μου τύχη που δεν γεννήθηκα γυναίκα, να φοράω τακούνια-στιλέτο εννιά πόντους και βάλε. Ο αέρας, που κατηφόριζε από τα βόρεια προάστια, παρ' όλο που δεν είχε ένταση, δεν αστειευόταν, αναγκάζοντάς με να σηκώσω ψηλά το γιακά της θρυλικής μου γκαμπαρντίνας, σε μια ανεπιτυχή προσπάθεια να προστατευτώ κάπως.

Βάδιζα μονάχος στον έρημο δρόμο, με τη βρεγμένη γόπα, από ώρα σβηστή, να κρέμεται στην άκρη των χειλιών μου και τα χέρια μου χωμένα όσο πιο βαθιά γινόταν στις ευρύχωρες (και φευ! άδειες) τσέπες μου. Από κάπου μακριά ερχόταν ο μελωδικός ήχος ενός σαξόφωνου που έπαιζε το «Caravan», ή μήπως ήταν στη φαντασία μου; Τέτοια ώρα, τέτοια λόγια! Αλλά όταν είσαι αναγκασμένος να γυρίζεις στους δρόμους με τέτοιο σκατόκαιρο, σαν την άδικη κατάρα, τότε νομιμοποιείσαι να δίνεις ένα χέρι βοήθειας στην πραγματικότητα, σε μια προσπάθεια να την

κάνεις πιο υποφερτή. Άλλωστε, αν αλλάξεις τις σγκουριασμένες, κακόγουστες πολυκατοικίες με κοιμισμένους ουρανοξύστες, τα άθλια οικογενειακά γιαπωνέζικα κονσερβοκούτια πάνω σε ρόδες με αστραφτερά, μαύρα σεντάν, το γωνιακό πατσατζίδικο με Cocktail Bars, βρίσκεσαι, χωρίς μεγάλο κόπο, στην καρδιά του Μανχάταν.

Αναστέναξα και κούνησα το κεφάλι μου λυπημένα. “Αυτός ο καημός θα σε φάει, Μαρλή” σκέφτηκα. “Λάθος εποχή, λάθος τόπος, λάθος αίσθηση, λάθος όλα”.

Είδα την «κυρία της νύχτας» να ξεπροβάλλει στο φωτεινό περίγραμμα μιας δημοτικής κολόνας, σαν οπτασία του σκότους, όταν βρισκόμουν πια πολύ κοντά για να την αποφύγω χωρίς να πληγώσω τα αισθήματά της. Με σταμάτησε.

—Φιτ, όμορφε, μου δίνεις τη φωτιά σου; μου είπε με κείνη τη χαρακτηριστική βραχνή φωνή, που στη Λουϊζιάνα θα την είχε κάνει διάσημη blues singer.

Κι έφερε το ντουμανιασμένο της τσιγάρο στα χτυπητά βαμμένα, σαρκώδη της χείλη περιμένοντας. Σταμάτησα, έβγαλα τη σβησμένη μου γόπα από το στόμα και της την πρόσφερα. Έσκυψε κι ακούμπησε την καύτρα της στο βρεγμένο μείγμα που κρατούσα. Τράβηξε δυο βαθιές τζούρες και φυσώντας τον καπνό στα μούτρα μου με αγαλλίαση μου χάρισε ένα λάγνο, επαγγελματικό χαμόγελο.

—Θένξ, είπε (και της ήμουν αυτοστιγμεί ευγνώμων, γιατί, χωρίς να το ξέρει, έστω και μ’ αυτή την άθλια πετραλώνιώτικη προφορά, τροφοδοτούσε την ψευδαίσθηση της ονειροφαντασίας μου).

Πρόσεξα ότι και η δικιά μου γόπα είχε πάρει πάλι μπρος –κάποιο στεγνό κομματάκι θα ’χε πετύχει– και δι-

πλά ευγνώμων (γιατί αυτό ήταν το τελευταίο του τελευταίου μου πακέτου), τράβηξα μια βαθιά, αφήνοντας τον καπνό μαζί με κάτι σταγόνες υγρασίας ν' ανέβει στην κοιλότητα της μύτης μου, απ' όπου ξέφυγε με δύναμη παρασύροντας κι ένα λεπτό κομμάτι μύξας.

—Με λένε Τζούλη, συστήθηκε η τύπισσα. Θες να κάνουμε παρέα;

—Και τώρα τι κάνουμε; απάντησα μ' ένα από κείνα τα πνευματώδη μου χαμόγελα.

Η τύπισσα γέλασε. Αν ήταν νέγρα θα την προσλάμβανα επιτόπου, να μου τραγουδάει κάθε πρωί το δελτίο θυέλλης.

—Εδώ βρεχόμαστε, μου είπε. Τι θα 'λεγες για κάπου πιο... άνετα;

Αναστέναξα. Ακόμα κι αν είχα χρόνο για κάτι τέτοιο, η οικονομική μου κατάσταση δεν σήκωνε χωρατά.

—Πολύ θα το 'θελα, μικρή μου, είπα. Πλην όμως... προέχει η εργασία. Δυστυχώς.

Έκανε μια γκριμάτσα.

—Δουλεύεις τέτοια ώρα, ρε δικέ μου; μου κάνει. Τι διάολο είσαι, νυχτοφύλακας ή σπασίτλα;

—Ούτε το ένα, ούτε το άλλο, δυστυχώς, κούκλα μου, απάντησα. Απλά, κάτι έρευνες κάνω.

Την είδα να μαζεύεται αυτομάτως.

—Δεν φαντάζομαι να 'σαι μπάτσος;... έκανε υποψιάρικα.

Την καθησύχασα.

—Δεν υπάρχει τέτοιος κίνδυνος, γλυκιά μου, είπα. Μαρλής. Φίλιππας Μαρλής, ντετέκτιβ.

Άνοιξε κάτι μάτια πελώρια.

—Δηλαδή, όπως βλέπουμε στο σινεμά; θαύμασε.

Χαμογέλασα μετριόφρονα.

—Περίπου, είπα. Τηρουμένων των αναλογιών...

Σφύριξε με θαυμασμό.

—Μιλάμε δηλαδή και γαμώ! είπε.

Ήταν η τέλεια σκηνή. Ο ντετέκτιβ και η κοκότα. Κατευθείαν μέσα από B-movies. Πλάνο νυχτερινό: Ρόμπερτ Μήτσαμ-Τζην Τίρνεϋ (αν και η συνομιλήτριά μου μάλλον προς την Ανίτα Έκμπεργκ, στο πιο σεξουλιάρικο –αν είναι δυνατόν!–, έφερνε), μουσική επένδυση Les Brown και «Sentimental Journey»... Αχ!

Η φαντασίωση μου 'φερε μια ιδέα.

—Κάπου εδώ κοντά πρέπει να βρίσκονται τα γραφεία μιας εταιρείας που ψάχνω, της λέω.

Η Τζούλη γέλασε.

—Εταιρεία στο Μεταξουργείο, δικέ μου; Είσαι σίγουρος;

Έβγαλα να συμβουλευτώ το μπλοκάκι με τις σημειώσεις μου. Δυστυχώς, η βροχή είχε κάνει τις σελίδες χαρτοπολτό, δεν έβγαινε νόημα.

—Σίγουρος, της λέω πετώντας το άχρηστο εργαλείο στον υπόνομο –dust in dust.³

Ανασήκωσε τα φρύδια της με απορία.

—Και πώς τη λένε την εταιρεία σου, ρε καλόπαιδο; ρώτησε.

³ «Χούς εις χούν» ελληνιστί.

—Μ.Α.Σ.Α., απάντησα.

Μου έριξε μια ξινή ματιά.

—Δεν μου λες, φιλάρα... όρεξη για πλάκα έχουμε νυχτιάτικα;

Της εξήγησα ότι Μ.Α.Σ.Α. ήταν ακρωνύμιο που σημαίνει «Μεταγωγική Αστική Σαβουροποιία Αττικοβοιωτίας».

Δεν φάνηκε να πείθεται.

—Και τι κάνει αυτή η εταιρεία; με ρώτησε.

—Κατασκευάζει σαβούρα για καράβια, της εξήγησα.

—Πρώτη φορά ακούω για κατασκευή σαβούρας, παρατήρησε δύσπιστα η Τζούλη. Εγώ νόμιζα ότι τη σαβούρα απλά τη βάζουν στ' αμπάρια για να μην παλαντζάρει το παπόρο.

—Κι εγώ αυτό νόμιζα, παραδέχτηκα. Νά όμως που υπάρχει ειδική εταιρεία που την κατασκευάζει. Και μάλιστα εταιρεία που διεκδικεί παχυλή, παχυλότατη, Ευρωπαϊκή επιδότηση.

Την υπόθεση μου την είχε αναθέσει τηλεφωνικώς ο κύριος Καλαποδάς, διευθύνων σύμβουλος της γνωστής κατασκευαστικής εταιρείας «Καλαποδάς, Γιαπιδάκης και Σια», αυτοπροσώπως. Είχε πληροφορηθεί, μου είπε, εξ' εγκύρου πηγής της αρμόδιας περί των επιδοτήσεων κυβερνητικής υπερεσίας, ότι μια κάποια εταιρεία υπό την επωνυμία «Μ.Α.Σ.Α. & Company Ltd.», είχε μπει σφήνα στα κοινοτικά κονδύλια (που άλλως απορροφούσε αποκλειστικά και δικαιωματικά η δική του εταιρεία) διεκδικώντας μερίδιο που ανερχόταν σε σεβαστό αριθμό μηδενικών, των οποίων η φωνητική απόδοση κατέληγε στον επίζηλο αριθμητικό

προσδιορισμό «δεις». Παρ' όλο που έβαλε λυτούς και δεμένους να συλλέξουν πληροφορίες για την ενοχλητική αυτή Μ.Α.Σ.Α. το μόνο που κατάφερε να μάθει ήταν ότι τα γραφεία της βρίσκονταν κάπου μεταξύ των οδών Κοτζαμάνμπεη και Τσιλιβήθρα, στα ενδότερα του Μεταξουργείου. Εγώ έπρεπε να συλλέξω όσα περισσότερα στοιχεία μπορούσα, ώστε να καταστεί εφικτό να αποκαλυφθούν τα σκοτεινά και –χωρίς καμιά αμφιβολία– παράνομα και κερδοσκοπικά κίνητρα της εν λόγω εταιρείας–φάντασμα (στην ανάγκη ας κατασκευάσουμε και μερικά, δεν χάλασε ο κόσμος), προκειμένου να τορπιλιστεί εν τη γενέσει αυτή η ποταπή προσπάθεια απόσπασης των δικαιωματικών πόρων από την «Καλαποδάς, Γιαπιδάκης και Σια», τη μόνη εταιρεία, στον χώρο αυτό –μου το τόνισε ιδιαιτέρως– που πληρεί εις το ακέραιον τις προδιαγραφές της κοινοτικής επιδότησης. Εκείνο που δεν παρέλειψε επίσης να μου τονίσει ο κύριος Καλαποδάς ήταν ότι οι ενέργειές μου, εξυπακούεται, θα 'πρεπε να είναι διακριτικές και αθόρυβες στο έπακρον.

Εξ' ου και ο νυχτερινός περίπατος σ' αυτή την εσχατιά του ημιπολιτισμένου κόσμου.

Η Τζούλη πλατάγισε την εκπαιδευμένη γλώσσα της.

—Κοίτα όμως, ρε δικέ μου! θαύμασε. Κοίτα να δεις πού πάει η μάσα. Στη Μ.Α.Σ.Α. Μιλάμε δηλαδή, χάθηκε ο κόσμος να πέσει κάνα κοκαλάκι κι απέ 'δώ, να φάμε κι εμείς, τα φτωχαδάκια;

Κούνησα το κεφάλι μου με κατανόηση.

—Μην ξεχνάς, Τζούλη, της επέστησα την προσοχή, ότι η όλη επιχείρηση ενδέχεται να είναι παράνομη.

Η Τζούλη γέλασε.

—Σιγά το αμάρτημα, ρε συ! είπε. Σιγά που θα φτωχύ-

νουν οι κρυόκωλοι αν μας στάξουν πεντέξι δις, μετά από τόσο ξεκώλιασμα που έχουμε τραβήξει για την πάρτη τους, από αρχαιοτάτων χρόνων!

Η Τζούλη βέβαια καλά τα σκεφτόταν στο παράνομο κεφάλι της, όμως δεν ήταν έτσι τα πράγματα. Διότι, αν καταλύσουμε κάθε έννοια εννόμου τάξεως, πού υπάγομεν, σας ερωτώ. Εξάλλου είχα αναλάβει μια υποχρέωση έναντι του πελάτη μου —ο οποίος, παρεμπιπτόντως, είχε υποσχεθεί παχυλή, παχυλοτάτη, αμοιβή σε περίπτωση επιτυχίας— κι έπρεπε να ανταποκριθώ αναλόγως.

—Όπως και να 'χει το πράγμα, είπα, το ζητούμενο τη στιγμή αυτή είναι τα γραφεία της εταιρείας. Κι όπως βλέπω τα πράγματα δεν θα 'ναι και πολύ εύκολο να βρεθούν μέσα σ' αυτό το βροχερό χάος.

Η Τζούλη έβγαλε ένα πακέτο «*Camel*», πήρε ένα τσιγάρο και μου πρόσφερε ένα. Ανάψαμε με τον αναπτήρα της και φυσήξαμε τον καπνό ψηλά.

—Κοίτα να δεις, μου κάνει. Εγώ απόψε, μ' αυτόν τον κωλόκαιρο, προκοπή δεν βλέπω. Είσαι να σε βοηθήσω, να ψάξουμε μαζί, που ξέρω και την περιοχή; Κι εσύ πάλι, δεν πρόκειται να μ' αφήσεις έτσι, ε;

Στην τσέπη μου είχα γύρω στις εβδομηνταπέντε δραχμές, σε κέρματα, αλλά απέφυγα να την ενημερώσω.

—Θα σου είμαι υπόχρεος, είπα διπλωματικά.

Η καινούργια μου φίλη γέλασε και μου 'δωσε μια φιλική στην πλάτη που με ξέρανε.

—Τότε φύγαμε, δικέ μου, φώναξε. Πώς την είπες την οδό;

—Οι πληροφορίες λένε για την περιοχή μεταξύ Κοτζαμάνμπεη και Τσιλιβήθρα, την πληροφόρησα.

Με κοίταξε αποσβολωμένη.

—Τι λες, ρε δικέ μου! έκανε. Δηλαδή μιλάμε για το μισό Μεταξουργείο!

Αναστέναξα.

—Ας αρχίσουμε και βλέπουμε, είπα. Τι άλλο να κάνουμε;

Αρχίσαμε από την Κοτζαμάνμπεη και πιάσαμε να χτενίζουμε όλα τα δρομάκια συστηματικά, κατεβαίνοντας προς τη μακρινή και μυθική Τσιλιβήθρα. Στο τρίτο σοκάκι, ένα αδιέξοδο του κερατά, γεμάτο ετοιμόρροπα καλυβόσπιτα και παμπάλαιους, σγκουριασμένους σκουπιδοντενεκέδες, η τύχη μας χαμογέλασε, αν μπορώ να μεταχειριστώ τέτοια έκφραση.

Η Τζούλη είχε σταματήσει μπροστά σε μια μονοκατοικία της συμφοράς και κάτι έψαχνε στη φλόγα του αναπτήρα της. Ξαφνικά την ακούω να γελάει και να με φωνάζει.

—Έλα να δεις, Μαρλή. Έλα να δεις πού πάνε τα λεφτά!

Έτρεξα κοντά της. Άναψε τον αναπτήρα και φώτισε μια μικρή ξύλινη, πινακίδα κάτω από ένα ξεχαρβαλωμένο παράθυρο, που έφερε με μαρκαδόρο την περήφανη επιγραφή: «M.A.S.A. & Company Ltd.»! Έκανα ένα βήμα πίσω ξαφνιασμένος. Όχι ότι δεν περίμενα ν' ανακαλύψω κάποια λοβιτούρα στη ύποπτη αυτή υπόθεση, αλλά πάλι... τόσο θράσος!

Το οίκημα που φιλοξενούσε την εταιρεία-φάντασμα ήταν μια χαμοκέλα ετοιμόρροπη, με σοβάδες που γκρεμίζονταν, κεραμίδια που έχασκαν μεριές-μεριές και παντζούρια στερεωμένα όπως-όπως με σύρμα. Τι να πω!

—Φτυστή η καλύβα του Καραγκιόζη, σχολίασε η Τζούλη. Μιλάμε, τύφλα να 'χει ο πύργος των Αθηνών, δικέ μου!

Έσπρωξα πίσω τη ρεπούμπλικα κι έξυσα σκεφτικός το κεφάλι μου.

—Φαίνεται ότι έχουμε να κάνουμε με μεγάλη κομπίνα εδώ πέρα, φιλενάδα, απεφάνθη.

Η Τζούλη σφύριξε κοροϊδευτικά.

—Σώωπα! Καλά, δικέ μου, απορώ με την ευστροφία σου! Μόνος σου το 'βγαλες το συμπέρασμα ή...

Της έριξα ένα από τα διάσημα παγερά μου βλέμματα. Δεν ήταν ώρα αυτή για πνεύμα του πεζοδρομίου. Έπρεπε να σκεφτώ ποιες θα ήταν οι επόμενες κινήσεις μου τώρα. Η ταμπέλα από μόνη της δεν αποδείκνυε τίποτα. Μου χρειάζονταν ντοκουμέντα, πληροφορίες... Πάντα περισσότερες πληροφορίες. Σ' αυτή τη δουλειά δεν τελειώνεις ποτέ να συλλέγεις πληροφορίες! Ακόμα κι όταν καταφέρνεις να βρεις κάποια άκρη, υπάρχει και η μέση και η άλλη άκρη που περιμένουν ν' ανακαλυφθούν. Κι αυτό στο διηνεκές...

Ζήτησα από την καινούργια μου φίλη ένα τσιγάρο και κάθισα μαζί της στα σκαλοπάτια της χαμοκέλας να σκεφτώ.

—Προφανώς το όλο σκηνικό είναι στημένο, είπα. Έχουμε εδώ μια εταιρεία μαϊμού που δηλώνει ως έδρα των δραστηριοτήτων της αυτό εδώ το ερείπιο και κατά πάσα πιθανότητα, από τυπικής πλευράς, δεν θα μου 'κανε εντύπωση αν εμφανιζόταν εντάξει.

—Από νομικά και τέτοια δεν ξέρω, μου απάντησε η Τζούλη. Πλην όμως, η πείρα μου στην πιάτσα –και μην ξεχνάμε ότι το πεζοδρόμιο είναι το ανώτερο πανεπιστήμιο, να

’ούμε— μου λέει ότι οι μάγες που έστησαν τη μηχανή είναι πολύ γάτες. Πάω στοίχημα ότι στα χαρτιά είναι πεντάκάθαροι, ούτε παραλία του ΕΟΤ...

—Στα χαρτιά όλοι φαίνονται καθαροί, της είπα διδακτικά. Έτσι κι αρχίζει το ψαχούλεμα όμως...

Η Τζούλη χασμουρήθηκε και τέντωσε τα μακριά της πόδια. Με έκπληξή μου πρόσεξα ότι το επιδεικνυόμενο εμπόρευμα ήταν πρώτης τάξεως. Πλούσια τα ελέη η ιέρεια της Πανδήμου! Παραξενεύτηκα που δεν είχα προσέξει αυτή την τόσο σημαντική λεπτομέρεια πιο πριν. Η φωνή της μ’ έφερε πάλι στην σκληρή πραγματικότητα.

—Και μια και μιλάμε για ψαχουλέματα... Σκοπεύεις να βγάλεις την υπόλοιπη νύχτα στην υγιεινή ύπαιθρο;

Υπήρχε κάτι στον τόνο της που δεν άφηνε αμφιβολία για το συγκαλυμμένο υπονοούμενο. Ξεροκατάπια.

—Έχεις τίποτα στο νου σου; τη ρώτησα (όπως το γχομενάκι στη διαφήμιση του *Dezwar’s*).

Μου ’κλεισε το μάτι και μου ’δειξε το ερείπιο.

—Πού να τρέχουμε για κεραμίδι τέτοια ώρα; μου κάνει. Τι θα ’λεγες να μπουκέρναμε στο σαράϊ; Όλο και κάπου θα βρούμε να βουλευτούμε. Άλλωστε, πάντα το ’χα μαράζι να το κάνω στα γραφεία μιας μεγάλης πολυεθνικής.

Η πρόταση δεν ήταν απ’ αυτές που κάποιος του διαμετρήματος ενός Μαρλή θα μπορούσε ν’ απορρίψει μ’ ελαφριά καρδιά. Έτσι, σηκωθήκαμε κι αρχίσαμε να μελετάμε τεχνικές προσέγγισης. Οι πιθανοί διάδρομοι πρόσβασης ήταν τρεις. Η πόρτα, το αριστερό παράθυρο και το δεξί παράθυρο. Υπήρχε και μια τέταρτη βέβαια, από τη σκεπή, αλλά αυτή αναγκάστηκα να την αποκλείσω ευθύς εξ’ αρχής γιατί

δεν μπορούσα να φανταστώ τη Τζούλη, με τους τάκουνους και τα εφαρμοστά σούπερ μίνι, να σκαρφαλώνει στα κεραμίδια ως αίλουρος των ΕΚΑΜ. Μια ματιά στα παράθυρα μου φανέρωσε ότι εκτός από το σύρμα –που τα κράταγε συγχρόνως στους μεντεσέδες–τα είχαν ασφαλίσει από μέσα με κλειδαριές ασφαλείας που δύσκολα παραβιάζονται (βέβαια το «δύσκολο» είναι πάντα σχετικό όταν έχουμε να κάνουμε με τον Μαρλή, αλλά γιατί ν' ανοίγουμε δουλειές όταν υπάρχει ευκολότερος τρόπος;). Η πόρτα, από την άλλη μεριά, ήταν κλειδωμένη μ' ένα σγκουριασμένο λουκέτο που δεν φαινόταν και πολύ σόϊ.

Έβγαλα μια αρμαθιά αντικλείδια, που κουβαλάω πάντα μαζί μου για ένα τέτοιο ενδεχόμενο, κι άρχισα να τα δοκιμάζω ένα-ένα. Δυστυχώς, η κλειδαριά ήταν πολύ παλαιού τύπου και τα κλειδιά τα δικά μου παραήταν σοφιστικέ. Μετά, προσπάθησα να την «τσιμπήσω» μ' έναν νυχοκόπτη, μ' ένα κατσαβίδι, μια φουρκέτα... Μέχρι κάβουρα δοκίμασα, πάντα χωρίς αποτέλεσμα όμως. Κι εκεί η Τζούλη είχε μια έμπνευση. Πιάνει την αλυσίδα που κρατούσε την κλειδαριά και μ' ένα ξερό τράβηγμα την ξεκολλάει από τους φαγωμένους από την πολυκαιρία κρίκους. Ο δρόμος ήταν ανοιχτός! Έτσι είναι, καμιά φορά η κτηνώδης δύναμη έχει το πάνω χέρι στην ανώτερη πνευματική ευφυΐα.

Μπήχαμε σ' ένα χωλ γεμάτο σκουπίδια, σπασμένες καρέκλες και γκρεμισμένους σοβάδες.

—Δεν μπορώ να πω ότι είναι και η «Μεγάλη Βρετανία»! μουρμούρισε η φίλη μου.

—Ίσως πιο μέσα το τοπίο να καλυτερεύει την παρηγόρησα, και κρατώντας την από το χέρι την οδήγησα στα ενδότερα, φέγγοντας κατά διαστήματα με τον αναπτήρα της. Το σπίτι είχε άλλα δυο μικρά δωμάτια και μια κουζί-

να. Και οι τρεις χώροι ήταν φίσκα στα χαρτοκιβώτια. Κοιταχτήκαμε ξαφνιασμένοι, γιατί τα εν λόγω χαρτοκιβώτια, αφενός φαίνονταν γεμάτα και αφετέρου ήταν ταχτοποιημένα με τάξη υποδειγματική, προδίδοντας την παρουσία ανθρώπων στο όχι και τόσο μακρινό παρελθόν εδώ μέσα.

—Κάποιο λάκκο έχει η φάβα, μουρμούρισε η πάνδημη φίλη μου.

Πλησίασα ένα από τα κιβώτια και με τη βοήθεια της λίμας του νυχοκόπτη μου έσχισα τη χάρτινη ταινία που το κρατούσε κλειστό.

—Ο Χριστός και η Παναγία! ανέκραξε η Τζούλη αντικρίζοντας το περιεχόμενο.

Το κιβώτιο ήταν γεμάτο σφραγισμένες μπουκάλες J&B! Ρε τι γινόταν εδώ πέρα;!!!

—Πέσαμε στην περίπτωση μου φαίνεται, είπα κι έπιασα μια μπουκάλα να την εξετάσω καλύτερα. Από κοντά η ταινία δεν φαινόταν και πολύ σόϊ. Λίγο σαν να 'χε ξεκολλήσει και ξανακολληθεί. Διάλεξα μια άλλη μπουκάλα, τα ίδια. Άνοιξα τη μπουκάλα και δοκίμασα μια γουλιά... Προς το νερωμένο έφερνε. Έδωσα της Τζούλη να δοκιμάσει. Τράβηξε μια γενναία γουλιά και στράβωσε τα μούτρα.

—Και γαμώ τις μπόμπες! παρατήρησε. Δηλαδή, μιλάμε για πολύ στημένη φάση, δικέ μου. Μισό νερό, μισό πιοτί! Και πολύ που σου λέω.

Η φάση ήταν ξεκάθαρη. Κάποιοι δαιμόνιοι συσχεύαζαν νοθευμένο ποτό σε χρησιμοποιημένες μπουκάλες. Ένα ματσακόνι με την ταινία και μηδέν πρόβλημα. Έτσι, υποθέτω, θα μπορούσαν να διακινούν καραβιές και καραβιές εμπορευμάτων με το ίδιο τιμολόγιο. Αν μιλάμε για μαγικά!

Ανοιξάμε κι άλλα κουτιά. Υπήρχαν εδώ απ' όλα τα καλά του Θεού! «Johnnie Walker, Black Label», «Cutty Sark», «Ballantine's», «Gordon's gin», «Vodka Stolishnaya», «Chivas», κονιάκ «Remy Martin», «Courvoisier» κι «Armagnac», ό,τι μπορούσε να πεθυμήσει η ψυχή του ανθρώπου! Ολόκληρη κάβα μαϊμού! Τρία δωμάτια φίσκα παρανομία!

—Καλά, ρε δικέ μου, είπε σε μια στιγμή η φίλη μου. Αυτή είναι η σαβούρα που έλεγες; Γιατί, άμα είναι να γεμίζουν τ' αμπάρια με κάτι τέτοια, τότε συμφέρει να βγάζει κανείς ναυτικό φυλλάδιο, να 'ούμ'.

Άνοιξε δυο «Chivas» και μου 'δωσε το ένα.

—Πάντως, και μπόμπες που είναι, δώρο του Θεού είναι, είπε. Ειδικά μια τέτοια νύχτα. Άντε εβίβα, δικέ μου.

Τσουγκρίσαμε και ήπιαμε μια γουλιά μαϊμού. Το αραιωμένο πιοτί μου 'κανε καλό, με τόνωσε. Στην τρίτη γουλιά το μυαλό μου άρχισε να δουλεύει με τη συνηθισμένη του ταχύτητα.

—Πέσαμε σε αποθήκη παράνομης διακίνησης ποτών, Τζούλη, ανακοίνωσα στη Τζούλη.

Κούνησε το κεφάλι της με κατανόηση και ήπια άλλη μια γενναία γουλιά από το μπουκάλι της.

—Παράνομη δεν λες τίποτις, δικέ μου, συμφώνησε. Τύφλα να 'χει ο Αλή Μπαμπάς και οι σαράντα κλέφτηδοι μπροστά σε τούτο εδώ!

—Κείνο που δεν καταλαβαίνω εγώ, μονολόγησα, είναι τι σχέση έχουν οι μπόμπες με τη Μ.Α.Σ.Α. Γιατί, του κερατά, είναι θράσος να κοτσάρεις την ταμπέλα μιας εταιρείας που επιδιώκει χρηματοδότηση από την Ε.Ο.Κ. έξω από μια παράνομη αποθήκη λαθραίων.

—Εξόν κι αν η εταιροι της σαβούρας δεν έχουν πάρει πρέφα το σκηνικό, παρατήρησε η δική μου.

Την κοίταξα με έκπληξη. Αυτό δεν το 'χα σκεφτεί.

—Το μυαλό σου κόβει, φιλενάδα, της λέω.

Μου χαμογέλασε και στριμώχτηκε κοντά μου, όχι χωρίς κάποια οικειότητα.

—'Ντάξ', ρε δικέ μου, μου κάνει. Τι νόμιζες δηλαδή, βαμμένο ξανθό είναι το κεφάλι. Το από μέσα δεν έχει πειραχτεί ακόμα.

—Άρα, υπάρχει περίπτωση κάποιοι να χρησιμοποίησαν τον χώρο της μαϊμούς εταιρείας για να στήσουν τη δικιά τους μαϊμού επιχείρηση, εν αγνοία των δικαιούχων.

—Μέσα είσαι, ήρθε η επιδοκιμαστική απάντηση της συντροφιάς μου.

—Το πρόβλημα είναι: πώς ήξεραν αυτοί οι κάποιοι για τον χώρο; μουρμούρισα. Δεν μπορεί να 'πεσαν πάνω του τυχαία, γιατί θα ήταν και γαμώ τις συμπτώσεις και η πείρα μου με δίδαξε ότι τέτοιες συμπτώσεις δεν υπάρχουν.

—Μπορεί να είναι και λαμόγιο η ιστορία, παρατήρησε η Τζούλη.

Την κοίταξα για δεύτερη φορά έκπληκτος.

—Εννοείς δηλαδή ότι μπορεί να έχουμε εδώ ένα inside job; της κάνω.

Αλλά τα επαγγελματικά αγγλικά της κοχότας δεν τη βοηθούσαν να πιάσει το προχωρημένο νόημα του συλλογισμού μου.

—Μην τα πάμε όλα στο πήδημα, δικέ μου, μου είπε. Το κάθε τι στην ώρα του.

Αναγκάστηκα να της εξηγήσω τον όρο.

—Εννοώ μήπως και γίνηκε η δουλειά «από μέσα». Κάποιος που ήξερε την όλη ιστορία να κινήθηκε για την πάρτη του, εν αγνοία των άλλων.

—Λαμόγιο δηλαδή, έκανε. Εγώ τι είπα;

Κούνησα το κεφάλι μου σκεφτικός.

—Εσύ καλά τα είπες, της λέω, να δούμε τώρα εγώ πώς θα βγάλω άκρη.

Με κοίταξε ενοχλημένη.

—Σκοπεύεις να βγάλεις άκρη απόψε δηλαδή, ρε δικέ μου; μου κάνει. Νομίζω ότι για άλλη δουλειά ήρθαμε εδώ.

Είχε δίκιο. Άφησα το καθήκον να με παρασύρει. Της χαμογέλασα και τη διαβεβαίωσα ότι η διαλεύκανση του μυστηρίου της παράνομης κάβας μπορούσε να περιμένει μέχρι να φέξει ο Θεός την ημέρα και με αντάμειψε μ' ένα σβουριχτό φιλί που κόντεψα να πάθω εγκεφαλικό. Από κει και πέρα η φύση ακολούθησε τη φυσιολογική της πορεία. Βρήκαμε ένα μέρος στο πίσω δωμάτιο, καλά προφυλαγμένο πίσω από σωρούς κιβωτίων, έστρωσα την γκαμπαρντίνα μου ιπποτικά κάτω και... μην περιμένετε περισσότερες λεπτομέρειες, γιατί δεν είναι του χαρακτήρα μου να εκθέτω κυρίες, ακόμη κι αν αυτές ιεροδουλούν ασυστόλως. Πάντως, μετά το δεύτερο μπουκάλι «Chivas» και το τρίτο... τέλος πάντων... ήρθαμε και γλαρώσαμε και θα κοιμόμασταν του καλού καιρού μέχρι την επομένη το μεσημέρι, αν το εξασκημένο μου αφτί δεν έπιανε έναν ύποπτο θόρυβο απ' έξω. Βήματα! Κάποιος ή μάλλον κάποιοι βρίσκονταν στο αδιέξοδο. Έριξα μια ματιά στο ρολόϊ μου... Έξι και μισή. Νύχτα ακόμη.

Τα βήματα πλησίαζαν στο παράνομο παράπηγμα (που είχε μεταβληθεί προσωρινώς –και όλως συμπτωματικώς– σε ναό της Κυπρογένειας.⁴

Ανησύχησα. Ποιος διάολος βρουκολάκιαζε τέτοια ώρα, σε τέτοιο μέρος;

Σχούντησα την ξεραμένη συντρόφισσά μου.

—Αμάν πια, νισάφι! διαμαρτυρήθηκε μαχμουρλίδικα μέσα στη ζάλη του ύπνου της. Βρήκαμε παπά, θα θάψουμε και τους ζωντανούς;

—Κάποιος έρχεται, την ειδοποίησα.

Αυτό την ξύπνησε αμέσως. Ανακάθισε απότομα κι έστησε αυτί. Τα βήματα είχαν σταθεί στην πόρτα.

—Ποιος να 'ναι τέτοια ώρα; ψιθύρισε με αγωνία. Τίποτις πρεζόνια;

—'Η οι ιδιοκτήτες αυτής της επικερδούς επιχείρησης, της απάντησα. Μη βγάλεις κιχ.

Κάποιος έσπρωξε την εξώπορτα που άνοιξε τρίζοντας.

—Ρε συ, Βάγγο, η πόρτα είναι ανοιχτή, ρε, άκουσα μια ακαλλιέργητη φωνή να λέει.

—Θα έλιωσε η καδίνα της κλειδαριάς και θα 'πεσε από μονάχη της, απάντησε η ακόμα πιο ακαλλιέργητη φωνή του Βάγγου.

—Εξόν κι αν τρύπωσαν μέσα τίποτις πρεζόνια, να βαρέσουν τη δόση τους, ήρθε μια τρίτη φωνή (κι αυτή των ιδίων προδιαγραφών).

—Είναι κανένα τσογλάνι εδώ μέσα; φώναξε η φωνή του Βάγγου.

4 Ακόμη ένα επίθετο της θεάς Αφροδίτης (ανοίξτε και κανέναν αρχαίο συγγραφέα).

—Σιγά να μη σου απαντήξουν «παρών», μαλάκα, τον αποπήρε ο άλλος.

Είδα τη δέσμη ενός φακού να πλανιέται πάνω στα κιβώτια. Η Τζούλη σφίχτηκε πάνω μου με αγωνία. Ευτυχώς, ήμασταν καλά χωμένοι εδώ πίσω, αν δεν έψαχναν συστηματικά μπορεί και να τη σκαπουλάραμε.

—Μπα, δεν υπάρχει ψυχή, είπε η φωνή του τρίτου της παρέας. Για κοίτα και παραμέσα, ρε συ Στράτο, έτσι, για να βεβαιωθούμε.

Άκουσα τον Στράτο να ψάχνει στα άλλα δωμάτια και να επιστρέφει αναφέροντας ότι δεν βρήκε ψυχή.

—Τότες θα 'ναι το γαμημένο το λουκέτο, είπε ο Βάγγος. Να το πιάσουμε πρόχειρα φεύγοντας κι έρχομαι εγώ κύριο να το σιγουρέψω με καινούργια καδίνα.

—'Ντάξ', απάντησε η φωνή του τρίτου. Πόσα κιβώτια είπε ο κύριος Ντίμης, ρε συ Στράτο;

—Εφτά ουίσκια, κι από πέντε βότκες, τζιν και μπράντια.

—Ωραία. Συγκεντρώστε τα εσείς τάκα-τάκα, να φέρω εγώ τη μουσοκλέτα⁵ στην πόρτα, να τα ρίξουμε πάνω, να την πουλέψουμε. Άντες, γιατί ξημερώσαμε.

Ακούσαμε τους τύπους να κουβαλάνε κιβώτια κοντά στην πόρτα, τον θόρυβο ενός γκοτζαμάνικου που πλησίαζε, μερικές σκόρπιες κουβέντες... Οι τύποι φόρτωσαν κι ετοιμάστηκαν να μας αδειάσουν τη γωνιά.

—Ρε συ, Νώντα, άκουσα τη φωνή του Βάγγου. Δεν ανοίγουμε να πάρουμε κάνα-δυο μπουκαλάκια για την πάρτη μας, ρε;

⁵ Η μοτοσυκλέτα χυδαϊστί.

—Τρελός είσαι, ρε μαλάκα; τον πρόγkηξε ο Στράτος. Θεσ να σου πέσουν τα μαλλιά; Αυτά εδώ είναι μπόμεπες διακοσίων μεγατόνων, ρε, και βάλε!

Με τη συντρόφισσα ανταλλάξαμε μια ματιά και δαγκωθήκαμε.

Οι τύποι έκλεισαν την πόρτα, έβαλαν μπρος το γκοτζαμάνικο και χάθηκαν μέσα στην πρωινή δροσούλα.

Σηκωθήκαμε και ξεσκονιστήκαμε αφήνοντας ένα στεναγμό ανακούφισης. Πολύ φτηνά τη γλυτώσαμε αυτή τη δόση, πολύ φτηνά. Άγιο είχαμε!

—Δεν την κάνουμε κι εμείς σιγά-σιγά, γιατί σαν πολύς συνωστισμός έχει πέσει εδώ πέρα; μου κάνει η Τζούλη (που φιλοέτρεμε, θεσ από το κρύο, θεσ από τη συγκίνηση, θεσ κι από τα δυο).

Τη βοήθησα να φορέσει το παλτό της και φόρεσα ο ίδιος την γκαμπαρντίνα μου. Ξετρυπώσαμε απ' την κρυψώνα μας και με προφύλαξη, γιατί κανείς ποτέ δεν ξέρει, προχωρήσαμε κατά την πόρτα. Εκεί η Τζούλη κοντοστάθηκε και μ' άρπαξε από το μανίκι.

—Ρε συ, Μαρλή, μου κάνει. Δεν παίρνουμε μαζί και τίποτις μπουκάλες, μιας και τις βρήκαμε;

Γύρισα και την κοίταξα έκπληκτος.

—Τις μπόμεπες! Δεν άκουσες που ακόμα και οι γκοτζαμάνηδες τις έφτυσαν;

Η Τζούλη έκανε ένα μορφασμό.

—Σιγά μωρέ τώρα! είπε. Τόσες που κατεβάσαμε ο καθένας μας και το μόνο που πάθαμε ήταν να μας ανάψουν τα αίματα. Άλλωστε τι, αραιωμένο πράμα πίναμε... Αν είχε τίποτις σπύρτα μέσα τώρα θα 'χαμε τυφλωθεί από τη σούρα. Νιώθεις εσύ το κεφάλι σου βαρύ;

—Μάλλον ελαφρύ, παραδέχτηκα.

—Είδες που σου λέω; είπε κι άδραξε τρεις μπουκάλες «Chivas» μαϊμού από το κιβώτιο που είχαμε διαρρήξει προηγουμένως. Άλλωστε, θα χρησιμέψουν και σαν... πώς τα λέτε εσείς οι δαιμόνιοι αστυνόμοι;... Πιστοποιητικά;...

—Πειστήρια, διόρθωσα διακριτικά.

Και στο κάτω-κάτω, μετά από τόση ψυχική οδύνη, ε, γαμώτο, το δικαιούμαι κι εγώ το κατιτίς μου. Έστω, για να προσφέρω στους μερακλήδες πελάτες, στο γραφείο.

Βγήκαμε απ' το παράπηγμα κουβαλώντας ένα χαρτοκιβώτιο ανάμεσά μας κι έχοντας τις τσέπες μας φίσκα στο γυαλικό. Λίγο παρακάτω πετύχαμε έναν μισοκοιμισμένο ταξιτζή και σε πέντε λεπτά βρισκόμασταν στην ασφάλεια και τη θαλπωρή του γραφείου μου.

Ευτυχώς η Ρούλα δεν είχε έρθει ακόμα κι έτσι είχαμε κάποιο περιθώριο να ηρεμήσουμε και να κάνουμε τον απολογισμό της νυχτερινής μας περιπέτειας, πίνοντας ζεστό καφέ ενισχυμένο με μια γενναία δόση «Armagnac» μαϊμού.

—Εμένα αυτή η ιστορία μου φαίνεται πολύ σόλοικη, είπε η Τζούλη που αποδεικνυόταν ότι διέθετε αστυνομικό μυαλό.

—Ναι, δεν φαίνεται και πολύ σοϊ, παραδέχτηκα.

—Πέσαμε πάνω σε διακίνηση λαθραίας μπόμπας.

—Γιατί, υπάρχει και νόμιμη μπόμπα, ρε Τζούλη; αστειεύτηκα.

Γέλασε.

—Είδες που είσαι αγαθός, ρε δικέ μου; είπε. Και βέβαια υπάρχει. Η μπόμπα, απ' τη στιγμή που βγαίνει

από το σκοτάδι της παρανομίας και μπαίνει στο «μαγαζί», γένηται αυτομάτως νόμιμη.

Την κοίταξα έκπληκτος.

—Είναι όπως οι γκόμενες που δεν έχουν αφήσει ψωλή για ψωλή στην πιάτσα κι όταν κουκουλώσουν κάποιον μάλακα και τις στεφανωθεί γέρονται «κυρίες», μου εξήγησε.

Εδώ είχε κάποιο δίκιο. Πήγα στο CD κι άρχισα να ψάχνω τα δισκάκια. Η μουσική, το ένιωθα, θα μου λαμπικάριζε το μυαλό και το χρειαζόμουν, γιατί η μέρα προμηνύοταν συναρπαστική.

—Μήπως σου βρίσκεται τίποτις της Πίτσας Παπαδοπούλου; ήρθε η φωνή της νυχτερινής κυρίας.

Αναστέναξα. Θεέ μου!

—Δεν νομίζω, έκανα ξερά.

—Καλά, τότε πιάσε κάτι της Μπέσσυ Σμιθ να πάνε κάτω τα φαρμάκια, είπε και με κούφανε.

Σ' αυτή την κατάσταση —τελείως Pulp Fiction— μας βρήκε η Ρούλα όταν ήρθε στο γραφείο κατά τις εφτάμισι.

—Τι γένηκε, Μαρλή, αϋπνίες έχουμε; μου πέταξε, χωρίς να παραλείψει να μετρήσει με τη ματιά τη Τζούλη και το χαρτοκιβώτιο με τις μπόμπες.

Έκανα τις συστάσεις και προς μεγάλη μου έκπληξη οι δυο γυναίκες φάνηκαν να τα βρίσκουν αυτοστιγμεί. Βέβαια, τώρα που το καλοσκεφτομαι, δεν θα 'πρεπε να με παραξενέψει, γιατί η Ρούλα με τις πουτάνες δεν είχε ποτέ κανένα πρόβλημα, οι κυρίες ήταν που της κάθονταν στο στομάχι. Άντε τώρα βγάλε συμπέρασμα εσύ, ερασιτέχνη ψυχολόγε!

Εμπάσει περιπτώσει, η Τζούλη κι εγώ την ενημερώσα-

με για τις νυχτερινές μας ανακαλύψεις, παραλείποντας εννοείται τεχνηέντως τα επιλήψιμα εκείνα εδάφια, που δεν υπήρχε λόγος άλλωστε να συμπεριληφθούν στη διήγηση. Η Ρούλα μας άκουσε με μεγάλη προσοχή και μετά κούνησε το κεφάλι σκεφτική.

—Σαν να μου βρωμάει ελαφρώς αυτή η ιστορία, είπε.

Μέχρι εδώ υπήρχε πλήρης ομοφωνία.

—Το κακό είναι που δεν έχουμε το παραμικρό στοιχείο, έκανα ανάβοντας το πρώτο *Dunhill* της ημέρας.

—Εξόν από το όνομα, παρατήρησε η Τζούλη.

Την κοιτάξαμε παραξενεμένοι.

—Ποιο όνομα; ρώτησα.

—Δεν θυμάσαι;... Κει που ρώταγε ο ένας από τους μυστηριώδεις πόσες κάσες τους είχαν πει να σηκώσουν... Δεν ανάφερε έναν κύριο Ντίμη;

Χτύπησα το μέτωπό μου με την παλάμη μου. Πώς μου είχε διαφύγει αυτή η τόσο σημαντική λεπτομέρεια;!!!

—Δίχιο έχεις, είπα. Είπε καθαρά «ο κύριος Ντίμης».

—Προφανώς το αφεντικό τους, συμπέρανε η Ρούλα.

—Προφανώς.

Είχα αρχίσει να βλέπω κάποιο φως στην άκρη του τούνελ. Είχα στα χέρια μου ένα όνομα-κλειδί. Κάποιος «κύριος Ντίμης», πιθανότατα ο εγκέφαλος της όλης κομπίνας, είχε στείλει τους μπράβους του στη νυχτερινή αποστολή, μάρτυς της οποίας υπήρξα, όλως τυχαίως (τέλος πάντων)... Άρα, έτσι κι ανακαλύπταμε ποιος ήταν ο μυστηριώδης «κύριος Ντίμης», αυτομάτως βρήκαμε την άκρη του κουβαριού.

Λασκάρισα την κακοπαθιασμένη γραβάτα μου και βάλθηκα να βολτάρω πάνω-κάτω στο γραφείο σκεπτόμενος με χίλια.

—Ντίμης, Ντίμης..., έλεγα και ξανάλεγα. Πρέπει να κολλήσουμε ένα επώνυμο σ' αυτό το υποκοριστικό.

—Ντίμης Δαδήρας; πρότεινε η Τζούλη.

—Σκηνοθέτης του πάλαι ποτέ εμπορικού ελληνικού κινηματογράφου, συμπλήρωσε η Ρούλα ευσυνείδητα.

Κούνησα το κεφάλι μου με αμφιβολία.

—Δεν μου φαίνεται πολύ πιθανός ένοχος, είπα. Σημειώστε τον για καλό και για κακό, να το εξετάσουμε, αλλά μπα... Άλλος;

—Ντίμης Κρίτσας, απάγγειλε η Τζούλη, που για μια ακόμη φορά απόδειχνε πόσο ενημερωμένη ήταν.

—Μόδιστρος και μέγας κοσμικός παράγων της περασμένης δεκαετίας, ήρθε η επεξήγηση της γραμματέας μου.

Τους είπα να τον σημειώσουν κι αυτόν, αλλά δεν μου φαινόταν —ο Θεός να με συχωρέσει— πολύ πιθανός. Πώς να το κάνουμε, δεν μπορούσα να φανταστώ τώρα αυτούς τους λεπτεπίλεπτους και δαντελένιους Ντίμηδες να έχουν πάρε-δώσε με κατακάθια του υποκόσμου σαν τον Βάγγο, τον Στράτο ή τον Νώντα. Κάτι μου έλεγε ότι προς άλλη κατεύθυνση θα 'πρεπε να στραφούν οι έρευνες, αλλά προς τα πού;

—Ξέρω κι ένα Ντίμη νταβατζή, προσφέρθηκε ευγενικά η Τζούλη. Αλλά αυτός δεν έχει ποτέ μία, άσε που με τον κάλο που κουβαλάει στο μυαλό, όχι λαθραία ποτά δεν είναι ικανός να διακινήσει, αλλά ούτε λαθραίες καπότες.

—Ας τον διερευνήσουμε κι αυτόν, είπα αναστενάζοντας. Δεν χάνουμε τίποτα.

Η Ρούλα πήρε τις σημειώσεις της και προχώρησε κατά το γραφείο της, να πιάσει δουλειά.

—Με την παράνομη αποθήκη τι θα κάνουμε; ρώτησε. Να ειδοποιήσω τον αστυνόμο Τσάκα;

Σήκωσα τους ώμους μου.

—Ειδοποίησέ τον, είπα. Καλό θα 'ναι να μας χρωστάει υποχρέωση. Δεν ξέρεις καμιά φορά...

Η Ρούλα τηλεφώνησε στον Τσάκα και μετά έπιασε να ελέγξει τους ύποπτους Ντίμηδες. Σε μια ώρα είχε τελειώσει.

—Απαξάπαντες καθαροί, ανακοίνωσε. Δεν υπάρχει η παραμικρή περίπτωση να 'ναι ανακατεμένοι.

Αλλά αυτό το περιμέναμε, δεν το περιμέναμε;

Στις εννιάμισι τηλεφώνησε ο αστυνόμος Τσάκας. Η Ρούλα τον άκουσε προσεκτικά, είπε ένα-δυο “μάλιστα”, ένα “καταλαβαίνω” και μ’ ένα “λυπάμαι” κατέβασε το ακουστικό και γύρισε να με κοιτάξει με κείνο το γνώριμο βλέμμα της που ήταν μείγμα αηδίας και κακοκρυμμένου φθόνου.

—Ο Τσάκας είναι έξαλλος, με πληροφόρησε. Στο μέρος που υπέδειξες δεν βρέθηκε τίποτα.

Αυτό πάλι!

—Τίποτα! ανέκραξα.

—Μόνο κάτι χρησιμοποιημένα προφυλακτικά, σφύριξε η γραμματέας μου με κακία. Αλλά αυτά, λέει, δεν αποτελούν ικανά ενοχοποιητικά στοιχεία.

Ξέχλεψα ένα λοξό βλέμμα κατά τη Τζούλη και είδα ότι είχε κοκκινίσει. Μάλιστα.

Ώστε φρόντισαν και τα σήκωσαν τα κασόνια! Μα πώς;
Είναι δυνατόν ν' αντιλήφθηκαν κάτι; Με ποιο τρόπο;

—Φαίνεται ότι οι τύποι είναι πολύ πιο γάτοι απ' όσο νόμιζα, είπα σκεφτικός.

—Δεν είναι οι μόνοι γάτοι σ' αυτή την υπόθεση, σφύριξε με κακία η Ρούλα κι έσπευσε ν' απαντήσει στο τηλέφωνο που κουδούνιζε.

—Μαρλής Security, λέγετε, είπε.

Και ξαφνικά την είδα να κοκαλώνει, λες και μόλις δέχτηκε τηλεφωνική πρόταση γάμου από τον Κατσιφάρα. Μου έτεινε το ακουστικό.

—Ο κύριος Ντίμης Καλαποδάς στο τηλέφωνο, είπε.

Η Bessie Smith δήλωνε «I like that» και στο γραφείο μόνο η βροχή που χτύπαγε τα τζάμια στον ρυθμό του τραγουδιού ακουγόταν. Κοιταχτήκαμε οι τρεις μας αλαφιασμένοι.

Ο «κύριος Ντίμης»! Of course! Elementary, my dear Watson!

Έπιασα το ακουστικό και προσπάθησα να σταθεροποιήσω τη φωνή μου.

—Μαρλής εδώ, είπα.

—Καλή σας μέρα, κύριε Μαρλή, ήρθε από την άλλη άκρη η γαλίφικη και πλήρης υποκρισίας φωνή του (μάλλον) ποταπού μου εργοδότη. Πήρα να δω τι προόδους έχετε κάνει στην υπόθεση που μας ενδιαφέρει.

Α, την κουφάλα!

—Η υπόθεση προχωρά με αλματώδη ρυθμό, κύριε Καλαποδά, του κάνω. Εντός ολίγου θα έχετε την έκθεσή μου επί του γραφείου σας.

Ο τύπος φάνηκε να εκπλήσσεται.

—Δηλαδή... έχετε βρει κάτι; ρώτησε.

Αποφάσισα να τον χορέψω λίγο. Ε, ας μην γελάν όλο οι ίδιοι και οι ίδιοι!

—Έχω βρει παραπάνω από κάτι, κύριε Καλαποδά, του κάνω. Έχω βρει πράγματα και θαύματα. Περιμένετε και θα δείτε.

Έπεσε μια μικρή σιωπή. Ο τύπος σίγουρα τα είχε χρειαστεί.

—Υπάρχουν στοιχεία; ρώτησε τέλος.

—Μόνο στοιχεία; του κάνω. Μπόμπες, κύριε Ντίμη μας, μπόμπες πολλών μεγατόνων. Αφήστε να ολοκληρώσω τις έρευνες και θα δείτε.

Ο τύπος ξερόβηξε.

—Δεν φαντάζομαι να ενέχεται ο συνεταιίρος μου, ο κύριος Γιαπιδάκης, όπως υποπτευόμουν; έκανε διστακτικά.

Α, τη λουμπίνα! Κοίτα που προσπαθούσε να με ξεσύρει κατά την αντίπερα όχθη του ποταμού και να θολώσει τα νερά, δίκην σουπιάς!

Του είπα ότι, για την ώρα, δεν μπορούσα να του ανακοινώσω τίποτα περισσότερο και να κάνει υπομονή, γιατί συντόμως θα είχε τα στοιχεία που θ' απεκάλυπταν την όλη μηχανορραφία, με τον καλύτερο και πληρέστερο τρόπο.

Η υπόλοιπη μέρα πέρασε με τη συνηθισμένη ρουτίνα. Το μεσημέρι πήγα τις κοπέλες στο μαγέρικο της γωνίας, όπου μας έκανε το τραπέζι η Ρούλα και μετά η Τζούλη μας άφησε, πηγαίνοντας να ξαπλώσει, γιατί όπως είπε με σημασία, "είχε ξεκατινιαστεί μ' όλες αυτές τις συγκινήσεις"

της περασμένης νύχτας. Επιστρέφοντας στο γραφείο άφησα τη Ρούλα να παιδεύεται με τη χαρτούρα κι εγώ έπεσα να τον πάρω λίγο στον καναπέ, γιατί κι εμένα οι συγκινήσεις δεν με είχαν ξεκατινιάσει λιγότερο.

Όταν άνοιξα τα μάτια μου ήταν σκοτάδι. Φώναξα τη Ρούλα, αλλά φαίνεται ότι είχε φύγει. Κοίταξα το ρολόι μου... εννιάμισι. Μωρέ μπράβο! Τον πήρα για καλά!

Πήγα να ρίξω λίγο νερό στα μούτρα μου, έφτιαξα καφέ, τον αραιώσα με μια γερή δόση «Armagnac» (τώρα που τα είχαμε αμαρτία να μας τα πιουν οι ξένοι) και την άραξα στην πολυθρόνα μου περιμένοντας το μυαλό μου να πάρει μπροστά.

Άκουσα την εξωτερική πόρτα ν' ανοίγει και να κλείνει προσεκτικά. Η Ρούλα; Κάποιος αργοπορημένος κι απελπισμένος πελάτης; Δυο ζευγάρια βήματα πλησίασαν την πόρτα του γραφείου μου. Τα βήματα ήταν ανδρικά. Κάποιος χτύπησε ευγενικά στο τζάμι.

—Είναι ανοιχτά, γρύλισα κακόκεφα, γιατί δεν είχα όρεξη να δω κανέναν αυτή τη στιγμή, έτσι μαχμουρλής από τον απογευματινό ύπνο.

Οι δυο τύποι που μπήκαν μέσα δεν είχαν καθόλου καθησυχαστικές φυσιογνωμίες. Ο καλύτερός τους έμοιαζε να 'χει δραπετεύσει από κλουβί ζωολογικού κήπου —επεικώς. Κάτι λαμπάκια συναγερμού άρχισαν ν' αναβοσβήνουν στο κεφάλι μου.

—Οι κύριοι; έκανα προσπαθώντας να μην προδώσω την αμηχανία μου.

Ο πιο ντουλάπας από τους δυο προχώρησε ένα βήμα μπρος.

—Ο κύριος Μαρλής, να 'ούμ'; ρώτησε.

Κάτι στη φωνή του μου ήταν οικείο, αλλά έτσι, με το μυαλό κουρκούτι, δεν μπορούσα να το προσδιορίσω.

—Ο ίδιος, είπα κοφτά. Σε τι μπορώ να σας εξυπερετήσω;

Ο ντουλάπας ακούμπησε στο γραφείο μου μια κάρτα. Ήταν μια από τις δικές μου.

—Βρήκαμε την κάρτα σας κάπου (το «κάπου» τονισμένο) και είπαμε εδώ με το φίλο μου το Στράτο να σου κάνουμε μια επίσκεψη, να 'ούμ'...

Στράτος! Αμ βέβαια! Τώρα εξηγείται... Η φωνή του ντουλάπα ανήκε στον γνωστό και μη εξαιρετέο Βάγγο, της παρέας των γκοτζαμάνηδων. Ωχ!

Μ' έλουσε κρύος ιδρώτας, αλλά προσπάθησα να μην το δείξω.

—Καθίστε, τους κάνω. Πείτε μου τι σας απασχολεί.

Ο Βάγγος κάθισε άκρη-άκρη στην πολυθρόνα των πελατών. Ο Στράτος παρέμεινε όρθιος.

—Δεν θα μας ρωτήξεις πού βρήκαμε την κάρτα, να 'ούμ'; ρώτησε ο καθιστός.

Έκανα μια αόριστη κίνηση με το χέρι.

—Οι κάρτες μου κυκλοφορούν, είπα. Δεν είναι δύσκολο να τις βρει κανείς.

Ο Βάγγος γέλασε κι η φάτσα του έγινε ίδια με της Τσίτας στα έργα του Ταρζάν.

—Εμείς τη δική σου τη βρήκαμε στο πάτωμα, μου είπε.

—Δίπλα από κάτι καπότες, συμπλήρωσε ο συνεταίρος του.

—Τις καπότες βέβαια τις αφήσαμε, γιατί ήταν μεταχειρισμένες, συνέχισε ο Βάγγος.

—Την κάρτα όμως, που ήταν αμεταχειρίστη, την πήραμε, ολοκλήρωσε ο Στράτος.

Μάλιστα.

—Ωραία, κι εγώ τι θέλετε να κάνω; είπα.

Ο Βάγγος σηκώθηκε.

—Είπαμε να περάσουμε, να σε πάρουμε, να πάμε καμιά βόλτα, είπε.

—Μ' αυτό τον καιρό; διαμαρτυρήθηκα.

—Θα σου δώσουμε ομπρέλα, υποσχέθηκε ο Στράτος και ήρθε να σταθεί δίπλα μου.

Αναστέναξα.

—Επιμένετε;

—Ανυπερθέτως.

Τι να 'κανα, σηκώθηκα. Και το ρημάδι το μυαλό μου να μη θέλει να ξεκολλήσει, να κατεβάσει καμιά ιδέα της προκοπής!

—Τουλάχιστον να πάρω την γκαμπαρντίνα μου, είπα.

Ο Βάγγος πήρε μια πονόψυχη έκφραση.

—Κοίτα να δεις, φιλάρα, είπε. Το ξύλο θα το φας που θα το φας, γιατί να στραπατσάρεις καινούργια γκαμπαρντίνα;

—Το 'χω σαν αρχή, είπα. Όταν τρώω ξύλο πρέπει απαραιτήτως να φοράω τη γκαμπαρντίνα μου. Έτσι υποφέρει λιγότερο το εγώ μου. Ζήτημα ψυχολογίας.

Ο Βάγγος σήκωσε τους ώμους του.

—Τότε με γεια σου, με χαρά σου, είπε. Μηδέν αντίρρηση. Μόνο συντόμευε, γιατί έχουμε κι άλλες δουλειές, δεν θα φάμε όλο το βράδυ με σένα.

Πήγα στον καλόγερο κι άπλωσα το χέρι να πιάσω την γκαμπαρντίνα. Αντί γι' αυτή το γλίστρησα αποκάτω της και ξεθηκάρωσα το αεροβόλο «Μπράουνινγκ», που όπως θυμόσαστε κρεμόταν πάντα εκεί για εφέ. Στράφηκα οπλίζοντας και τους αντιμετώπισα.

Οι πίθηκοι στη θέα του σιδερικού κοκάλωσαν.

Ο Βάγγος σήκωσε τα χέρια.

—Α, αφεντικό, αυτά δεν είναι αστεία, να 'ούμ', είπε. Εμείς μια πλάκα κάναμε...

—Ναι, ναι, πλάκα κάναμε, συμπλήρωσε σαν ηχώ ένας κάθιδρος Στράτος.

—Κι εγώ πλάκα κάνω, είπα χαμογελώντας σαδιστικά.

Τους έδειξα τον καναπέ με την κάννη κι έσπευσαν να κουτροβαλιαστούν κοντά-κοντά, σαν ερωτευμένο ζευγαράκι.

—Αφεντικό, άστο αυτό κι εμείς θα φύγουμε μέχρι να πεις «Παπαντρέου», να 'ούμ', παρακάλεσε ο Βάγγος.

Άλλο σατανικό χαμόγελο εγώ.

—Από σας εξαρτάται αν θα φύγετε όπως ήρθατε ή με κάνα κουσούρι, είπα. Για αρχίστε να κελαηδάτε κι αν μ' αρέσει το τραγούδι, βλέπουμε...

—Ό,τι θες, αφεντικό, ό,τι θες, τραύλισε ο Βάγγος. Εμείς ούτε που σε ξέρουμε, να 'ούμ'... Αλίμονο, δεν έχουμε τίποτις μαζί σου. Άλλοι μας βάλαν.

—Εμείς είμαστε φτωχοί βιοπαλαιστές, συμπλήρωσε ο Στράτος. Για το μεροκάματο παλεύουμε.

—Κελαηδάτε, ρε, αγρίεψα εγώ.

Και τα καλόπαιδα άρχισαν το κελάηδισμα.

Αυτοί, να πούμε, δεν είχαν τίποτις με μένα, αλίμονο. Όμως νά, όταν έπεσε σύρμα –μά το Χριστό, δεν ήξεραν από πού και πώς– και τρέξαν να σηκώσουν το πράμα από το γνωστό μέρος, βρέθηκε, να πούμε, η γνωστή κάρτα, στο γνωστό σημείο, δίπλα στις καπότες. Όταν το είπαν στον κύριο Ντίμη, αυτός τους έστειλε να με στριμώξουν λιγάκι. Τίποτις το άγριο δηλαδή, προς Θεού... μόνο να με φοβίσουν εκεί λιγάκι, να σταματήσω τα ψαχουλέματα που δεν θα 'βγαιναν σε καλό για κανέναν. Πάντως, εκείνοι ούτε που θα μ' ακουμπούσαν, έτσι κύριο και κιμπάρη που με είδαν και με εκτίμησαν για παιδί δικό τους και περπατημένο κι αυτά ήταν όλα που ήξεραν, στα κόκαλα της μανούλας τους, κι άλλο μεδέν. Και τον κύριο Ντίμη που ρωτάω, προσωπικώς δεν τον είχαν γνωρίσει ποτέ. Εντολές παίρναν μόνο τηλεφωνικώς. Όσο για τις πλερωμές και τα τοιαύτα καθάριζε ο Νώντας, αυτοί δεν είχαν ιδέα.

Μάλλον αλήθεια λέγαν τα ρεμάλια. Παραήταν χεσμένα για να σκεφτούν να πουν ψέματα. Ωστόσο θέλησα να τους ζορίσω λίγο ακόμα, just in case. Κι εκεί συνέβη το απρόοπτο. Προσπαθώντας ν' ανάψω τσιγάρο με το χέρι που κράταγα το πιστόλι μαϊμού, μπερδεύτηκε το δάχτυλό μου στη σκανδάλη και πήραν φωτιά τα τόπια. Ακούστηκε ένα «πλοπ» κι ένα κουπάκι πήγε ν' αναπηδήσει στο τζάμι. Ούτε που το γρατζούνισε καν το άτιμο (καλά, δεν ήταν κι από τ' ακριβά μοντέλα το εργαλείο).

Το ευτύχημα που είχε ξεχάσει η Ρούλα κάτι χαρτιά και γύρισε να τα μαζέψει. Με βρήκε με βουλωμένο μάτι, σκι-

σμένα ρούχα κι ένα κεφάλι όπου βάραγαν όλες οι παράφω-
νες καμπάνες του Αγίου Όρους. Με μάζεψε από κάτω, μου
καθάρισε εκδορές κι εκχυμώσεις, μου 'δωσε να καταπιώ μια
χούφτα παυσίπονα, μου 'βαλε κομπρέσες... Έρθα και συ-
νήλθα κάπως.

—Αχ, βρε Μαρλή, μου έκανε χαϊδεύοντας το κακοπα-
θιασμένο μου κρανίο, που είχε αποθέσει στα μητρικά της
γόνατα. Αχ, βρε Μαρλή, να δούμε πότε θα σταματήσουν να
σε κοπανάν! Θα σου αφήσουν κάνα κουσούρι στο τέλος,
αγόρι μου.

Της εξήγησα τι είχε συμβεί και μ' άκουσε με σουφρω-
μένα φρύδια.

—Δεν σου φαίνεται ότι σαν πολύ αγριεύουν τα πράγμα-
τα σ' αυτή την υπόθεση; με ρώτησε. Φαίνεται ότι αυτός ο
«κύριος Ντίμης» δεν χωρατεύει. Να τηλεφωνήσω του
Τσάκα;

—Να μην κάνεις τίποτα, βόγκηξα. Αυτό είναι κάτι που
θα τακτοποιήσω μόνος μου.

Με κοίταξε με οίκτο ανακατεμένο με τρυφερότητα.

—Ναι, είδα τι ωραία τα τακτοποιείς, είπε.

Μου έφτιαξε καφέ (με ζάχαρη που ανέσυρε από κάπου
ως δια μαγείας) και κάθισε δίπλα μου να με νταντεύει. Νά,
κάτι τέτοια κάνει αυτό το κορίτσι και δεν μου πάει η καρδιά
να της δώσω πόδι, να γλυτώσω από τη γκρίνια και τη φα-
γούρα της!

—Ξέρεις τι μου κάνει εντύπωση; μου λέει σε μια στιγ-
μή. Μου κάνει εντύπωση που ο «κύριος Ντίμης» ήξερε ότι
επισκέφτηκε την αποθήκη κι έστειλε τους γορίλες να ση-
κώσουν τα «πειστήρια» πριν πλακώσουν οι μπάτσοι του
Τσάκα. Λίγο περίεργο δεν είναι αυτό;

—Αφού έγινε καρφωτή η ιστορία, της απάντησα εκνευρισμένος. Ο Βάγγος το είπε καθαρά, έπεσε σύρμα.

—Από ποιόν;

Το στριφογύρισα λίγο στο τσαλακωμένο μου κεφάλι και είδα ότι είχε δίκιο. Ποιος ειδοποίησε τον «κύριο Ντίμη» για την παρουσία μου στη χαμοκέλα του Μεταξουργείου;

—Καλά λες, είπα. Ποιος μπορεί να το ήξερε; Μόνο εγώ και η Τζούλη...

Κούνησε το κεφάλι της.

—Η Τζούλη αποκλείεται, είπε. Αφού ήταν εδώ όλη την ώρα, μέχρι που τηλεφωνήσαμε του Τσάκα. Άλλος την κάρφωσε τη δουλειά.

Ρε κάτι μυστήρια πράγματα!

—Μπορεί κάποιος να μας είδε να βγαίνουμε από την αποθήκη, πρότεινα.

Σήκωσε τους ώμους της.

—Τι άλλο; μουρμούρισε. Τι άλλο;

Πέρασα τη νύχτα εκεί που βρισκόμουν, ούτε σκέψη να κουνηθώ. Η Ρούλα ξέθαψε μια κουβέρτα από ένα ντουλάπι, με τύλιξε καλά-καλά και ξάπλωσε δίπλα μου, να με προσέχει μήπως χρειαστώ τίποτα. Δηλαδή, τι παραπάνω θα 'κανε έτσι και την είχα στεφανωμένη; Όχι, σας ερωτώ.

Η μέρα με βρήκε μ' έναν φοβερό πονοκέφαλο, όπως ήταν αναμενόμενο, κάμποσο πυρετό και το στόμα τσαρούχι. Το αριστερό μου μάτι είχε κλείσει, τα χείλη μου είχαν πρηστεί, τα κόκαλά μου πόναγαν στην παραμικρή κίνηση που έκανα κι ο σβέρκος μου ήταν ντούρος σαν του λύκου. Κατά τα άλλα ήμουν μια χαρά. Α, ναι... Είχα αρχίσει να θυμώνω κιόλας.

Όταν η Ρούλα άκουσε ότι είχα σκοπό να κάνω μια επί-
σκεψη στον «εργοδότη» μου, τον περιβόητο πλέον «κύριο
Ντίμη», πάτησε τις φωνές.

—Δεν είσαι καλά! φώναξε. Δεν είσαι καθόλου καλά μου
φαίνεται. Στο στόμα του λύκου!... Μετά απ' ότι γίνηκε εδώ
μέσα χθες βράδυ!

—Τι έγινε χθες το βράδυ; απόρησα. Είχα την εντύπω-
ση ότι σου φέρθηκα σαν τζέντελμαν.

—Τρομάρα σου, που 'χεις κότσια να κάνεις και πνεύμα!
με αποπήρε η γραμματέας μου. Λέω για το μπερντάχι που
εισέπραξες, ρε ψώνιο. Ή το ξέχασες;

Της χάρισα ένα από τα διάσημα χαμόγελά μου (παρ'
όλο που με δυσκόλευαν κάπως τα πρησμένα χείλη μου).

—Don't worry, babe, της κάνω. Ο Μαρλής είναι
εφτάψυχος, σαν τις γάτες. Άλλους να κλαις.

Και πριν προλάβει να μου δώσει την απάντηση που
ήξερα πως δεν θα παρέλειπε να μου δώσει, άρπαξα τη γκα-
μπαρντίνα μου κι όρμησα στο δρόμο.

* * *

Ο κουστουμαρισμένος θυρωρός της «Καλαποδάς, Γιαπι-
δάκης και Σια» προσπάθησε να με σταματήσει στην είσοδο
της εταιρείας, αλλά στη διάθεση που βρισκόμουν εγώ κείνο
το πρωινό δεν με σταματούσε ούτε τεθωρακισμένο των
MAT.

Σε μισό λεπτό μπουκάριζα σαν σίφουνας στο γραφείο
του κυρίου Ντίμη, σέρνοντας από πίσω μου ένα τσούρμο
από δακτυλογράφες, γραφιάδες και γραμματείς, που προ-
σπαθούσαν —επί ματαίω— να με συγκρατήσουν. Κείνη τη
στιγμή ο «κύριος Ντίμης» βρισκόταν σε σύσκεψη με τον συ-

νεταίρο του, τον κύριο Γιαπιδάκη και δυο-τρεις ακόμα σφουγγοκωλάριους. Βλέποντάς με να παραβιάζω το άσυλό του σαν σίφουνας, ο «πελάτης» μου, πήρε ένα έκπληκτο ύφος.

—Κύριε Μαρλή! αναφώνησε. Τι σημαίνουν αυτά;

Εχει άρχισα να παίρνω ανάποδες.

—Όστε δεν ξέρεις τι σημαίνουν αυτά, ε σουπιά; του κάνω.

Κι αρπάζοντας μια από τις design πολυθρόνες άρχισα συστηματικά να τα κάνω εκεί μέσα γυαλιά-καρφιά. Οι τύποι είχαν χεστεί πάνω τους. Με κοίταζαν παγωμένοι να τα κάνω λίμπα και δεν τόλμαγε κανείς να κάνει μια κίνηση, να με σταματήσει, ευτυχώς γι' αυτούς δηλαδή.

Όταν τελείωσα, το γραφείο του κυρίου διευθύνοντος συμβούλου μόλις είχε αλλάξει διακόσμηση. Αυτό το στυλ, είμαι σίγουρος ότι θα είχε πολύ σουζέ, υπό την επωνυμία «γης μαδιάμ».

Κραδαίνοντας ακόμη το καρεκλοπόδαρο που είχε απομείνει από το συχωρεμένο το κάθισμα πήγα και στάθηκα μπροστά στον εμβρόντητο κύριο Ντίμη, που είχε αγκαλιαστεί σφιχτά με τον συνεταίρο του τον κύριο Γιαπιδάκη, σε μια ενστικτώδη, αλλά κουτή, κίνηση αυτοπροστασίας.

—Και τώρα, τι θα 'λεγες να μιλούσαμε για τη... Μ.Α.Σ.Α.; του κάνω απειλητικά.

Και τότε έγινε κάτι το τελείως απροσδόκητο.

Ο κύριος Γιαπιδάκης αποσπάστηκε από τον συνεταίρο του, έπεσε στα γόνατα και μου αγκάλιασε τα πόδια.

—Ομολογώ, ομολογώ, κλαψούρισε. Έλεος! Ναι, εγώ μοντάρισα την Μ.Α.Σ.Α. Εγώ! Σπρωγμένος από την

απληστία μου και τη δίψα μου για μεγαλεία... Έσφαλα... Δέστε με, βάλτε με φυλακή, φτύστε με, αλλά σας ικετεύω, μην με χτυπήσετε. Δεν το αντέχω το ξύλο!

Το δωμάτιο είχε παγώσει σύσκαρο. Όλοι τώρα είχαμε καρφώσει τα μάτια στον γονατισμένο απατεώνα, που σπάραζε και παρακαλούσε. Ο πρώτος που βρήκε τη λαλιά του ήταν ο συνεταίρος του.

—Εσύ, Κίτσο! ανέκραξε θεατρικά. Δεν μπορώ να το πιστέψω! (Τι λουμπίνα, αφού γι' αυτό με προσέλαβε, επειδή είχε υπόνοιες!). Θεέ μου!... Γιατί;... Γιατί;...

—Η φιλοχρηματία μου, τραύλισε το ράκος στο πάτωμα. Η φιλοδοξία μου και η άμετρη απληστία μου... Συγγνώμη... Συγγνώμη...

Ο κύριος Ντίμης του έριξε μια περιφρονητική ματιά, έβγαλε το μαντίλι του, σκούπισε το καταϊδρωμένο του πρόσωπο και στράφηκε προς το μέρος μου.

—Οφείλω να σας συγχαρώ, κύριε Μαρλή, έκανε. Η... μικρή σας παράσταση απέδωσε καρπούς, αλλά... ήταν ανάγκη να τα κάνετε όλα λίμπα εδώ μέσα;

Ήμουν έτοιμος να του τα πω κι αυτουνού ένα χεράκι, αλλά δεν πρόλαβα, γιατί εκείνη τη στιγμή όρμησε στο (τέως) δωμάτιο μια αλλόφρων Ρούλα ακολουθούμενη από τον φίλο μου, τον αστυνόμο Τσάκα κι έναν ακόμη μπάτσο με πολιτικά.

—Μαρλή, είσαι καλά; φώναξε πέφτοντας στην αγκαλιά μου (το ευσυγχίνητο θηλυκό).

—Τι γένηκε εδώ πέρα; απόρησε ο Τσάκας κοιτάζοντας το χάος ένα γύρο.

Του εξήγησα την κομπίνα της Μ.Α.Σ.Α. με το νι και με το σίγμα.

—Κι αυτό το ελεεινό υποκείμενο είναι ο εγκέφαλος της μηχανής που θα εξαπατούσε την Ε.Ο.Κ., αμαυρώνοντας το άσπιλο ελληνικό όνομα στα πέρατα της οικουμένης, κατέληξα δείχνοντας τον συντετριμμένο κι εκμηδενισμένο Γιαπιδάκη, που δεν είχε σταματήσει το μιξόκλαμα.

—Είναι αλήθεια, ρε; τον ρώτησε με τη γνωστή του λεπτότητα ο αστυνόμος.

—Ομολογώ, ομολογώ! ομολόγησε για μια ακόμη φορά ο ποταπός.

Ο Τσάκας γύρισε στον βοηθό του.

—Μάζεψέ τον, ρε Ντίμη, είπε. Και σε καλή μεριά.

Τα μάτια μου συνάντησαν τα μάτια της Ρούλας πριν κοκαλώσουμε ομαδικά. ΠΩΣ;!!!

Ώστε...

Μα, βέβαια... Ποιος άλλος ήξερε για την ανακάλυψη της αποθήκης;

Ο βοηθός Ντίμης άρπαξε τον κουρέλη Γιαπιδάκη και τον έστησε, χωρίς τσιριμόνιες στα πόδια του.

—Άντε, πάμε, ακάθαρμα, του κάνει.

Καθώς πέραγε από δίπλα μου κοντοστάθηκε.

—Τι έπαθες, δικέ μου; με ρώτησε χαμογελώντας. Σε πόρτα τράκαρες;

Και κλείνοντάς μου το μάτι με σημασία βγήκε από το δωμάτιο σπρώχνοντας μπροστά του τον αντεθνικό παραπτωματία.

Τον κοίταξα να φεύγει, κοίταξα την Ρούλα, τον αστυνόμο...

—Συμβαίνει τίποτις, Μαρλή; με ρώτησε αυτός. Έχεις να προσθέσεις κάτι;

Η Ρούλα μου τράβηξε μια αγκωνιά, που πρέπει να μου ράγισε και τα υπόλοιπα πλευρά, που είχαν παραμείνει άθικτα από το χθεσινό φαϊρόκ.

—Τίποτις, κύριε αστυνόμε, είπα. Τίποτις.

* * *

Το βράδυ έβγαλα τη Ρούλα και τη Τζούλη για φαγητό και μετά καταλήξαμε σ' ένα από τα in μπαράκια, εντευκτήριο της Αθηναϊκής αφρόκρεμας.

Το γκαρσόνι δεν κατάλαβε ποτέ γιατί και οι τρεις παραγγείλαμε πορτοκαλάδα.

Η ΜΑΜΑ ΤΟΥ SHOOTING GUARD

Μια εποποιία του απaráμιλλου
Φίλιππα Μαρλή

Aν έμπλεξα σ' αυτή την ανεκδιήγητη ιστορία φταίει η αγάπη μου για το μπάσκετ και ειδικότερα για την ομάδα μου (θα μου επιτρέψετε να μην αποκαλύψω για ευνόητους λόγους), που είχε να πάρει πρωτάθλημα κι εγώ δεν ξέρω από πότε.

Το μπάσκετ, όπως ανάφερα και πιο πάνω, είναι από τις μικρές μου, ανεξέλεγκτες, αδυναμίες. Σπάνια χάνω εντός έδρας αγώνα της ομάδας μου, που μπορεί να μην είναι οι «Los Angeles Lakers» (ο καημός της Αμερικής θα μας φάει!), αλλά πάντως τον τρόπο της –τηρουμένων των αναλογιών– τον έχει. Βοηθάει σ' αυτό και η παλιά μου φιλία με τον Πρόεδρο, που φρόντισε να μου εξασφαλίσει το σχετικό ελευθέρως, άνευ του οποίου –λόγω της γνωστής οικονομικής κατάστασης– θα 'πρεπε να περιοριστώ να ζητωκραυγάζω και να σιχτιρίζω μπροστά στη μισοχαλασμένη (ασπρόμαυρη) τηλεόρασή μου. Ευτυχώς, αυτό δεν συμβαίνει κι έτσι, κάθε Σάββατο που παίζουμε εντός, μπορώ κι εγώ να εκτονωθώ σαν άνθρωπος, πετώντας κέρματα στους ξεφτιλισμένους αντίπαλους, φτύνοντας τους πουλημένους διαιτητές και γιουχάροντας τις επιλογές του προπονητή (παρ' όλο που κι αυτός –εκτός γηπέδου– είναι φίλος μου).

Το πρωτάθλημα είχε μόλις τελειώσει και για μια ακόμη φορά έψαχνα κι εγώ, όπως όλοι μας, να βρω τι διάλο έφταιγε, που ενώ κάποτε είχαμε ομαδάρα (έστω και προ δεκαπενταετίας), τώρα με το ζόρι γλυτώναμε το γκρέμισμα στον βόρβορο της Α2. Όταν εξέφρασα την απορία μου στον φίλο μου τον κώουτς, σε μία κατ' ιδίαν συνάντησή μας, αυτός μου το ξεδιάλυνε.

—Ομάδα έχουμε, είπε. Παιχτούρες δεν έχουμε.

* * *

Όταν έλαβα το μήνυμα από τον Πρόεδρο να τον συναντήσω, το ταχύτερο δυνατόν στα γραφεία της εταιρείας του, ούτε που μπορούσα να φανταστώ αυτό που θα επακολουθούσε. Έτσι, παρ' όλο που ήταν Ιούνιος και η ασφαλτος έβραζε στην Αθήνα, κοτσάρισα το κασκόλ του οπαδού κι έσπευσα στο ραντεβού με το πεπρωμένο.

Ο Πρόεδρος μπήκε αμέσως στο θέμα, χωρίς τσιριμώνιες και κορδέλες.

—Μαρλή, μου είπε. Ειμάστενε φίλοι χρόνια και ξέρω ότι κι εσύ, όπως εγώ, είσαι άρρωστος με την ομάδα. Οπότεν μπορώ να βασίζομαι πάνω σου εκατό τα εκατό. Σωστά;

—Σωστότερα δεν γίνεται, παραδέχτηκα.

Ο Πρόεδρος έβαλε να πιει ένα ούισκυ, ξεχνώντας να με ρωτήσει αν ήθελα κι εγώ ένα, κι άρχισε να βηματίζει πάνω-κάτω στο γραφείο του.

—Μαρλή, μου κάνει σε μια στιγμή. Δεν πάμε καλά.

—Αμ δεν τα ξέρω; είπα πηγαίνοντας στο μπαράκι και σερβίροντας του εαυτού μου μια διπλή δόση μπέρμπον με πάγο.

—Φέτος παραλίγο να την πάθουμε, συνέχισε ο Πρόεδρος. Στο τσακ τη σκαπουλάραμε. Άγιο είχαμε, άγιο!

—Εδώ που τα λέμε μας χαντάκωσε και η διαιτησία, παρατήρησα. Μας τσατάλιασε.

—Βρε ποια διαιτησία;... νευρίασε ο Πρόεδρος. Τι σου φταίει η διαιτησία, άπαξες και δεν τραβάει η ομάδα; Και η αλήθεια είναι, Μαρλή, ότι η ομάδα δεν τραβάει.

—Δεν τραβάει, συμφώνησα κι εγώ ανάβοντας το κουβανέζικο σιγκαρίλο που ψάρεψα από το γραφείο του Προέδρου. Η αλήθεια να λέγεται. Ότι δεν τραβάει, δεν τραβάει.

—Οι ξένοι μας βγήκαν κοκοβιοί, συνέχισε ο Πρόεδρος. Δυστυχώς, έχουν συμβόλαιο για έναν ακόμη χρόνο και δεν συμφέρει να το σπάσουμε εμείς, θα ξεπαραδιαστούμε πλερώνοντας ποινικές ρήτρες.

—Αυτά συμβαίνουν, τον σιγοντάρισα. Πού να το φανταστείς ότι δυο τσακάλια, που μάσαγαν σίδερα στο NBA, θα σου βγαιναν παλτά;

—Απ' την άλλη μεριά, οι παλιοί παίχτες παραπάλιωσαν. Ό,τι είχαν να δώσουν το έδωκαν... Χρειάζεται ανανέωση... Ο κώουτς μ' έχει ταράξει στη γκρίνια. “Θέλω παίχτες” μου λέει όλη την ώρα. “Κανόνισε. Αν δεν μου φέρεις παίχτες εγώ φεύγω”. Καταλαβαίνεις τώρα την κατάσταση. Αν μας φύγει κι αυτός, πάει... βαράμε διάλυση.

Κούνησα το κεφάλι μου με κατανόηση και τσέπωσα με τρόπο μια κούτα *Rothmans* που τραινάριζε ξεχασμένη κοντά στην πολυθρόνα μου.

—Αλλά παίχτες πού να βρω; φώναξε με απελπισία ο Πρόεδρος. Τις τιμές που ζητάνε στην πιάτσα τις ξέρεις. Κατευθείαν στο δοξαπατρί.

—Μεγάλη ακρίβεια, Πρόεδρε! συμφώνησα. Εγώ να φανταστείς, τη γραμματέα μου έχω να την πληρώσω εδώ κι ένα εξάμηνο. Και να πεις ότι ξέρει πούθε σουτάρουν τη μπάλα στο καλάθι!...

Ο Πρόεδρος άφησε ένα στεναγμό και ήρθε να σωριαστεί σε μια διπλανή πολυθρόνα.

—Εντάξει, είπε. Δυο παιχτάκια από την Α2 κατάφερα να τα κλείσω. Έχουμε και δυο-τρεις πιτσιρικάδες που προέρχονται από τα τσικό... Μαζί με τους παλιούς... Κι αν τραβήξουν οι Αμερικάνοι... Κάτι μπορεί να γένει... Αλλά, κακά τα ψέματα, χρειαζόμαστε την παιχτούρα που θα δέσει την ομάδα.

—Κι ο Γκάλης παραπούρεψε, βρε παιδί μου, να τον παίρναμε, έκανα σκεφτικός.

Ξαφνικά ο Πρόεδρος έσκασε πονηρό χαμόγελο, έσκυψε και με χτύπησε στο γόνατο.

—Μαρλή, μου κάνει. Κρατάς μυστικό;

—Τάφος, τον διαβεβαίωσα.

—Ε, την παιχτούρα εγώ την έχω βρει, μου ανακοίνωσε θριαμβευτικά ο Πρόεδρος.

—Χαίρομαι που το ακούω, είπα.

—Μη βιάζεσαι, με σταμάτησε ο Πρόεδρος. Τα πράγματα δεν είναι τόσο απλά...

—Γιατί; απόρησα εγώ. Δεν μας τον δίνουν;

Ο Πρόεδρος αναστέναξε.

—Θα στα πω απ' την αρχή για να καταλάβεις, είπε. Λοιπόν, εδώ και δυο βδομάδες ήρθαν και μας βρήκαν δυο Σερβοβόσνιοι λιποτάκτες.

—Σερβοβόσνιοι λιποτάχτες!

—Μη βιάζεσαι, μ' έκοψε ο Πρόεδρος. Θα δεις, θα δεις. Το οποίοι οι εν λόγω λιποτάχτες παρουσιάστηκαν στον κώουτς και του συστήθηκαν ως μπασκετμπολίστες της εφηβικής ομάδας της πάλαι ποτέ «Τσιμπόνα Ζάγκρεμπ». Ο Μήτσος δεν τους ήξερε, αλλά τους έβανε να παίξουν στο διπλό, να τους δει. Και παίξαν τα παληκαράκια και τα είδε ο κώουτς... Κι έπαθε την πλάκα της ζωής του! Μιλάμε δηλαδή ότι έχασε τον ύπνο του, μιλάμε, ο άνθρωπος! Περπατάει και παραμιλάει!

—Τόσο πολύ! θαύμασα εγώ.

—Και λίγα που σου λέω, συνέχισε ο Πρόεδρος. Τους είδα κι εγώ κι έπαθα! Μιλάμε δηλαδή ότι οι πιτσιρικάδες βάζουν τη μπάλα κάτω και την εξαφανίζουν. Μιλάμε ότι τους Αμερικάνους τους αλάλιασαν. Μαγικά πράματα, ρε παιδί μου, άλλο που να σου το λέω κι άλλο που να το βλέπεις! Και είκοσι χρονών, ε; Και παιδαράδες! 2.07 ο ένας, 2.05 ο άλλος. Και μιλάμε για ταχύτητα, μιλάμε για κοντρόλ, μιλάμε για αλτικότητα, μιλάμε για ζογκλερικά, που τύφλα να 'χουν τ' αδέρφια Πέτροβιτς στα νιάτα τους. Φοβερά πράματα, Μαρλή! Μιλάμε ότι, έτσι και τους εξασφαλίσουμε αυτούς εδώ, το πρωτάθλημα το παίρνουμε με κλειστά τα μάτια και το 'να χέρι δεμένο στην πλάτη. Μιλάμε και γαμώ!

—Ε, τότε τι καθόμαστε; Να τους πάρουμε, του κάνω.

Ο Πρόεδρος κούνησε το κεφάλι του λυπημένα.

—Μια κουβέντα είναι αυτή, Μαρλή, μου κάνει. Μια κουβέντα. Ξεχνάς ότι έχουμε ήδη δυο ξένους κι ότι δεν μπορούμε να σπάσουμε το συμβόλαιό τους για τους λόγους που είπαμε πιο πριν;

Αυτό πάλι πώς μου διέφυγε εμένα;

—Ευτυχώς, συνέχισε ο Πρόεδρος, που υπάρχει και το παράθυρο της «ελληνοποίησης». Ξέρεις... Βρίσκουμε εκεί μια μαμά Ελληνίδα του πάλαι ποτέ παραπετάσματος, σκαλίζουμε τίποτα σλάβικα ληξιαρχεία, λαδώνουμε δυο-τρεις ανθρώπους στην ανάγκη κι ορίστε ο ομογενής Τάκης, Σάκης, Λάκης που επιστρέφει με δάκρυα στα μάτια στη μαμά Ελλάδα.

—Ε, αυτό να κάνουμε και με δαύτους, ανέκραξα ενθουσιασμένος. Απλά πράγματα.

—Με τον έναν το κάναμε ήδη, απάντησε ο Πρόεδρος. Ευτυχώς, ήταν γεννημένος στο Βελιγράδι κι εκεί, δόξα τω Θεό, έχουμε ένα σωρό φίλους... Ό,τι θέλαμε το είχαμε. Αυτός εντάξει... ο άλλος είναι το πρόβλημα.

—Γιατί; απόρησα.

Ο Πρόεδρος αναστέναξε.

—Μπερδεμένη ιστορία, είπε. Το παιδί γεννήθηκε στο Βιμπούκογιατς, ένα χωριό καμπόσα χιλιόμετρα έξω από το Σαράγιεβο. Κι εδώ αρχίζουν τα προβλήματα. Το πρώτο πρόβλημα έγκειται στο ότι το χωριό αυτό τη μια μέρα είναι στα χέρια των Σέρβων, την άλλη των Κροατών, την άλλη των Μουσουλμάνων και την άλλη των κυανόκρανων του ΟΗΕ. Μύλος δηλαδή, αφού η κατάσταση εκεί αλλάζει λεπτό με λεπτό, έτσι μπουρδέλο που έχει καταντήσει η όλη Γιουγκοσλαβία. Αλλά δεν είναι μόνο αυτό...

Ο Πρόεδρος αναστέναξε και γέμισε το ποτήρι του με μια φρέσκια δόση ουίσκυ. Δεν περίμενα να μου το πει για να τον μιμηθώ.

—Ένα άλλο πρόβλημα αφορά τον πατέρα του, που έχει πάρει τα βουνά με τους μουσουλμάνους μπουτζαχεντίν.

—Τι, μεμέτης είναι ο πατέρας; απόρησα εγώ (και με το δίκιο μου).

—Όχι, Αλβανός Καθολικός, αναστέναξε ο Πρόεδρος. Αλλά έκρινε ότι, στη φάση αυτή οι μουσουλμάνοι εξυπερετούν καλύτερα τα συμφέροντα της Αλβανικής μειονότητας, οπότε αν έσπευσε να γραφτεί στο σύλλογό τους.

—Καλά λες εσύ, μπουρδέλο! κούνησα το κεφάλι μου σκεφτικά.

—Αυτό δεν είναι τίποτις, γέλασε ο Πρόεδρος. Περίμενε ν' ακούσεις και το καλύτερο. Λοιπόν, η μαμά του παιδιού είναι με τους Κροάτες και μάλιστα έχει κάνει τέτοια ζημιά στους Σέρβους που έχουν επικηρύξει το κεφάλι της για πέντε χιλιάδες γερμανικά μάρκα! Εξαιρετική κυρία!

—Κροάτισσα είναι; ξανα-απόρησα εγώ (ξανά με το δίκιο μου).

—Όχι, Βουλγάρα, με ενημέρωσε ο Πρόεδρος. Αλλά είχε εδώ και χρόνια ένα γκόμενο Κροάτη και της έμεινε το χούϊ.

Άρχισα να μπερδεύομαι.

—Για σιγά, ρε Πρόεδρε, του κάνω. Για σιγά, να το καταλάβω καλά το πράγμα. Ο μπαμπάς του παιδιού είναι Αλβανός;

—Μάλιστα.

—Και η μαμά του Βουλγάρα;

—Ακριβώς.

—Εμ τότε, πώς βγαίνει ο πιτσιρικάς Έλληνας; αγανάκτησα.

Ο Πρόεδρος πήρε μια πονηρή έκφραση.

—Δεν με ρώτησες όμως τι ήταν η γιαγιά του; είπε.

—Σε ρωτάω, του λέω.

—Σουδανέζα! μου πέταξε ο Πρόεδρος θριαμβευτικά και με βούλωσε.

Και γελώντας με την έκφραση που είχα πάρει μου εξήγησε.

—Η γιαγιά ήταν μεν Σουδανέζα, αλλά παντρεύτηκε μ' έναν Μαλτέζο που δούλευε σαν υπηρέτης στο σπίτι ενός Έλληνα γιατρού στην Αλεξάνδρεια!

Είχα ζαλιστεί πια τελείως.

—Κι αυτό κάνει τον δικό μας Έλληνα;!!! ανέκραξα.

Ο Πρόεδρος πήρε μια μισοκακόμοιρη έκφραση από κείνες που έχουν κάνει διάσημους τους ρωμιούς στα πέρατα της οικουμένης.

—Εμ, είπε. Να μην τον κάνει; Εξ' αγχιστείας;

* * *

Κι έτσι βρέθηκα στη νταλικά του Ντούλα, από το Μεζούρλο, να διασχίζω τα σύνορα του κατάπτυστου και μιαινού ψευδοκράτους των Σκοπίων, με κατεύθυνση και προορισμό την εμπόλεμη Βοσνία..

Η αποστολή μου ήταν απλή. Δεν είχα παρά να φτάσω μέχρι το χωριό του Στόγιαν Πάπαδιτς (αυτό είναι το όνομα του Ελληνόπουλου που λέγαμε) και ν' ανακαλύψω —πάση θυσία— τα πολύτιμα ντοκουμέντα που θ' αποδείκνυαν περιτράνως την ελληνικότητα του άφταστου αυτού μπαλαδόρου. Ο Πρόεδρος με είχε εξουσιοδοτήσει «εν λευκώ». “Κάμε ό,τι νομίζεις, αλλά ο Σάκης πρέπει να παίξει του χρόνου στην ομάδα σαν δικός μας” είπε. “Άλλωστε, το δικαίεται το

παιδί” πρόσθεσε. Και σε μια κίνηση απaráμιλλης χουβαρδοσύνης μου έβαλε στο χέρι έξι πεντοχιλιαρα. “Χρησιμοποίησέ τα όπως κι όπου κρίνεις εσύ” μου είπε. “Δεν χρειάζονται αποδείξεις”. Μιλάμε δηλαδή και γαμώ!

Το ταξίδι φάνηκε από την αρχή ότι θα μου ’μενε αξέχαστο. Ο νταλικιέρης, ο Ντούλας, ήταν παιδί περιβόλι. Ένθερμος θαυμαστής της Ρίτας Σακελλαρίου, της Κατερίνας Στανίση και του Λευτέρη Πανταζή είχε προμηθευτεί ό,τι κασέτα είχαν κυκλοφορήσει οι συμπαθείς αυτοί καλλιτέχνες, από κτίσεως κόσμου.

—Μεγάλε, θα περάσουμε φίνα, μου υποσχέθηκε μόλις έλυσε το χειρόφρενο κι έριξε την πρώτη μέσα.

Και για να μου το αποδείξει έβαλε στο κασετόφωνο το αθάνατο έπος «Εγώ δεν πάω Μέγαρο, θα κάτσω με τον Παίδαρο». Μέχρι να φτάσουμε στα Σκόπια είχα κάνει τεράστιες μουσικές προόδους. Είχα μάθει απέξω κι ανακατωτά το «Μείνε μαζί μου έγκυος, είμαι πολύ φερέγγυος», το «Συγνώμη κύριε, ποιος είστε;» κι άλλα τέτοια που ούτε ήξερα πριν ότι υπήρχαν.

Και θα μάθαινα κι άλλα αν δεν φιλοπαραξήγιόμασταν, κάπου κοντά στο Κρούσεβατς, σχετικά με τις δυνατότητες της φωνητικής γκάμας της Λίτσας Γιαγκούση και δεν με πέταγε στον δρόμο, χωρίς άλλες τσιριμόνιες.

—Πάγαινε ρε, να μάθεις από μουσική και μετά να μιλάς. Κάφρε, ε Κάφρε! μου φώναξε καθώς απομακρυνόταν τσαντισμένος μέσα σ’ ένα σύννεφο σκόνης.

Από το σημείο εκείνο μέχρι το Σαράγιεβο άρχισε μια οδύσσεια που και μόνο που το θυμάμαι ανατριχιάζω. Ταξίδεψα πάνω σε κάρο, στην καρότσα ενός τρακτέρ «Belarus» που μετέφερε κοτόπουλα, στο φτερό ενός τζίπ του ΟΗΕ,

στη σχάρα ενός ποδήλατου που οδηγούσε ένας φανατικός καθολικός παπάς (που βγήκε οπαδός του... ΠΑΟΚ), σ' ένα νοσοκομειακό της «Ερυθράς Ημισελήνου»⁶ που κουβαλούσε σφαγμένους για φωτογράφιση... Μην τα ρωτάς. Το τελευταίο μεταφορικό μέσο, αυτό που μ' έμπασε στην πολυπόθητη πόλη του Σαράγιεβο, ήταν ένα «Βόλγα» του '53 μιας γριάς πρεζούς, που σταμάτησε τρεις φορές στο δρόμο να κάνει ένεση και δεν καταλάβαινε Χριστό, μέχρι που το φύτεψε σε μια κολόνα της τοπικής ΔΕΗ και τελείωσε κι αυτό το μαρτύριο.

Μόνος σε μια ξένη πόλη σ' εμπόλεμη κατάσταση, όπου όλοι φαίνονταν τρελαμένοι και βιαστικοί, χωρίς να μιλάω λέξη σέρβικα, κροάτικα ή ό,τι διάολο μίλαγαν εκεί πέρα τέλος πάντων, δεν είναι το καλύτερο που μπορεί να συμβεί σε κάποιον τις μέρες αυτές. Έψαξα για ξενοδοχείο, αλλά μια κουβέντα είναι αυτή, γιατί πώς διάολο να διαβάσεις τις κομιτατζήδικες πινακίδες, να δεις τι λένε; Ρώτησα έναν που μου φάνηκε σαν πολισμένος στ' αγγλικά, αυτός με άκουσε προσεκτικά και μετά μ' ένα φιλικό χτύπημα στην πλάτη μου έδειξε αόριστα κάπου στο χάος και με παράτησε.

Για καλή μου τύχη έπεσα πάνω σ' ένα γαλλικό μπλόκο του ΟΗΕ. Ανακουφισμένος πάω και πιάνω τον επικεφαλής, έναν παιδαρά ίσαμε κει πάνω και σε άψογα γαλλικά του εξηγώ την κατάσταση. Αυτός, αφού με άκουσε μου απάντησε σε επίσης άψογα... γερμανικά, κάτι που δυστυχώς πήγε χαμένο σε μένα, γιατί η γλώσσα του Γκαίμπελς και του Γκαίριγκ δεν συμπεριλήφθηκε ποτέ ανάμεσα στις πνευματικές και πολιτιστικές μου επιδιώξεις. Γυρίζω σ' έναν άλλο... Αυτός απάντησε νορβηγικά. Ένας τρίτος μου τα είπε στα πορτογαλέζικα, άλλος ισπανικά κι ο τελευταίος

⁶ Το μουσουλμανικό αντίστοιχο του Ερυθρού Σταυρού.

πάλι γερμανικά. Είχα πέσει πάνω σε μια διμοιρία της...
Λεγεώνας των Ξένων!

Τελικά μ' έσωσε ένας γύφτος. Ο τυπάκος γύριζε μ' ένα *Datsun* και πουλούσε καρπούζια. Μου θύμισε τόσο Ελλάδα που μου 'ρθαν δάκρυα στα μάτια.

—Α, ρε πατρίδα, τι μου θυμίζεις! αναστέναξα όπως περνούσε δίπλα μου.

Το *Datsun* φρενάρισε απότομα, ο γύφτος πετάχτηκε έξω και προς μεγάλη μου έκπληξη μ' αγκάλιασε κι άρχισε να χοροπηδάει.

—Πατρίδα! Πατρίδα! φώναζε (ελληνικά).

Με χίλια ζόρια κατάφερα να τον ηρεμήσω.

—Δικός μας είσαι, βρε θηρίο; του κάνω.

—Δικός μας, για! μου κάνει. Εσύ, ρε αδερφέ, πώς βρέθηκες εδώ;

—Άσε με εμένα, του λέω. Εσύ πώς βρέθηκες εδώ;

Μου έδειξε το *Datsun* με τα καρπούζια.

—Φόρτωσα κάτι καρπούζια από την Άρτα, αδερφέ, μου λέει, και είπα να 'ρθω να τα πουλήσω εδώ πάνω που έχει πολύ ζήτησης και βγαίνει το μεροκάματο. Τι να κάνεις, εφτά στόματα έχω να θρέψω στην Πατρίδα.

—Από την Άρτα είσαι; απόρησα.

—Όχι, μπρε. Απ' την Αγιά Βαρβάρα. Με την Άρτα απλά κάνω μπίζινες.

Εξήγησα του πατριώτη το πρόβλημά μου κι αυτός σκίστηκε να με βοηθήσει. Ρωτώντας από 'δώ κι από κει (μη μου ζητάτε να σας πω σε ποια γλώσσα) βρήκε τελικά το

προξενείο, όπου και με απόθεσε, αφού επέμεινε να με τρα-
τάρει από πάνω ένα καρπούζι. Ο Βασίλης, αυτό ήταν το
όνομά του, ήταν η μοναδική ευχάριστη νότα σ' ολόκληρη
αυτή την παρανοϊκή περιπέτεια. Μου 'δωσε και την κάρτα
του, να πάω να τον επισκεφθώ στην Αγιά Βαρβάρα, άμα
λάχει και περνάω από χει. (Η κάρτα έγραφε: *Βασίλειος Βα-
σιλείου –Εξαγωγή Οπωροκηπευτικών*).

Έτσι, με το καρπούζι στο χέρι και το ηθικό κατά τι
αναπτερωμένο, παρουσιάστηκα στο προξενείο που, φευ,
απεδείχθη Προξενείο της Λιθουανίας! Πάντως οι άνθρωποι,
ευγενέστατοι, μου εξήγησαν λεπτομερώς (αν και στα Λι-
θουανικά) πώς θα 'βρισκα τον δρόμο μου για το πλησιέστε-
ρο ξενοδοχείο.

Κατέληξα να κοιμηθώ στο παγκάκι ενός σκαμμένου
από τις οβίδες όλμων πάρκου. Το πρωί που ξύπνησα ανα-
κάλυψα ότι το καρπούζι είχε κάνει φτερά.

Αποφάσισα να τελειώνω μ' αυτή την υπόθεση όσο γι-
νόταν πιο γρήγορα. Οπλισμένος με τον χάρτη της περιο-
χής που μου 'χε δώσει ο Πρόεδρος άρχισα να ρωτάω όποιον
έβρισκα για τον δρόμο προς Βιμπούκογιατς. Αλλά όλοι
κουνούσαν τα κεφάλια κι απομακρύνονταν, σκουντούφληδες
και βιαστικοί. Αργότερα έμαθα ότι ο κίνδυνος από τους
ελεύθερους σκοπευτές δεν είχε εκλείψει εντελώς, οπότε κα-
νείς δεν ήταν σίγουρος για το κεφάλι του περπατώντας στον
δρόμο.

Τελικά είδα κι απόειδα, αποφάσισα να το κόψω ποδα-
ράτα κι όπου με βγάλει η τύχη. Πέρασα μπλόκα, πέρασα
χωράφια, διέσχισα ναρκοπέδια (εν αγνοία μου, ευτυχώς)
και με τα πολλά, κατά το μεσημέρι, έμπαινα σε μια σέρβι-
κη, αν έκρινα από τις σημαίες, κωμόπολη. Αρχίζω πάλι να
ρωτάω για το κωλοχώρι που γύρευα... Τίποτα. Όλοι κου-

νούσαν την κεφάλαι και μ' έγγραφαν κανονικά. Είχαν βλέπει τις δικές τους σκοτούρες οι άνθρωποι —δεν τους παρεξηγώ.

Και πάνω που είχα αρχίσει ν' απογοητεύομαι βλέπω ξαφνικά σταματημένο, εκεί παραπέρα, ένα στρατιωτικό φορτηγό με καμιά δεκαριά φαντάρους πάνοπλους κι αγριωπούς, να καπνίζουν τσιγάρα περιμένοντας, ένας Θεός ξέρει τι. Στην αρχή νόμισα ότι η επιγραφή «ΠΑΟΚΑΡΑ ΟΛΕ!» στην καρότσα του οχήματος ήταν γέννημα της αρρωστημένης (και ταλαιπωρημένης) μου φαντασίας, αλλά πλησιάζοντας πιο κοντά διαπίστωσα ότι δεν γελιόμουν. Η απίστευτη επιγραφή ήταν εκεί, με σάρκα και οστά (αν μπορεί να πει κανείς). Για δεύτερη φορά, σχεδόν μου ήρθαν δάκρυα στα μάτια.

Ένας ψηλός, μαυριδερός κατσαπλιάς, με ριχτά μουστάκια, με είδε να πλησιάζω και με πρόγκηξε στα σέρβικα.

Του έδειξα την επιγραφή στο φορτηγό.

—Paokara ole, me! του κάνω σε άψογα γυφτοεγγλέζικα (παρακαλώντας μέσα μου τον Θεό να μου συγχωρήσει αυτό το θανάσιμο, πλην αναγκαίο, αμάρτημα).

Ο τύπος γύρισε στους άλλους.

—Τι λέει αυτός ο μαλάκας; είπε στη θεία γλώσσα των Ελλήνων.

Μόνο που δεν έπεσα να φιλήσω το έδαφος που πατούσαν τα σκονισμένα ελληνικά τους άρβυλα.

—Ρε πατριωτάκια! φώναξα.

Οι τύποι σάστισαν.

—Ρε, Έλληνας! είπε κάποιος.

Την επόμενη στιγμή είχαμε γίνει μια οικογένεια.

Τα καλόπαιδα με πληροφόρησαν ότι ήταν από τους Έλληνες εθελοντές, που είχαν τρέξει στο πρόσταγμα της πατρίδας(!) να τσακίσουν μουσουλμανικά κεφάλια. Όλοι από τη Φλώρινα, όλοι Πανοχτζίδες. Ποτέ δεν θα μου πέραγε απ' το μυαλό ότι η θέα (άσε πια η συντροφιά) οπαδών της συμπαθούς (πλην αγύρευτης) αυτής βόρειας ομαδούλας θα με γέμιζε με τόση χαρά.

—Πώς βρέθηκες εδώ, ρε πατρίδα; με ρώτησε ο μουστακαλής. Δημοσιογράφος, δημοσιογράφος;

—Σχεδόν..., είπα επιφυλακτικά.

Και τους σερβίρισα ένα παραμύθι, ότι δήθεν έψαχνα για κάτι αγνοούμενους Σέρβους (που ήταν αλήθεια) στην περιοχή του Βιμπούκογιατς.

—Καλά, το Βιμπούκογιατς, δεν το 'χουν οι πουστοκροάτες; ρώτησε τους συντρόφους του ο μουστακαλής.

—Μπα, τους το πήραν πίσω προχθές η κωλομεμέτηδες, τον πληροφόρησε ένας ονόματι Ανέστης.

—Δεν τα ξέρετε καλά, ρε βλήματα, τους αποπήρε ένας τρίτος, Γιώργος αυτός. Σήμερα το πρωί μπήκαν μέσα οι Ουκρανοί κυανόκρανοι. Τώρα είναι ουδέτερο έδαφος, να 'ούμ'.

Νά κι ένα καλό νέο, επιτέλους!

—Φιλάρα είσαι τυχερός, μου ανάγγειλε ο μουστακαλής. Εμείς περιμένουμε σήμα να πάμε να καθαρίσουμε το Μπάκουγιετς, ίσαμε τρία χιλιόμετρα από κει που θες να πας εσύ. Το οποίο, μιας και τυγχάνεις πατριωτάκι, να 'ούμ', και Πανοχάρα, θα σε πάρουμε μαζί.

—Και τι περιμένουμε; απόρησα.

—Αυτή τη στιγμή χτυπάνε το Μπάκουγιετς με όλμους

κι ελαφρύ πυροβολικό, μου εξήγησε ο Γιώργος. Περιμένουμε σήμα πότε θα σταματήσουν τα πυρά, να μπούμε εμείς μέσα να καθαρίσουμε. Αυτή είναι η δουλειά μας εμάς, καθαρίζουμε μετά το πυροβολικό.

Δεν τόλμησα να ρωτήσω τι «καθαρίζουν».

Με τα πολλά το σήμα ήρθε κι έτσι ανεβήκαμε στο φορητό και βάλουμε μπρος για την εξοχή τραγουδώντας με πάθος τη «Μαντουμπάλα», τη «Ζιγκουάλα» και το «Θεσσαλονίκη μου μεγάλη φτωχομάνα». Μια ώρα αργότερα τα πατριωτάκια με κατέβαζαν σ' ένα σταυροδρόμι. Ο μουστακαλής μου 'δειξε έναν δασωμένο λόφο.

—Το Βιμπούκογιατς είναι κει πάνω, μου είπε. Άντε και καλή τύχη.

—Και να προσέχεις τα ναρκοπέδια, με συμβούλεψε ο Ανέστης κάνοντας την καρδιά μου περιβόλι.

Στο μεταξύ είχε πιάσει κι ένα φιλόβροχο μαζί μ' ένα σέρβικο αεράκι από κείνα που σε περονιάζουν μέχρι το κόκαλο. Ο χωματόδρομος που οδηγούσε στο χωριό, όπου είδε το φως ο επίδοξος shooting guard της ομάδας μου (κι αυριανός Έλληνας, αν όλα πήγαιναν καλά), είχε τα μαύρα του τα χάλια. Σκαμμένος από τις ερπύστριες και τα βαριά λάστιχα των στρατιωτικών οχημάτων, λάσπιαζε στο πι και φι κι έκανε το περπάτημα προβληματικό. Άσε που είχε πάει η ψυχή μου στην κούλουρη κι είχα ανοίξει τα μάτια μου διάπλατα, ψάχνοντας για νάρκες. Έτσι, ένας υγιεινός περίπατος μιας ώρας έγινε εφιάλτης που κράτησε πάνω από τρεις. Όταν κάποτε έφτασα στο πρώτο φυλάκιο των κυανόκρανων ήμουνα να με κλαίνε οι ρέγκες. Μούσκεμα απ' τη βροχή, λασπωμένος μέχρι το γόνατο, νηστικός, διψασμένος, ξεθεωμένος και γενικά ταλαιπωρημένος πέρα από κάθε περιγραφή.

Τα καλόπαιδα από την Ουκρανία δεν φάνηκαν να ενθουσιάζονται που με βλέπαν.

—Νιέτ περάσωφ, (ή κάπως έτσι) γάβγισε ο ξερακιανός, ξεπλυμένος δεκανέας σημαδεύοντάς με μ' ένα αρχαίο αυτόματο ρώσικης κατασκευής.

Προσπάθησα να του εξηγήσω την περίπτωσή μου σ' ένα ποτ-πουρί από δεκαέξι γλώσσες, στις οποίες δυστυχώς δεν συμπεριλαμβανόταν η ουκρανική, αλλά ο τυπάκος ήταν άτεγκτος.

—Νιέτ, νιέτ και νιέτ! έλεγε και ξανάλεγε. Απαγορέφσκυ περασόφσκαγια πολίτεν.

Βρε χρυσέ μου, βρε καλέ μου! Τίποτα αυτός. Το βιολί του. Στο τέλος μου την έδωσε κι εμένα κι άρχισα να παίρνω ανάποδες.

—Ακούσκυ εδώσκαγια, μαλάκωφ, του κάνω. Εγώσκυ ηρθόσκυ από διαόλωφ τη μάνα και δεν γυρίσκυ πίσωφ που να χτυπιέσκυ καταή. Άει και γαμίσκυ πια όλοι σας.

Φαίνεται υπήρχε κάτι στο ύφος μου που δεν σήκωνε αντίρρηση, γιατί ο τύπος φώναζε τον αξιωματικό του, που έπαιζε χαρτιά κάτω από μια τέντα με τ' άλλα ρεμάλια του ΟΗΕ, να 'ρθει να καθαρίσει την κατάσταση. Βλαστημώντας ουκρανικά, ο αξιωματικός άφησε το παιχνίδι και πλησίασε σκυθρωπός και τσαντίλας. Ο τυπάς πουμίλαγα μέχρι κείνη τη στιγμή τον ενημέρωσε. Ο μεγάλος στράφηκε προς το μέρος μου.

—Ιγγλίσ; μου κάνει.

—Νιέτ, του λέω εγώ. Ελλάσκυ.

—Ελλάσκυ; απόρησε ο ούνος.

—Ναι, ρε μαλάκα, του λέω. Πώς το λένε, Hellas, Ελλάδαδοσάν, Ελλάσκαγια.

Το πρόσωπο του χαρτοπαίχτη φωτίστηκε.

—Α, «μαλάκα»! είπε. Γκριέτσκυ, γκριέτσκυ!

Δόξα τον Στάλιν, βρήκαμε άκρη!

—Ντα, γκριέτσκυ, του κάνω. Ζόρμπα δε γκρηκ, σουβλάκι, τζατζίκι...

—Συρτάκι ντανς! ενθουσιάστηκε ο σλάβος. Παπαντρέου, Ολυμπίακος, Νταλάρας!

Τα εθνικά μας σύμβολα!

Τέλος πάντων, λίγο στα ουκρανικά (που, μεταξύ μας, δεν ήταν και τόσο δύσκολα πια), λίγο στα τουριστικά εγγλέζικα, λίγο στα τσέχικα, κατάφερα να του δώσω να καταλάβει ότι είχα έρθει να μείνω. Ο τυπάκος στην αρχή πήγε να με αποτρέψει, εξηγώντας μου “Μπουμ, μπουμ” ότι η περιοχή ήταν «επικίνδον», αλλά όταν είδε ότι δεν έπαιρνα από λόγια, αναστέναξε, σήκωσε τους ώμους του και δίνοντας εντολή να μου δώσουν να φάω καμιά γαλέτα επέστρεψε στο παιχνίδι του.

Δεν είχα καταπιεί την πρώτη δαγκωματιά όταν, ξαφνικά κι απροειδοποίητα, άρχισε να βρέχει όλμους ένα γύρο. Τα λεβεντόπαιδα παράτησαν τα πάντα και πήγαν να χωθούν πίσω από τους σωρούς με τα σακιά την άμμο που είχαν στοιβάξει ολόγυρα στο φυλάκιο. Όταν οι όλμοι σταμάτησαν κάποτε και μπορέσαμε να σηκώσουμε κεφάλι είδαμε ότι είχαμε επισκέψεις.

Καμιά διακοσαριά τυπάδες με στολές καμουφλέ κι αρματωμένοι μέχρι τα μπούνια στέκονταν και μας κοίταγαν με κακία πάνω από τις κάννες των προτεταμένων τους όπλων. Ο αξιωματικός των κυανόκρανων έβαλε τις φωνές κάνοντάς τους νόημα να εξαφανιστούν κι επαναλαμβάνο-

ντας. “Βιμπούκογιατς φερμπότεν, Βιμπούκογιατς φερμπότεν”. Ένας κοντός, με διακριτικά, χρυσά, σειρήτια και παρασήματα αποσπάστηκε από τους άλλους και πλησίασε τον δικό μας τον αρχηγό. Χαμογελούσε, αλλά φαινόταν πολύ κωλόφατσα. Χαιρέτησε στρατιωτικά (οι τυπικότητες μας έλειπαν τώρα) και παρουσιάστηκε.

—Κομμαντάν Ζλάτκο Τέπετς, είπε σε σπασμένα ουκρανικά. Σέρβισκυ Μιλίσια. Εμείσκυ μπουκάρσκυ και καταλάβσκαγια Βιμπούκογιατς. Εσείσκυ, μαζεύσκαγια και πουλοπουλέφσκυ σε πεντέφκυ λεφτάσκυ, αλλιώςκυ εμείσκυ κανουμέσκυ εσάσκυ τρυπητόφσκυ για μακαρόνσκυ. Ντα;

—Νιετ! διαμαρτυρήθηκε ο Ουκρανός.

Ο κομμαντάντες χαμογέλασε, έβγαλε το κουμπούρι του από την θήκη, το όπλισε και το ακούμπησε στην αρχή της μύτης του κυανόκρανου χαρτοπαίχτη.

—Ντα, είπε.

—Ντα, συμφώνησε κι ο Ουκρανός.

Σε πέντε λεφτά μέσα οι κυανόκρανοι τα ’χαν μαζέψει κι έγιναν «πουλοπουλέφσκυ», μόνο την τράπουλα άφησαν πίσω, να θυμίζει το πέρασμά τους από ’δώ.

Και τότε με πρόσεξαν και μένα.

—Ιγγλίσ; με ρώτησε ο νεοφερμένος αρχηγός.

—Γκριέτσκυ, απάντησα εγώ, τελείως πια αποκαρδιωμένος.

Το πρόσωπο του αρχικατσαπλιά έλαμψε σ’ ένα τεράστιο χαμόγελο.

—Ιέλληνας! φώναξε αρπάζοντας το χέρι μου και τινάζοντάς το πάνω-κάτω από τον ώμο. Ιέλληνας! Δηλαδή, αδέρφι Σέρβσκυ! Ιμείς πουλύ αγαπάει Ιέλληνες ιδώ.

Κατάπληκτος ν' ακούσω ελληνικά, έστω κι αυτής της ποιότητας, είχα σταθεί και τον κοίταζα χωρίς να πολυκαταλαβαίνω.

—Ιέλληνες αδέρφι, ξανά 'πε ο τύπος. Ουόλους κόσμους κατηγοράει Σέρβσκυ, μόνου Ιέλληνες αγαπάει ιμάς. Γι' αυτί κι ιμείς αγαπάει Ιέλληνες. Ιέλληνες-Σέρβσκυ, ούνα ράτσα, ούνα φάτσα.

Και ξέσπασε σε τρανταχτά γέλια. Τουλάχιστον δεν είχαν πρόθεση να με ντουφείσουν.

Ο κομμαντάν στράφηκε στους άγριους και γάβγισε κάτι διαταγές, μετά γύρισε πάλι σε μένα.

—Δημοσιογράφσκυ; με ρώτησε. Δημοσιογράφσκυ που ήρθι γράψει για φουβιρή γινουκτουνία που μας κάνουν οι φουβιροί Μουσουλμάνοι;

Προσπάθησα να του εξηγήσω μέσες-άκρες την αποστολή μου. Ο τύπος ακούγοντας για μπάσκειτ ενθουσιάστηκε.

—Α, Μπάσκιτ! φώναξε. Μπάσκιτ, πουλύ ουραίου. Ιγώ πριν πόλιμου έπιζι «Ιριθρό Αστέρα».

Με είδε που τον κοίταζα κάπως δύσπιστα (ήταν δεν ήταν 1.60) και το αποσαφήνισε.

—Ιγώ έπιζι πλαίη μαίηκερ. Πουλύ καλός παιίχτης. Ιγώ ξιέρου Γκάλης, Γιαννάκης, Φασούλας, Χριστοδούλου... Πουλά πιδιά ιλληνικά... Ιγώ παραλίγου ιθνική ουμάδα Γιουγκοσλάβια του '87.

—Περίεργο που δεν θυμάμαι τ' όνομά σου, παρατήρησα.

Ο τύπος έβαλε τα γέλια.

—Α, είπε. Του «Τέπετς» δεν είναι τ' όνομά μου, αλλά

του παρατσούκλι που μου 'δουσαν ου ιχθρός όταν άρχισι ου πόλιμους. Στα Ρουμάνικα θα πει «Παλουκωτής», ιέτσι λιέγαν τουν συχουριμένου τουν Δράκουλα. Ιέτσι μ' είπαν κι ιμένα, για ιβνόητους λόγους. Ζλάτκο Τέπετς, ου πουλέμαρχους μι τ' όνομα!

Μάλιστα.

Οι κατσαπλιάδες μπουκάρισαν στο χωριό κι ο παλουκωτής πλαίη μαίηκερ με μένα από πίσω, να κουβεντιάζουμε για μπάσχετ.

—Γκάλης μιγαλύτερους παιίχτης απού Πέτρουβιτς, μου δήλωσε ο τύπος. Αν Πέτρουβιτς Σέρβους τότε Πέτρουβιτς καλύτερους παιίχτης, αλλά Πέτρουβιτς Κρουάτης (έφτυσε με αηδία στη λάσπη), ουπότε Γκάλης καλύτερους.

—Είμαι σίγουρος ότι ο Γκάλης θα χαρεί πολύ να τ' ακούσει αυτό, τον διαβεβαίωσα.

—Αλλά κι Ζάρκου Πάσπαλι πουλύ μιγάλους πιχταράς, παρατήρησε ο αρχηγός.

—Το σωστό να λέγεται, παραδέχτηκα.⁷

Μπήκαμε στο χωριό και πήγαμε να εγκατασταθούμε στο καφενείο, που επιτάχτηχε αμέσως και μετατράπηχε σε αρχηγείο των νεοφερμένων. Ο αρχηγός, οι επιτελείς του κι εγώ καθίσαμε σ' ένα τραπέζι, όπου ο μπλαζέ από τις συνεχείς εναλλαγές εξουσίας καφετζής μας έφερε σλίβοβιτς με μεζέ χωριάτικο σαλάμι και λουκάνικα, ενώ απ' το παράθυρο μπορούσαμε να βλέπουμε τους φαντάρους να ρημάζουν όποιο κοτέτσι εξακολουθούσε να παραμένει ασύλητο.

—Πιδιά είναι, μου εξήγησε ο κομμαντάν γελώντας. Αν δεν τ' αφήσεις να παιίζουν πώς θα ξισκάσουν;

⁷ Η συζήτηση αυτή λάβαινε χώρα σε μια εποχή που ο Πάσπαλι δεν είχε ακόμη εξευτελιστεί πηγαίνοντας να παίξει (τρόπος του λέγειν) στον Παναθηναϊκό.

Αυτό να λέγεται.

Έπεσα πάνω στους μεζέδες και τους έκανα καινούργιους. Μετά κι από δυο-τρία ποτηράκια σλίβοβιτς ήρθα και συνήλθα κάπως.

Ο πολέμαρχος παλουκωτής μου εξηγούσε την κατάσταση εντωμεταξύ.

—Παλιουπόλιμους, μου είπε. Ούλοι ντουφικάνι ούλοι πια κι δεν ξιέρει κανείς ποιος είναι φίλους κι ποιος δεν είναι. Βιέβια, ούλου του λάθους είναι τις άθλιοι τις Κρουάτις κι τις Μουσουλμάνοι. Αν δεν υπήρχαν αυτοί θα 'μασταν ουραία κι καλά κι ούτι πόλιμους, ούτι τίπουτας. Αλλά, δυστυχώς, υπάρχουν κι αν δεν τις ιξαφανίσουμε τιλείους δεν πρόκειται να ησυχάσουμε πουτές. Ξιχνάμι που τότε μι τις Γερμανοί τα 'χαν κάνει πλακάκια; Ξιχνάμι που είχαν ουλόκληρη μιραρχεία που σκότουνι, βιάζι κι έκιγι τις Σέρβοι πατριώτοι;

Χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι.

—Ιγώ έκανα όρκου, δήλωσε. Όσου υπάρχει κι ένας απ' αυτούνοι ζουντανός ιγώ του όπλου δεν του κριμάου στην κριμάστρα. Πρώτα θα τις κριμάσουμε αυτούνοι κι μιτά τα όπλα. Ιέτσι δεν είναι αδέρφι Ιέλληνα;

—Έτσι, έτσι, βιάστηκα να επιδοκιμάσω εγώ (εδώ που έμπλεξά).

Ο Ζλάτκο μου είπε ότι οι κατσαπλιάδες του δεν ανήκαν στον τακτικό σέρβικο στρατό, αλλά σε μια από τις πολλές «μιλίτσιες» —εθνοφυλακές—, δηλαδή σχεδόν ιδιωτικούς στρατούς, που δρούσαν ανεξάρτητα από την κεντρική διοίκηση και κάναν λίγο-πολύ του κεφαλιού τους. Η δικιά του μιλίτσια, μου είπε, φουσκώνοντας από υπερηφάνεια, ανέρχεται στους χίλιους πεντακόσιους νοματαίους κι όσο πάει ο αριθμός ανεβαίνει.

—Πρέπει ιπιτέλους να βάλουμε μια τάξη σ' αυτό του μπουρδέλου, κατέληξε.

Ήπιαμε άλλο ένα μπουκάλι σλίβοβιτς και μετά ο κομμαντάν φώναξε τον καφετζή και τον διέταξε να ειδοποιήσει τον πρόεδρο της κοινότητας.

—Γώ είμι ου πρόεδρους της κοινότητας, είπε ο καφετζής σε άπταιστα σλαβο-βλαχο-ελληνικά (μας προέκυψε και Σκοπιανός από πάνω).

—Να κανουνίσεις τι χαρτιά χρειάζιτι ου αδιρφός μου ου Ιέλληνας απού ιδώ, τον διέταξε ο παλουκωτής. Κι στα σβέλτα.

Εξήγησα στον καφετζή την αποστολή μου. Στην αρχή πήγε να φέρει δυσκολίες, δήθεν ότι τα αρχεία ήταν σκόρπια, δήθεν ότι το ληξιαρχείο είχε πάρει φωτιά, αλλά όταν έβγαλε το μπιστόλι ο Ζλάτκο, που θαύμαζε τον Γγάλη, θυμήθηκε ότι, ευτυχώς, κάτι χαρτιά είχε καταφέρει να τα διασώσει εδώ, στο καφενείο. Έτρεξε κι έφερε από τον πάγκο ένα χοντρό κατάστιχο.

—Τι όνουμα ψάχνουμι; ρώτησε.

—Στόγιαν Πάπαδιτς, είπα.

Ο καφετζής σήκωσε τα μάτια από το κατάστιχο ξαφνιασμένος.

—Μα αυτούνους είναι λιπουτάχτης του στρατού, αναφώνησε.

Το μούτρο του παλουκωτή σκοτείνιασε. Γύρισε και με κοίταξε μ' ένα βλέμμα που με πάγωσε μέχρι κάτω, τις κάλτσες μου.

—Αυτό δεν μι το είπις, σφύριξε μέσα από τα δόντια του. Δεν μι είπις ότι ιέχουμι να κάνουμι μι λιπουτάχτη.

—Τι λιποτάχτης! διαμαρτυρήθηκα εγώ. Το παιδί το πιάσαν οι Κροάτες και το κλείσαν σε στρατόπεδο συγκέντρωσης. Με χίλια βάσανα κατάφερε να το σκάσει και να περάσει στην Ελλάδα. Ήρωας είναι ο άνθρωπος, που θα του κολλήσουμε τώρα και τη ρετσινιά του λιποτάχτη!

Ο Ζλάτκο το σκεφτόταν το πράγμα.

—Αλήθεια μι λες, αδιρφέ; μου κάνει παίζοντας με την κάννη του πιστολιού που είχε ακουμπισμένο στο τραπέζι.

—Ε τι, παιδιά είμαστε τώρα;

—Γιατί μείς τις λιπουτάχτις τις παλουκώνουμε, για παραδειγματισμό, χαμογέλασε ο κομμαντάν.

Και πρόσθεσε.

—Του ίδιου κι ικείνοι που τις καλύπτουν.

Με τα πολλά κατάφερα να τον πείσω ότι το παιδί ήταν μάλαμα και πατριώτης άψογος και δεν υπήρχε περίπτωση να φυγομαχήσει με τη θέλησή του... Απλά, οι περιστάσεις και τα λοιπά και τα λοιπά... Ο παλουκωτής έδωσε την συγκατάθεσή του κι ο καφετζής άρχισε να συντάσσει το πολυπόθητο έγγραφο.

—Τι όνουμα να βάνου; με ρώτησε.

—Παπαδόπουλος. Σάκης Παπαδόπουλος, είπα χωρίς να κοκκινίσω στιγμή.

* * *

Έπεσα να κοιμηθώ σε μια γωνιά που βρέθηκε σ' ένα εγκαταλειμμένο καλύβι, στην άκρη του χωριού, ευτυχισμένος για πρώτη φορά εδώ και μέρες. Η αποστολή μου είχε τελειώσει. Το πολυπόθητο έγγραφο βρισκόταν στην τσέπη μου κι αύριο, πρωί-πρωί, ο φίλος μου, ο μπασκε-

τιμπολίστας πολέμαρχος θα μ' έστελνε συνοδεία στο Σαράγιεβο απ' όπου, αν ήθελε ο Θεός, θα πήδαγα στο πρώτο αεροπλάνο για τον πολιτισμένο κόσμο.

Αλλά ο Θεός δεν ήθελε.

Στην αρχή νόμισα ότι ήταν μπουμπουνητά, μετά άκουσα το χαρακτηριστικό τερέτισμα των αυτόματων όπλων και κατάλαβα ότι μας είχε βρει μια ακόμη συμφορά. Τινάχτηκα από τον πάγκο όπου είχα ξεραθεί κι έτρεξα στο παράθυρο. Έξω κόλαση. Εκρήξεις, ριπές, φωτοβολίδες, τρεχαλητά, φωνές, βλαστήμιες, χάος... Κοίταξα το ρολόι μου, τρεις η ώρα. Καλά, αυτοί οι κολασμένοι δεν κοιμόντουσαν ποτέ σ' αυτή την κωλοχώρα του κερατά;

Είδα να περνούν τρέχοντας κατά την πλαγιά κάτι αλλόφρονες Σέρβοι κατσαπλιάδες –απ' αυτούς του παλουκωτή υποθέτω– ακολουθούμενοι από κάτι άλλους αλλόφρονες ακαθόριστης εθνικότητας και προθέσεων, που τους ντουφεκούσαν και τους έβριζαν ευσυνείδητα. Οι εκρήξεις, το ντουφεκίδι και οι φωνές κράτησαν ακόμα λίγο και μετά κόπασαν. Κάτι σποραδικές μπιστολιές έπεφταν μόνο, που δεν προμήνυαν τίποτα καλό. Μετά ησυχία.

Έστυβα το μυαλό μου να βρω πώς θα τη σκαπουλάριζα αυτή τη φορά όταν η πόρτα της καλύβας γκρεμίστηκε απότομα από μια βάρβαρη κλωτσιά και μπήκαν μέσα κάτι φοβεροί και τρομεροί κομιτατζήδες με γένια και φυσεκλίκια.

—Ιγγλίζ, άουτ! γάβγισε ο χειρότερός τους, προφανώς επικεφαλής.

—Νιετ Ιγγλίζ, διαμαρτυρήθηκα εγώ, που μου την έσπαγε να με περνάν όλοι για Άγγλο, αλλά τα καλόπαιδα με πιάσαν στις κοντακιές κι έτσι αποφάσισα ν' αφήσω τη συζήτηση γι' αργότερα.

Με κονταχιές, κλωτσιές, σπρωξιές και βρισίδια με οδήγησαν μέχρι το καφενείο, όπου κατά τα φαινόμενα είχαν εγκαταστήσει κι αυτοί το αρχηγείο τους, κι όπου ο καφετζής σέρβιρε το αναπόφευκτο σλίβοβιτς για τα καλωσορίσματα.

—Ιγγλίσ, είπε ο κατσαπλιάς που με είχε συλλάβει στον αρχικατσαπλιά που στεκόταν μπροστά στο παράθυρο.

Αυτός στράφηκε προς το μέρος μου κι όπως το φως έπεσε πάνω του διαπίστωσα με έκπληξή μου ότι δεν ήταν αυτός αλλά αυτή! Η τύπισσα ήταν γύρω στο 1.90 και κατασκευασμένη σαν εκείνες τις Ανατολικογερμανίδες κολυμβήτριες που κατέβαιναν στους Ολυμπιακούς και σάρωναν όλα τα τζοβαίρικα. Φορούσε σορτσάκι κοντό καμουφλέ, ψηλές, δετές μπότες και μαύρο αθλητικό φανελάκι που άφηνε να διαγράφεται ολοκάθαρο κι απειλητικό ένα φαρδύ και δεμένο στέρνο καθώς κι ένα ζευγάρι εξαιρετικά μυώδη μπράτσα. Τα μαλλιά της είχαν το χρώμα του άχυρου και ήταν κομμένα κοντά σαν βούρτσα καταστρώματος. Ένα τσιγάρο κρεμόταν στην άκρη των χειλιών της και την όλη ειδυλλιακή εικόνα συμπλήρωνε μια ζωστήρα με πιστόλι, μαχαίρι, έξτρα γεμιστήρες και χειροβομβίδες γύρω από τη μέση της. Θα μπορούσε να είναι οτιδήποτε μεταξύ 35 και 55 χρονών. Αδύνατον να βγάλεις συμπέρασμα με σιγουριά (εδώ με το ζόρι μαντευόταν το φύλο της).

—Who are you? μου πέταξε η θερία επιθετικά.

—I am Marlis, Philip Marlis, της απάντησα με όση αξιοπρέπεια μου επέτρεπαν οι περιστάσεις.

—Ιγγλίσ; ξαναρώτησε η νταρντάνα.

—Γκριέτσου, πετάχτηκε μ' ένα χαιρέκακο χαμόγελο το καρφί, ο καφετζής. Γκριέτσου μπαστάρδου.

—Γκριέτσκυ! γάβγισε η μέγαιρα κι έτριξαν τα σπασμένα τζάμια. Γκριέτσκυ!

Αλλά με είχε πιάσει και μένα το αλλιιώτικο.

—Ρε δεν πα να γαμηθείτε επιτέλους, παλιοκατσαπλιάδες, φώναξα στα ελληνικά. Α μα, με πρήξατε πια!

Ο καφετζής πήγε, ευγενώς προσφερόμενος να μεταφράσει, αλλά η τύπισσα έβαλε τα γέλια και ήρθε να σταθεί μπροστά μου. Μου έριχνε ένα κεφάλι και...

—Ιέλληνας είσι, βρε; μου λέει σε άπταιστα βλαχο-σλάβο-ρωμείκα.

Και μου 'δωσε ένα χαϊδευτικό μπατσάκι στο μάγουλο που κόντεψε να μ' αφήσει στον τόπο.

—Είμαι Έλλην, το καυχώμαι, γνωρίζω την καταγωγή μου, απάγγειλα εγώ μέσα στη ζαλάδα μου.

Η θερία γέλασε πάλι και μαζί της γέλασαν και οι άλλοι κατσαπλιάδες.

—Πουλύ άτυχους που είσι Ιέλληνας, μου είπε όταν έσωσαν με τις χαρές. Πουλύ άτυχους. Γιατί ούλους ου κόσμους ξιέρει πόσου δεν μας αγαπάτι ισείς οι Ιέλληνις ιμάς τις Κρουάτις.

Κροάτες! Άγιε μου Ονούφριε! Τι αμαρτίες πληρώνω; Έπεσα πάνω σε Κροάτες! Δηλαδή, γιατί να μου κάνει εντύπωση στο κάτω-κάτω της γραφής; Μήπως στους άλλους που έπεσα ήταν καλύτερα;

—Εγώ δεν ξέρω τι κάνουν οι πολιτικοί, μανδάμ, ούτε και μ' ενδιαφέρει, της λέω. Εγώ, ως Μαρλής και ως άνθρωπος, δεν έχω να μοιράσω τίποτα με κανέναν.

Η τύπισσα μου χάρισε ένα θηριώδες χαμόγελο.

—Ισύ μπουρεί να μην ιέχεις, είπε, αλλά ιέχου ιγώ.

Και γυρίζοντας σ' έναν από τους άγριους γάβγισε μια διαταγή στα Κροάτικα.

Αυτός ήρθε κοντά, μ' έψαξε, μου άδειασε τις τσέπες κι ακούμπησε τα πράγματά μου πάνω σ' ένα τραπέζι. Η τύπισσα έπιασε να εξετάζει διαβατήριο, πορτοφόλι, χαρτιά, προφυλακτικά, χωρίς μεγάλο ενδιαφέρον.

—Τι κανουμέσκυ με Γκριέτσκυ; ρώτησε ένας από τους υπαρχηγούς της.

Η θερία σήκωσε τους τεράστιους ώμους της αδιάφορα.

—Τι αλλόσκυ; Ντουφεχίσκυ, είπε.

Είδα έναν από τους αξούριστους να οπλίζει το «Καλάσνικωφ» κι έκλεισα τα μάτια. “Μέχρι εδώ ήταν, Μαρλή” είπα του εαυτού μου. “Ήταν γραφτό να πας σαν το σκυλί στ' αμπέλι”.

—Για περιμένσκυ ένα λεφτόσκυ, άκουσα την τύπισσα να γαβγίζει.

Αναθαρρημένος άνοιξα πάλι τα μάτια. Η Μπουμπουλίνα είχε βρει το χαρτί που μου 'χε φτιάξει ο πρόεδρος-καφετζής και το διάβαζε συνοφρυωμένη.

—Στογιάν Πάπαδιτς... Σάκης Παπαδόπουλος! Τι είναι αυτό ιδώ, ριμάλι; με ρώτησε αυστηρά.

Δεν πρόλαβα να της εξηγήσω, γιατί πετάχτηκε ο πάντα πρόθυμος καφετζής και της τα πρόλαβε όλα με το νι και με το σίγμα. Τελικά είναι ν' απορεί κανείς, πόσες γλώσσες μιλάει αυτός ο άνθρωπος! Αλλά, θα μου πεις, μήπως εγώ πάω πίσω; Δυο μέρες στον κωλότοπο και συνεννοούμαι σε τόσες διαλέκτους!

Η τύπισσα στράφηκε και μου 'ριξε ένα δηλητηριώδες βλέμμα απ' αυτά που ειδικευόταν.

—Ιγώ ξιέρεις ποια είμι, ριμάλι; με ρώτησε.

—Δυστυχώς, δεν είχα την τιμή..., μουρμούρισα.

Η νταρντάνα έφερε τα χέρια στη μέση της νταϊλίδικα.

—Είμι η περίφημη Τσέκα, ανακοίνωσε με πόζα.

—Μάλιστα, είπα υποχρεωτικά. Τώρα που το λέτε, σαν κάτι να θυμάμαι...

—Είμι η μαμά του Στογιάν, συμπλήρωσε η περίφημη Τσέκα.

Η Βουλγάρα! Που είχε τη Σουδανέζα γιαγιά, που...

Αφέθηκα να πέσω σε μια καρέκλα, τελείως εξουθενωμένος. Ο κατσαπλιάς που είχε προηγουμένως οπλίσει το «Καλάσνικωφ» έριξε μια ερωτηματική ματιά στην αφεντικίνα του.

—Ντουφεκίσκυ; ρώτησε.

Έφαγε μια ξαφνική ανάποδη που τον έστειλε να βροντήξει πάνω στον τοίχο.

—Ντουφεκίσκυ ανθρωπόσκυ που ξερόσκυ Στογιάν; βρυχήθηκε κάνοντας τους κατσαπλιάδες να μαζευτούν και τον καφετζή να εξαφανιστεί προνοητικά πίσω από τον πάγκο.

Έσκυψε και γραπώνοντάς με από το γιακά με δυο δάχτυλα μ' έστησε στα πόδια μου.

—Ισύ ήρθις βγάλεις χαρτιά Στογιάν, παίξει σι ουμάδα μπάσκιτ; ρώτησε.

—Που να μην ερχόμουνα!..., απάντησα.

Η Τσέκα γέλασε και μου χαϊδεψε το μάγουλο με την ανάστροφη του χεριού της (ακόμα το 'χω το σημάδι).

—Στογιάν καλό πιδί, είπε. Καλό πιδί κι καλός πατριώτης. Το 'σκασι απού βρουμερό σέρβικου στρατό κι πήγι στην Ιελλάδα να πιαίξει μπάσκιτ. Καλό πιδί. Ιφτυχώς πήρι απού μένα κι όχι απού τουν άθλιου τουν πατέρα τ'.

Ευτυχώς δεν θα πει τίποτα!

Η Τσέκα γύρισε στους ζαρωμένους κατσαπλιάδες και κάτι τους γάβγισε. Αυτοί με άρπαξαν και χωρίς τσιριμόνιες με κουβάλησαν σ' ένα στάβλο, δίπλα στο καφενείο. Εκεί μ' άδειασαν πάνω στο σανό και γύρισαν να φύγουν.

—Εϊ, καμαράντ, φώναξα στα λίγα κροάτικα που κατάρφερα στο μεταξύ ν' αφομοιώσω. Τι κάνσκι μ' εμένα;

Οι τύποι γέλασαν σαρδόνια.

—Τσέκα ανακρίνσκι εσένα επισταμένσκι... θιός σχωρέσκι σε, μου πέταξε ένας και καγχάζοντας βγήκαν σφαλίζοντας την πόρτα πίσω τους.

Το αίμα μου πάγωσε για άλλη μια φορά από τις πολλές αυτού του καταραμένου ταξιδιού. Είχα κι εγώ, όπως όλοι, ακούσει και διαβάσει πώς την εννοούν την «ανάκριση» οι Κροάτες και δεν είχα καμιά περιέργεια να διαπιστώσω αν επρόκειτο για φήμες ή για αλήθεια.

Δεν χρειάστηκε να περιμένω πολύ. Σε λίγο η πόρτα του στάβλου άνοιξε με πάταγο και η Τσέκα μπήκε μέσα, αγέρωχη και χαμογελαστή, σαν κόμπρα Απρίλη μήνα. Ήρθε και στάθηκε από πάνω μου, πύργος τρισθεώρατος κι απειλητικός.

—Σι βλέπου λίγου φουβισμένου, Μαρλή, ή μι φαίνιτι; είπε.

—Δεν σου φαίνεται καθόλου, τη διαβεβαίωσα.

Κάγχασε ευχαριστημένη.

—Θα άκουσισ για πουλά τρουμιρά που κάνουμι ιμείς οι Κρουάτις στις αιχμάλωτοι, συνέχισε. Ξύλου, βασανιστήρια, βιασμοί...

—Δεν βαριέσαι, άσε τον κόσμο να λείι, ψιθύρισα.

Με μια κίνηση ξεθηλύκωσε τη ζωστήρα που έπεσε στο χώμα με πιστόλια, μαχαίρια, χειροβομβίδες...

—Λοιπόν, θα σι πω ένα μυστικό, είπε με κείνο το φοβερό χαμόγελο. Αλήθεια είναι...

Και κατέβασε το φερμουάρ των καμουφλέ σορτς της.

Ντρέπομαι που το λέω, αλλά έχω χρέος απέναντι στην Ιστορία. Βιάστηκα κατ' επανάληψη και κατ' εξακολούθηση. Αλλά τι μπορούσα να κάνω στη θέση που βρισκόμουν; Ήταν ο θρίαμβος της κτηνώδους δύναμης επί του πνεύματος. Πάλι καλά να λέω που βγήκα από την δοκιμασία αυτή μόνο με δυο ραγισμένα πλευρά, εκδορές και μώλωπες.

Το πρωί η Τσέκα μου 'δωσε τα χαρτιά και με ξεπροβόδισε μέχρι τη δημοσιά (τρόπος του λέγειν). Όταν ήρθε η ώρα να χωρίσουμε μου έκανε ένα κεφαλοκλείδωμα, που πρέπει να εκληφθεί σαν ένδειξη τρυφερότητας, και με μια τελευταία δαγκωματιά στο λαιμό μ' αποχαιρέτησε.

—Κοίτα να προυσέχεις τουν Στογιάν μου, Μαρλή, μου είπε. Γιατί αν μάθου ότι στινουχουριέτι του πιδί ικεί κάτ' θα 'ρθου να σι βρω αυτουπρουσόπους, ε;

Αυτό να λέγεται.

Το πήρα ποδαράτα, κούτσα-κούτσα, ελπίζοντας να περάσει κάποιος από τους πολλούς περιπλανώμενους που λυμαίνονταν το εξοχικό αυτό κράτος. Μια ώρα αργότερα έπεφτα πάνω σε μια συμμορία φρέσκων κατσαπλιάδων που ξεπετάχτηκαν μέσα από τις βατσουνιές και με περικύκλωσαν.

Αλλά τώρα πια είχα συνηθίσει στη διαδικασία και δεν ιδρώ-
νε τ' αφτί μου. Σήκωσα τα χέρια ψηλά και περίμενα υπομο-
νετικά να με περάσουν από τη διαδικασία των ερωταποκρί-
σεων.

Ένας απερίγραφτος λέτσος, λιανός σαν σπίνος και με
αξούριστη μούρη νυφίτσας, ήρθε κοντά και με χαιρέτησε στα
τουρκοβοσνιακά.

—Μπούγιουρουμ, μου κάνει.

—Άφεριμ, του απαντάω εγώ.

Ο νυφίτσας εντυπωσιάστηκε.

—Ιγγλίζ, Ιγγλίζ;

—Γιουνάν, του κάνω εγώ.

Αίσθηση στο ακροατήριο.

—Γιουνάν;

—Από κούνια, επιβεβαίωσα.

Ο νυφίτσας κούνησε το κεφάλι σκεπτικός.

—Γιουνάν γιοκ χαμπίμπ μουτζαχεντίν ασκέρ, είπε.

Για μια ακόμη φορά αναγκάστηκα να τους εξηγήσω ότι
προσωπικά δεν είχα να μοιράσω τίποτα με κανέναν και το
μόνο που μ' ένοιαζε ήταν να πάω στο σπιτάκι μου μια ώρα
αρχύτερα, γιατί τα είχα πάρει στο κρανίο πια στο τρελάδι-
κο αυτό που έμπλεξα.

Ο νυφίτσας δεν φάνηκε να πολυπείθεται.

—Τι χαμπάρ γυρεύ εδώ, ορέ Γιουνάν; με ρώτησε.

—Χανούμ χαμπάρ, του απάντησα εγώ με θαυμαστή
για την κατάστασή μου ετοιμότητα. Χανούμ χαμπάρ,
γχιουζέλ σεβντά.

Οι αραπάδες έσκασαν στα γέλια.

—Γχιουζέλ σεβντά;

—Φουλ καψούρ, τους βεβαίωσα.

Ο νυφίτσας κούνησε πάλι το κεφάλι του.

—Γιουνάν, μεγάλ ψευτάρ, είπε κοιτάζοντάς με με τα μοχθηρά ματάκια του. Μεγάλ ψευτάρ και παραμύθ ογλού.

Ένας από τα πρωτοπαλίκαρα σήκωσε ένα παλιό μάουζερ που κουβαλούσε με ευλάβεια.

—Χαλάς το σκλί Γιουνάν, ξεμπερδεύ μάνι-μαν, πρότεινε του αρχηγού του.

Αυτός με κοίταξε απολογητικά.

—Γιουνάν, μπουλούκ γιοκ χαμπίμπ, μου είπε. Εγώ νομίζ εσύ κατασκόπ σιχτίρ ογλάν.

—Γιοκ, ορέ ντερβίς, του κάνω εγώ. Εγώ γιοκ κατασκόπ, εγώ πολισμάν τσαούς.

Μονομιάς η έκφραση του κατσαπλιά άλλαξε.

—Πολισμάν τσαούς! θαύμασε. Άλλο ψευτάρ, κιοπόγλου κιοπέκ;

Έβγαλα και του έδειξα την ταυτότητά μου. Ο τύπος την πήρε, τη γύρισε από 'δώ, τη γύρισε από κει, στο τέλος την πέταξε πίσω από την πλάτη του.

—Γιουνάν τεφτέρ, σεϊτάν τεφτέρ, είπε επιγραμματικά.

Μπλέξαμε.

—Αμάν, ορέ μάστορα, του κάνω στο τέλος απελπισμένος. Και να σκεφτείς ότι ο παππούς μου έπαιζε λαούτο στον Αλή Πασά.

Το ενδιαφέρον του νυφίτσα αναπτερώθηκε.

—Αλή Πασά; είπε. Αρναούτ, ορέ μπίρομ;

—Ε, τι λέμε τόση ώρα; αγανάκτησα. Αρναούτ ντιπ κατά ντιπ, Χιμάρα μεριά!

Η ατμόσφαιρα χαλάρωσε ως δια μαγείας. Ο νυφίτσας με πήρε από τους ώμους και στράφηκε στους ληστές.

—Γιουνάν γιοκ Γιουνάν, τους ανάγγειλε. Γιουνάν Αρναούτ βιλαέτ.

—Ίνσαλλά! μουρμούρισαν λίγο απογοητευμένοι οι αρπακτές που δεν θα 'πιναν αίμα.

Ο νυφίτσας μου 'δωσε μια φιλική στην πλάτη (φυματικό θα με καταντούσαν όλοι αυτοί με τις διαχύσεις τους!).

—Εγώ Γκρεγκόρ Πάπαδιτς, μου συστήθηκε. Αρναούτ φιλάρ.

Αυτό πάλι κι αν δεν ήταν και γαμώ τις συμπτώσεις!

—Ο μπαμπάς του Στογιάν! ανέκραξα.

Ο Γκρεγκόρ με κοίταξε ξαφνιασμένος.

—Ξέρ Στογιάν ογλάν; έκανε.

—Στογιάν παίζ μπάσκετ Γιουνανιστάν, τον πληροφορήσα.

Κι έβγαλα να του δείξω το πιστοποιητικό.

Αυτός το πήρε, το εξέτασε από 'δώ το εξέτασε από κει, μετά κούνησε το κεφάλι του.

—Φιρμάν γιοκ εντάξ, είπε. Φιρμάν ξεφτίλ.

Με πιάσαν τα διαόλια.

—Γιατί ξεφτίλ το φιρμάν, ορέ Γκρεγκόρ; του κάνω. Τι

έχει δηλαδή και δεν είναι εντάξ; Ορίστε, και σφραγίδες, και υπογραφές και τα πάντα. Εντάξ και παρατάξ είναι. Και γαμώ τα φαρμάκια, αν θες να ξέρ.

Ο Γκρεγκόρ όμως είχε κολλήσει.

—Γιοκ εντάξ, ξανάπε. Δεν βλέπ τζίφρα μπαμπά Στογιάν ογλάν. Γιοκ τζίφρα μπαμπά, γιοκ φαρμάκια εντάξ.

—Ε, βάλτην τη ρημάδα τη τζίφρα, να τελειώνουμε, γαμώ το στανιό μου, γαμώ! Ξέσπασα. Με πρήξατε πια!

—Δεν γίνεται έτσι, ρε φιλάρα, μου λέει ξαφνικά σε άπταιστα ρωμείκια ο άθλιος. Η υπογραφή του πατέρα είναι ιερό πράγμα, δεν μπαίνει όπου-όπου. Άλλωστε, τι λέει το αρχαίο ρητό: «Πρόσεχε πού βάζεις την...».

—Χέστηκα για τα ρητά, φώναξα. Θα βάλεις την υπογραφή, να πάμε στη δουλειά μας; Γιατί δεν μπορώ άλλο, σας σιχάθηκα η ψυχή μου!

Ο Γκρεγκόρ έξιψε το κεφάλι του.

—Δεν κάνεις καλά που στενοχωριέσαι, ρε πατρίδα, μου κάνει. Καθόλου καλά δεν κάνεις. Θα απονθάνεις νέος κι είναι κρίμα.

Αν αυτό δεν ήταν έμμεση σπόντα τότε δεν ξέρω τι ήταν.

—Εντάξει, ρε πατρίδα, του λέω. Εντάξει. Να τη βρούμε τη δουλειά. Πόσα θες για να βάλεις την ιερή υπογραφή του πατέρα στο κωλόχαρτο, να τελειώνουμε.

Ο πατέρας το σκέφτηκε.

—Δεν ξέρω..., έκανε διστακτικά. Η ευθύνη του πατέρα είναι μεγάλη. Να μην ξέρει σε τι χέρια πέφτει το παιδί του;

Αναστενάζοντας έβγαλα τρία από τα πεντοχίλιαρα που μου 'χε δώσει ο Πρόεδρος και του τα πάσαρα με τρόπο. Τα χαρτονομίσματα εξαφανίστηκαν ταχυδακτυλουργικά.

—Δεν πρέπει τώρα εγώ να εξετάσω σε τι περιβάλλον θα βρεθεί το παιδί μου; συνέχισε μονολογώντας σκεπτικός ο άθλιος.

Του πάσαρα τα τελευταία τρία χαρτάκια και σήκωσα τα χέρια στον ουρανό.

—Όλη μου η περιουσία, είπα. Δεν έμεινε πια ούτε για τσιγάρα.

Ο Γκρεγκόρ αναστέναξε και ζήτησε μολύβι.

—Τι να κάνω;... Για το καλό του παιδιού μου, είπε και υπέγραψε το πολύτιμο ντοκουμέντο μ' έναν μεγαλοπρεπή σταυρό.

Καθώς αποχαιρετιόμασταν ο Γκρεγκόρ μου είπε.

—Και κοίτα να μη στεναχωρηθεί το παιδί κάτω στο Γιουνανιστάν, γιατί θα κατέβω ο ίδιος να σου γυρέψω το λόγο.

Τελικά, τι τα θες, όλοι οι γονείς, ακόμα και οι κατσαπλιάδες, την ίδια έγνοια έχουν, το καλό των παιδιών τους.

Δεν θα περιγράψω τις απίστευτες περιπλανήσεις μου δια μέσου των τέως Γιουγκοσλαβικών Δημοκρατιών τις μέρες που ακολούθησαν. Θέλω να ξεχάσω και να ξεχαστώ. Ένα μόνο θα πω: το ότι κατάφερα να βγω ζωντανός από κει μέσα μόνο σε θαύμα μπορεί να αποδοθεί.

Ήμουν τέσσερις μέρες στον δρόμο και βολόδερνα μέσα στη βροχή και τις λάσπες, βρώμικος, πεινασμένος, εξαντλημένος και άθλιος, όταν άκουσα θόρυβο βαριάς μηχανής να πλησιάζει. Στάθηκα στην άκρη του δρόμου και περίμενα. Σε λίγο είδα να προβάλλει, σαν σε όνειρο ή σε ταινία του Αγγελόπουλου, μέσα από την ομίχλη, η νταλικά του... Ντούλα! Μ' ένα τρίζιμο των φρένων ήρθε και σταμάτησε δίπλα μου.

—Τι γίνεται, ρε πατρίδα, για πού το 'βαλες; με ρώτησε ο τύπος από το Μεζούρλο.

—Για κάτω, μπόρεσα να ψελλίσω.

—Πήδα πάνω και φύγαμε.

Σχεδόν θα τον φιλούσα.

Ο Ντούλας έριξε ταχύτητα μέσα κι όπως το όχημα ξεκίναγε έπιασε μια κασέτα και την κούνησε θριαμβευτικά μπρος στη μύτη μου.

—Έλα πάλι, τυχερέ! μου κάνει. Ξέρεις, ρε, τι είναι αυτό εδώ;

—Είμαι σίγουρος ότι θα μου πεις, έκανα ξέψυχα.

—Αυτό εδώ, φιλάρα, είναι τα τελευταία σουξέ της Τζίνας Βαρώνη, ανάγγειλε θριαμβευτικά.

Και με μια αποφασιστική κίνηση έχωσε την κασέτα στο player.

**Ο Δημοσιογράφος
χτυπάει πάντα
Νύχτα**

από τα "Απομνημονεύματα" του
Φίλιππα Μαρλή

Ο τύπος που μπήκε με προφυλάξεις στο γραφείο μου –λες και φοβόταν μήπως τον πάρει κανένα μάτι– ήταν και γνωστός και μη εξαιρετέος. Και πώς θα μπορούσε να μην είναι, αφού το θολό γυαλί της τηλεόρασης τον είχε ανακηρύξει σε ημίθεο και μέγα των talk show φωστήρα; Ακόμα κι εγώ, που δεν την άνοιγα τη ρημάδα παρά για να δω κάνα παλιό, καλό, με τον Μπόγκκυ, σαν το «Γεράκι της Μάλτας», δεν είχα καταφέρει να τον αποφύγω τελείως –άσε που η Ρούλα έπινε πια νερό στο όνομά του. Ναι, έτσι έχουν τα πράγματα, δυστυχώς. Πριν τρία χρόνια, όταν πρωτοξεκίναγε, ο Ιόλαος Παπατζής, δεν θα τον πρόσεχες στον δρόμο παρά μόνο αν σε πάταγε. Σήμερα, βγαίνει για ψώνια στο σουπερμάρκετ και γίνεται διαδήλωση από τις νοικοκυρές, που είναι διατεθειμένες να σφαχτούν μεταξύ τους για ένα αυτόγραφο.

Τέτοιο ήταν το επιβάλλον του τυπά, να σκεφτείτε, που η Ρούλα τον συνόδευσε αυτοπροσώπως στα ενδότερα του γραφείου μου, πράγμα που είχε ξανακάνει μόνο μια φορά σε δεκαπέντε χρόνια, όταν μ' επισκέφτηκε ο Τομ Κρούζ, φιλάρας από τα παλιά, περαστικός απ' την Αθήνα, που πέρασε να πει μια καλησπέρα.

—Κύριε Μαρλή, μου λέει με το που μπήκε ο διάσημος, έχω ακούσει για σας τα καλύτερα λόγια.

—Κι εγώ τ' ακούω αλλά δεν δίνω και πολλή σημασία, παραδέχτηκα. Στο κάτω-κάτω εκείνο που μετράει είναι αυτό που είναι ο καθένας κι όχι αυτό που λέει ο κόσμος.

Ο τυπάκος με κοίταξε σαστισμένος —τον κούφανα— και μετά κάθισε άκρη-άκρη στην πολυθρόνα των επισκεπτών κι έβγαλε να κάνει τσιγάρο. Αμηχανία.

—Να σας προσφέρουμε κατιτίς; πετάχτηκε η Ρούλα, που δεν είχε ξεκολλημό. Ένα βουίσκυ, ένα φραπέ, ένα περιγαμόντο;

—Να μη σας βάζω σε κόπο..., είπε κουτοχωριάτικα ο Ιόλαος.

Η Ρούλα διέρρηξε τα ιμάτιά της.

—Μα τι λέγουμε! διαμαρτυρήθηκε. Κανένας κόπος. Αλίμονο... Πρώτη φορά στο γραφείο μας, να μη σας περιποιηθούμε; Θα σας μαλώσω.

—Αφού επιμένετε...

—Επιμένω.

—Ε, τότε, ένα διπλό «Γσίβας», με παγάκια θα το 'πινα ευχαρίστως.

—Πιάσε κι ένα απ' το δικό μου, της κάνω κι εγώ.

—Να βάλεις μόνος σου, ήρθε η αποστομωτική απάντηση. Ξερά είναι τα χέρια σου;

Ήταν φανερό ότι οι δικές μου οι μετοχές βρίσκονταν απελπιστικά χαμηλά σε σχέση με κείνες του δαιμόνιου τηλε-τζιτζιφιόγκου. Αναστενάζοντας μοιρολατρικά σεβριρίστηκα μια δόση μπέρμπον (ευτυχώς μας απόμεναν κάτι

υπόλοιπα από τις μπόμπες που χτυπήσαμε στην περιπέτεια με τη Μ.Α.Σ.Α.) και περίμενα τον διάσημο πελάτη να τελειώσει τις γαλιφιές με την ατάσθαλο γραμματέα μου και να μπει στο ψητό της υπόθεσης.

Κάποτε η Ρούλα γκρεμοτσακίστηκε έξω από το γραφείο μου, αφήνοντας (δήθεν τυχαία) την πόρτα ανοιχτή κι έτσι μπορέσαμε να μιλήσουμε. Επιτέλους.

—Κύριε Μαρλή, η υπόθεση που με απασχολεί είναι θα έλεγα, χμμ, κάπως... λεπτής φύσεως, προλόγισε ο τυπάς.

—Όλες οι υποθέσεις που απασχολούν το γραφείο μας είναι λεπτής φύσεως, παρατήρησα εγώ ξερά.

—Το δίχως άλλο, το δίχως άλλο, έκανε αυτός. Όμως, η δική μου περίπτωση είναι, ει δυνατόν, ακόμα πιο λεπτή... Δεν ξέρω αν με καταλαβαίνετε.

—Είμαι σίγουρος πως κι αν δεν καταλαβαίνω θα το φροντίσετε εσείς δεόντως, του πέταξα κακόκεφα (ο τηλετέτοιος είχε αρχίσει να μου χτυπάει στα νεύρα).

Ο τύπος κούνησε το κεφάλι και κατάπие μια γουλιιά μπόμπα για να πάρει κουράγιο.

—Κύριε Μαρλή, μου λέει ξαφνικά. Βρίσκομαι εδώ για να καταγγείλω μια περίπτωση δωροδοχίας.

Εδώ, οφείλω να ομολογήσω ότι συνελήφθη με τα βρακιά κατεβασμένα. Δηλαδή, δεν το 'πιασα πολύ καλά το πνεύμα. Σε μένα βρήκε ο σκοτεινός ο τύπος να καταγγείλει δωροδοχίες; Και τι 'μαι εγώ; Γραφείο παραπόνων ή υπερεσία δεοντολογίας; Σαν να μην αρχίζαμε καλά το αλισβερίσι.

—Ενδιαφέρον, μουρμούρισα κρατώντας τις αποστάσεις.

—Η περίπτωση που θα μας απασχολήσει είναι από τις πλέον σκανδαλώδεις και κατάπτυστες, συνέχισε ο δηλωσίας.

—Είμαι όλος αυτιά, τον διαβεβαίωσα.

Ο τύπος κόμπιασε.

—Εννοείται ότι, όλα όσα ειπωθούν εδώ μέσα, χρήζουν της πλέον εντεταλμένης εχεμύθειας...

Κάποιο λάκκο είχε η φάβα.

—Η εχεμύθεια είναι το σήμα κατατεθέν του γραφείου μας, τον ξαναδιαβεβαίωσα.

Ο Ιόλαος Παπατζής κούνησε το κεφάλι.

—Καταλαβαίνετε..., ξανάπε. Ενέχονται έγκριτοι συνάδελφοι και δεν θα ήθελα...

Τον καθησύχασα ότι καταλάβαινα κι αυτό του έδωσε θάρρος να περάσει στο παρασύνθημα.

—Κύριε Μαρλή, άρχισε. Πρέπει να σας πω ότι στο κανάλι που εργάζομαι ο ανταγωνισμός είναι εξοντωτικός. Με τις τελευταίες μεταγραφές έχουν μαζευτεί εκεί πολλά σημαντικά ονόματα, που συνωστίζονται ασφυκτικά για τις περιορισμένες προνομιούχες θέσεις της «πρώτης γραμμής». Οι καρέκλες τρίζουν. Κανείς πια δεν μπορεί να είναι σίγουρος για το τι θα ξημερώσει η αυριανή ημέρα.

Ενδιαφέρον.

—Φυσικά, συνέχισε ο πελάτης, προσωπικά δεν έχω λόγους να ανησυχώ... Τουλάχιστον όχι ακόμη. Όσο τα νούμερα της AGB⁸ είναι αυτά που είναι ο Ιόλαος Παπατζής παραμένει αμετακίνητος κι ακλόνητος. Με εννοείτε;

—Πλήρως.

—Όμως..., αναστέναξε ο Παπατζής, δυστυχώς, κύριε Μαρλή, ζούμε σε χρόνους χαλεπούς. Οι μέρες είναι πονηρές

⁸ Εταιρεία δημοσκόπησης τηλεακρόασης.

και γίνονται όλο και πονηρότερες. Κανείς δεν μπορεί να είναι σίγουρος πια για τίποτα. Ακόμη κι αν αυτός λέγεται Ιόλαος Παπατζής.

—Δυστυχώς..., κούνησα κι εγώ το κεφάλι μου υποκριτικά.

—Γι' αυτό, πρέπει κανείς να λαμβάνει τα μέτρα του, όσο είναι καιρός.

—«Των φρονίμων τα παιδιά...», συγκατένευσα εγώ.

Ο τύπος αναστέναξε πάλι, κοίταξε το ποτήρι του, που είχε αδειάσει, αλλά όπως έκανα το κοροϊδο το πήρε απόφαση και συνέχισε.

—Όπως ενδεχομένως γνωρίζετε, είπε, προσχώρησε προσφάτως στο κανάλι μας ο έγκριτος συναδελφος Σπύρος Τσουλαρόπουλος.

Μάλιστα.

—Όπως επίσης ενδεχομένως γνωρίζετε τα νούμερα τηλεθέασης του εν λόγω εγκρίτου συναδέλφου είναι, χμμμ, ανησυχητικά υψηλά.

Βεβαίως.

—Επομένως, παρ' όλη την προσωπική εκτίμηση που τρέφω για τον εν λόγω καλό συναδέλφο, δεν μπορώ παρά να τον θεωρήσω σαν μια πιθανή απειλή. Μελλοντική απειλή βεβαίως, αλλά πάντως απειλή.

Ρίξτα μεγάλε!

—Είπαμε, ζούμε σε χρόνους χαλεπούς.

—«Ο θάνατός σου η ζωή μου», σιγοντάρησα εγώ.

Ο τυπάκος πήρε θάρρος.

—Πολύ σωστά το θέτετε, είπε. Δυστυχώς αυτός είναι ο αδυσώπητος νόμος των μήντια.

—Δυστυχώς.

—Και βεβαίως, εαν ο ανταγωνισμός διεξήγετο εντός των πλαισίων του fair play, όπως καταλαβαίνετε, δεν θα είχα να φοβηθώ τίποτα. Όμως...

—Όπως δεν μπορεί να βασιστεί κανείς στο fair play...

—Καλό θα ήταν να παίρνει τα μέτρα του εγκαίρως.

—Όσο πιο εγκαίρως, τόσο πιο καλά.

Το πρόσωπο του φιλαράκου έλαμψε.

—Το ήξερα ότι θα με καταλαβαίνατε, ανέκραξε.

—Αλίμονο τώρα! διαμαρτυρήθηκα σεμνά. Αλίμονο! Υποχρέωσή μας.

Ο τυπάκος άναψε δεύτερο τσιγάρο. *Players*, μαύρο κουτί, *Dunhill* χρυσό τσακμάκι... Τι σου κάνουν όμως κάτι ποσοστιαία νουμεράκια!

—Έχω λόγους να πιστεύω, και πιστέψτε με, ειλικρινά λυπούμαι που το λέω, ότι ο κύριος Τσουλαρόπουλος δεν είναι εντάξει.

—Από ποίας άποψης; ενδιαφέρθηκα εγώ.

Ο Παπατζής άφησε να του ξεφύγει ένας υποκριτικός τηλεοπτικός αναστεναγμός.

—Πολύ φοβούμαι, κύριε Μαρλή, είπε, ότι ο εν λόγω κύριος —κι ανατριχιάζω που το σκέφτομαι και μόνον— χρηματίζεται ασύστολα. Κοινώς «τα πιάνει».

Σώωπα!

Ο τυπάκος φάνηκε να εκπλήσσεται που δεν με είδε να πέφτω κάτω ξερός.

—Δεν σας κάνει εντύπωση, παρατήρησε.

—Ε, όσο να 'ναι, έχουμε κι εμείς μια άλφα πείρα στο κουρμπέτι, του είπα.

Ο δικός μου σάστισε.

—Ωστόσο..., είπε. Μια τέτοια κατηγορία... Χρηματισμός δημοσιογράφου...

—Είπαμε, ζούμε εις χαλεπούς καιρούς, κύριε Παπατζή, το παρηγόρησα. Αλλά εσάς τι σας κάνει να πιστεύετε ότι ο... έγκριτος συνάδελφος διαπράττει τοιούτον, ανήκουστον για το δημοσιογραφικό γίγνεσθαι, ολίσθημα;

Ο Παπατζής στριφογύρισε το άδειο ποτήρι στα χέρια του.

—Δεν μπορώ να πω ότι έχω κάτι συγκεκριμένο, έκανε. Όμως, κάποιες κινήσεις του, κατά την προσωπική μου εκτίμηση, είναι υπέρ το δέον ύποπτες.

—Όπως;

—Σχετίζεται στενότατα με κάποια διακεκριμένα άτομα του πλουτοπαραγωγικού κατεστημένου.

—Αυτό δεν τον καθιστά αυτομάτως ύποπτο, παρατήρησα.

—Το ότι όμως μεταχειρίζεται τα εν λόγω άτομα εξόχως ευνοϊκά στην εκπομπή του;

—Αυτό, στην καλύτερη περίπτωση συνιστά ένδειξη, απάντησα. Από την απόδειξη απέχουμε παρασάγγας.

Δεν του άρεσε αυτό του τυπά.

—Ναι, αλλά σχετίζεται επίσης στενώς και με πρόσωπα του στενού κυβερνητικού περιβάλλοντος, παρατήρησε.

—Κι αυτό τον καθιστά ύποπτο; απόρησα.

Ο τύπος εκνευρίστηκε.

—Α, δεν ξέρω, είπε. Αυτό είναι δική σας δουλειά. Αν ήταν να τρέχω εγώ να μαζεύω στοιχεία τότε τι θα χρειαζόταν να έρθω σε σας;

Αυτό να μου πεις.

Πήρα το μπλοκάκι από μπροστά μου κι έκανα ότι σημειώνω.

—Δηλαδή, για να ανακεφαλαιώσουμε, είπα. Έχουμε βάσιμες υποψίες χρηματισμού του εγκρίτου, κατά τα άλλα, συναδέλφου σας κυρίου Παύλου Τσουλαρόπουλου. Σωστά;

—Αμ, σπίτι στην Εκάλη με δέκα στρέμματα κήπο, πισίνα και γήπεδο τένις, έτσι γίνεται;

—Και η δική μου αποστολή αποσκοπεί στη συλλογή πληροφοριών, που να αποδεικνύουν του λόγου το αληθές, για το συγκεκριμένο άτομο, συνέχισα. Σωστά;

—Σωστά.

Κι έτσι ξεκίνησε αυτή η σκοτεινή περιπέτεια που μ' έφερε στα ενδότερα των παρασκηνίων του λυκαυγούς κόσμου των μήντια. Μια περιπέτεια που θα μου έμενε αξέχαστη, όπως τόσες και τόσες άλλες που κοσμούν τον πολυτάραχο βίο μου.

* * *

Πρώτη μου δουλειά, από την επομένη κιόλας, ήταν να επικοινωνήσω με τον Νάσο Μπαντόλα, τον επιλεγόμενο «Γκολάρα». Ο Νάσος ήταν παλιά καρβάνια του αθλητικού ρεπορτάζ κι αν δεν ήταν η απόλυτη πηγή στον χώρο των μήντια, ήταν ωστόσο η μοναδική που διέθετα. Από κάπου έπρεπε ν' αρχίσω.

—Τσουλαρόπουλος, του πετάω, εκεί που πίνουμε τα δεύτερα ούζα, έξω από το γήπεδο του «Φωστήρα».

—Πού παίζει αυτός; ήρθε η αυθόρμητη απάντηση.

—Στην τηλεόραση, διευκρινίζω εγώ.

—Έχει ομάδα η τηλεόραση; απόρησε ο τσακάλης των γηπέδων.

—Δεν παίζει σε ομάδα, ρε, του κάνω ανυπόμονα. Στο γυαλί παίζει.

Ο Μπαντόλας μπήκε.

—Α, αυτός ο Τσουλαρόπουλος! αναφώνησε. Αμ έτσι πε μου, που έψαχνα για κάναν λίμπερο, να 'ούμ'...

—Λέγε.

—Ε, τι;

—Τι μέρος του λόγου είναι;

Ο Μπαντόλας έπιασε τον γιακά του με δείχτη και αντίχειρα και τον τίναξε καμιά δεκαριά φορές.

—Τι να πω; είπε μετά. Πρώτο παιδί! Απ' όπου και να τον πιάχεις λερώνεσαι. Αλλά μιλάμε για ΤΟ χρήμα, δικέ μου. Απ' αυτούς της καινούργιας φουρνιάς, που έχουν πήξει στο τάλαρο, να 'ούμ'. Όχι σαν κάτι άλλα φτωχαδάκια, που κοιτάνε να τη βολέψουν με καμιά ψωρομίζα από μεταγραφές γάμα εθνικής...

—Και πού τα βρήκε τα λεφτά, ρε τσάκαλε; του τα ρίχνω εγώ, δήθεν στο αδιάφορο.

Ο τύπος ξεκαρδίστηκε στα γέλια.

—Άσε μας κάτω, ρε Μαρλή, να 'ούμ', μου κάνει. Μας δουλεύεις δηλαδή; Αυτοί, ρε, πού τα βρίσκουν τα λεφτά; Αυ-

τοί, ρε δικέ μου, δεν χρειάζεται να τα βρουν, τους βρίσκουν αυτά. Άσε με κάτω τώρα, μην ανοίξω το στόμα μου, να 'ούμ'...

Επιδέξια παράγγειλα κι άλλο ένα καραφάκι ούζο.

—Τι μου λες! έκανα δ'ήθεν απορημένος. Πίπτει χρήμα δηλαδή στο «λειτούργημα»;!

—Για μερικούς-μερικούς που τα πιάνουν, δικέ μου, απάντησε ο αετός των γηπέδων. Για μερικούς-μερικούς. Για μας τους άλλους, που πάμε με το σταυρό στο χέρι, τρεις κι εξήντα και λέμε κι ευχαριστώ, να 'ούμ'. Ξεχνάς τι γένηκε, ρε, στο Μουντιάλ;

Δεν ξέχναγα, αλλά δεν ήταν ώρα αυτή για ρομαντικές αναπολήσεις κι έτσι έφερα και πάλι επιδέξια την κουβέντα στον Τσουλαρόπουλο —από σπόντα.

—Δηλαδή, όταν λέμε «τα πιάνουν», τι ακριβώς εννοούμε, ρε δικέ μου; του κάνω σερβίροντάς τον ένα φρέσκο ούζο.

Ο Μπαντόλας έβαλε τα γέλια.

—Μα πού ζεις εσύ, μωρ' αδερφάκι μου;! αναφώνησε. Εδώ γίνεται χαμός, κοσμογονία, κι εσύ με ρωτάς τι εννοούμε όταν λέμε «τα πιάνουν»; Τι θες να εννοούμε δηλαδή, ρε Μαρλή; Εννοούμε αυτό που εννοούμε. «Τα πιάνω» σημαίνει «τα μαγκώνω», «τα τσεπώνω», «κάνω μπάζα»... Θες κι άλλα συνώνυμα;

—Δεν σε ρώτησα να μου το αναλύσεις ετυμολογικά, ρε, του κάνω νευριασμένος. Το πώς σε ρώτησα.

Ο Μπαντόλας με κοίταξε απορημένος.

—Ε, τι, δύσκολο είναι; είπε. Έτσι και είσαι στη σωστή θέση στα μήντια, μεγάλε, έχεις δύναμη. Γαμείς και δέρνεις, να 'ούμ'. Ανεβάζεις και κατεβάζεις κυβερνήσεις, που λέει ο

λόγος. Φτιάχνεις φίρμες από τσουτσέκια μέσα σε πέντε λεπτά και χαντακώνεις κόσμο και κοσμάκη σε δευτερόλεπτα. Μην κάνεις την παρθένα τώρα... Αφού ξέρεις πώς γίνονται αυτές οι δουλειές.

—Ειλικρινά, δεν ξέρω, τον διαβεβαίωσα και μάλλον έλεγα αλήθεια.

Ο Μπαντόλας αναστέναξε.

—Θα στο κάνω λιανά για να το πιάξεις, υποσχέθηκε. Λοιπόν... Ας υποθέσουμε ότι έχουμε μια ομάδα, όχι απ' τις μεγάλες, απ' τις δεύτερες, που έχει ένα σέντερ μπακ ψοφίμι, από κείνα που δεν πουλιούνται ούτε για κρέας στα χασάπικα της Ουγκάντα. Με πιάνεις; Μπράβο. Το οποίον η ομάδα θέλει να ξεφορτωθεί το πτώμα, αλλά να βάνει και κάνα φράγκο στο ταμείο. Τι κάνει;

Σήκωσα τα χέρια ψηλά.

—Τάμα στην Τήνο;

Ο Μπαντόλας γέλασε.

—Καλό, είπε, αλλά λίγο. Λοιπόν, θα σου πω εγώ τι κάνει. Πάει και πιάνει τον φιλάρα σου τον Μπαντόλα και πεντέξι ακόμα, σαν τον Μπαντόλα, και του ζηγιέται σπαθί. “Μεγάλε” του λέει “γράψε κατιτίς για τον Καραμπουντάλα, να τον δώσουμε σε καλή τιμή, κι εμείς, έννοια σου, δεν πρόκειται να σ’ αφήσουμε παραπονεμένο”. Το οποίον, κάθεται ο Μπαντόλας κι αρχίζει το κέντημα. «Ο παιχταράς Καραμπουντάλας... Ο αετός των γηπέδων... Η κόκκινη (κίτρινη, πράσινη, ροζ, γαλάζια) λαίλαπα... Ο Καραμπουντάλας διάδοχος του Κούδα... Ο νέος Πελέ είναι Έλληνας... Μόνος του ο Καραμπουντάλας σάρωσε έναν διαλυμένο Πανσοφιακό...» τέτοια. Πέντε τέτοια να ρίξεις στην εφημερίδα κι γένηκε ο Καραμπουντάλας φίρμα. Κι ας μην μπορεί να

πάρει τα πόδια του, κι ας μην ακουμπάει τη μπάλα στο γήπεδο. Μάρκετινγκ, δικέ μου, μάρκετινγκ, να 'ούμ'. Οπότε, βλέπουν οι μεγάλες ΠΑΕ τα περί Καραμπουντάλα και τρελαίνονται. Και την πέφτουν στην ομαδούλα ανεμίζοντας επιταγές με ιλιγγιώδη μηδενικά, να 'ούμ', να πάρουν τον φοβερό μπαλαδόρο, που υπάρχει μόνο στην αρρωστημένη φαντασία του τσακαλιού που τον δημιούργησε. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά –εδώ είναι η μεγάλη πλάκα– την πέφτουν και στον δημοσιογράφο, να μεσολαβήσει στην ομάδα του «φαινόμενου» υπέρ αυτών! Με το αζημίωτο εννοείται.

—Ναι, αλλά ο Τσουλαρόπουλος είναι πολιτικός συντάκτης.

—Ε και; Τόσο το καλύτερο. Βρίσκεται ακόμα πιο κοντά στο «μάτι του κυκλώνα» –αν με πιάνεις. Το παιχνίδι είναι το ίδιο, η πελατεία αλλάζει μόνο, στο πιο κυριλέ –τρόπος του λέγειν δηλαδή. Και τα ποσά βέβαια, να ξέρουμε τι λέμε... Ρώτα όποιον θες να σου πει.

—Σικέ δηλαδή κι εδώ, δικέ μου; απόρησα.

—Το λιγότερο που μπορεί να πει κανείς, κούνησε το κεφάλι του ο ποδοσφαιροπατέρας. Να σου πω ιστορίες εγώ, να σου σηκωθεί η τρίχα. Άσε... Τι να τα λέμε τώρα... Οι μέρες είναι πονηρές. Πάντως, να το ξέρεις, υπάρχουν πεντέξι τσακάλια στο επάγγελμα –μεταξύ των οποίων κι ο φίλος σου, ο Τσουλαρόπουλος– που μπιπ και δέρνουν, να 'ούμ'. Και μιλάμε για μεγάλες μπάζες, έτσι;

Άφησα τον άκρωσ κατατοπιστικό λειτουργό της πληροφόρησης γεμάτος σκέψεις, απορίες κι ερωτηματικά. Αν όντως είχε έτσι η κατάσταση, τότε... πού υπάγομεν, σε τι κόσμο ζούμε, μπαμπά; Πού βαδίζει η κοινωνία μας; Οποίον το μέλλον μας και το μέλλον των παιδιών μας; Γιατί,

εδώ έχουμε πλέον μίαν ισοπέδωσιν των ηθικών αξιών, μίαν καταρράκωσιν κάθε εννοίας δικαίου και fair play, μίαν καθίζησιν των ιδεών. Βεβαίως, ενδέχεται ο δαιμόνιος Μπαντόλας να τα παραφούσκωνε λιγάκι τα πράγματα –ίσως να 'φταιγε και το ούζο– πλην όμως, όπως λέει κι ο λαός, «για να υπάρχει καπνός, κάπου θα υπάρχει και φωτιά».

Έφτασα στο γραφείο μου βυθισμένος σε μαύρες σκέψεις. Η Ρούλα με υποδέχτηκε με τη συνηθισμένη της, θερμή προδιάθεση.

—Μπα, πώς το 'παθες και μαζεύτηκες έτσι νωρίς από τα σοκάκια, Μαρλή;

Δεν είχα διάθεση για λογο-αψιμαχίες, που έτσι κι αλλιώς δεν θα μου 'βγαιναν σε καλό, κι έτσι προτίμησα ν' αγνοήσω τη μπηχτή και να χωθώ στο γραφείο μου.

—Πήρε ο κύριος Παπατζής και είπε να τσακιστείς να τον πάρεις αμέσως μόλις φανείς, ήταν τα τελευταία λόγια της χαριτωμένης μου γραμματέας πριν κλείσω την πόρτα πίσω μου.

Ο Παπατζής ανυπομονούσε να μάθει αν υπήρχαν εξελίξεις στην «υπόθεσή μας».

—Έκανα μια πρώτη επισκόπηση της κατάστασης, του εξήγησα.

—Και λοιπόν;

—Κύριε Παπατζή, του λέω, πρέπει να σας πω ότι, οι πληροφορίες που συνέλεξα μέχρι τώρα παρουσιάζουν μίαν εικόνα καθόλου κολακευτική για την κατάσταση που επικρατεί στο «λειτουργημά» σας.

—Δηλαδή;

—Για να το πω ξερά, συμπλήρωσα, το συμπέρασμα που

βγαίνει από τις προκαταρκτικές μου έρευνες είναι ότι «όλοι τα παίρνουν».

Ο τύπος δεν φάνηκε να εντυπωσιάζεται.

—Ε, και;

—Δεν φαίνεται να εντυπωσιάζεστε, κύριε Παπατζή, παρατήρησα.

—Γιατί να εντυπωσιαστώ; απόρησε ο άνθρωπος. Ο κόσμος το 'χει τούμπανο κι εμείς κρυφό καμάρι.

—Με εκπλήσσετε...

—Άκου εδώ να δεις, Μαρλή, ήρθε κοφτή η φωνή του συνομιλητή μου από την άλλη άκρη του σύρματος. Εγώ δεν σε προσέλαβα για να μου κάνεις μάθημα δεοντολογίας, αλλά για να συλλέξεις στοιχεία, που θα στριμώξουν, αν χρειαστεί, αυτόν τον ελεεινό κηφήνα, τον Τσουλαρόπουλο. Αυτό είναι το θέμα μας και τίποτα παραπάνω. Για τον Τσουλαρόπουλο έχεις τίποτα; Αυτό θέλω να ξέρω εγώ.

—Σας υπενθυμίζω ότι μόλις χθες μου αναθέσατε την έρευνα, κύριε (το τόνισα το «κύριε») Παπατζή, είπα ξερά.

—Εντάξει, παραδέχτηκε ο κατάπτυστος, αλλά δεν έχουμε και τον άπειρο χρόνο στη διάθεσή μας. Το ξέρεις ότι ο Τσουλαρόπουλος κινείται υπογείως, να μου φάει τη θέση από το μεγάλο Δελτίο Ειδήσεων;

—Τι μου λέτε! προσποιήθηκα εγώ τον αγανακτισμένο.

—Γι' αυτό σου λέω, αγόρι μου! ανέκραξε ο απειλούμενος δεοντολόγος. Γι' αυτό σου λέω... Ο χρόνος μας σφίγγει, πρέπει να κινηθούμε αστραπιαία. Έχουμε χρέος να προστατεύσουμε την πληροφόρηση των ανύποπτων πολιτών από ένα αδίστακτο υποκείμενο σαν τον Τσουλαρόπουλο. Δες το και πατριωτικά, αν θέλεις.

Του υποσχέθηκα να κινηθώ ταχύτατα κι έβαλα να φτιάξω καφέ, να συνέλθω από τα ούζα που κατέβασα στην προσπάθειά μου να εκμαιεύσω πληροφορίες από τον Μπαντόλα.

Ο καφές δεν μου 'κανε και σπουδαία πράγματα, άλλωστε η διάθεσή μου είχε τα χάλια της, κι έτσι μάζεψα μια παρατημένη εφημερίδα και ξάπλωσα στον καναπέ, να ξεκουράσω για λίγο το ταλαιπωρημένο μου σαρκίο, αλλά κυρίως το ακόμα πιο ταλαιπωρημένο μου μυαλό. Δυστυχώς, η εφημερίδα δεν αποδείχτηκε ικανή να τραβήξει την προσοχή μου και είναι λογικό, αφού ήταν δυο μηνών μπαγιατιάτικη, κι έτσι, χωρίς να το καταλάβω γλίστρησα σιγά-σιγά σε μια κατάσταση υπνηλίας, που σύντομα μεταλλάχτηκε σε ύπνο καραμπινάτο, το καλύτερο φάρμακο για την κατάθλιψη.

* * *

Εύπνησα με την αίσθηση ότι δεν ήμουν μόνος στο σκοτεινιασμένο δωμάτιο. Φαίνεται ότι είχα χουζουρέψει υπέρ το δέον, γιατί είχε νυχτώσει για τα καλά και μόνο η φωτεινή ταμπέλα νέον του απέναντι ευκαιριακού ξενοδοχείου έσπαγε κάπως τη μαυρίλα του χώρου.

—Καλά ξυπνητούρια, κύριε Μαρλή.

Η γυναικεία φωνή μ' έκανε ν' αναπηδήσω ξαφνιασμένος. Η αίσθηση που λέγαμε.

Ανοιγόκλεισα τα μάτια μου, να συνηθίσω στο μισοσκόταδο, και τελικά την είδα.

Καθόταν καβάλα, ιππευτικά, σε μια καρέκλα που είχε τραβήξει κοντά στον καναπέ και με κοίταζε χαμογελώντας. Την κοίταξα κι εγώ, παραζαλισμένος από τον ύπνο και ξαφνιασμένος από το αναπάντεχο, προσπαθώντας να στείλω επείγοντα σήματα στα νευρικά κέντρα του παραλυμένου μου εγκεφάλου, να καταλάβω τι συμβαίνει.

—Ποια είστε; κατάφερα να ψελλίσω με μια γλώσσα τσαρούχι.

—Βάνα Πιπέρη, δημοσιογράφος, μου συστήθηκε η καρεκλάτη αμαζόνα. Δεν μπορώ να πω πως είδα φως και μπήκα...

Κούνησα το κεφάλι μου, να ξεθολώσει, και ψαχουλευτα βρήκα τον διακόπτη του κοντινού πορτατίφ και τον πάτησα. Η λάμπα των 25 κηρίων —που είχε τοποθετήσει για λόγους οικονομίας η πανταχού παρούσα Ρούλα— δεν πρόσφερε βέβαια άπλετο φως, αλλά κι αυτό που έδινε ήταν αρκετό για να σπάσει κάπως τα μαύρα σκοτάδια.

Διαπίστωσα ότι η επισκέπτριά μου ήταν όντως αυτή που διατεινόταν πως είναι. Άλλωστε το πρόσωπο της κυρίας Πιπέρη είχε μπει από πολύ καιρό στα σπίτια μας, μέσα από το «γυαλί», και είχε καταστεί οικείο και άκρως αναγνωρίσιμο. Αλλά κι αυτό να μην αναγνώριζα και μόνο το ντύσιμό της ήταν αρκετό να βεβαιώσει του λόγου το αληθές. Γιατί, ως γνωστόν, η Βάνα Πιπέρη ντυνόταν πάντα αντρικά. Ήταν, απ' όσο ξέρω, η πρώτη γυναίκα που τόλμησε να κυκλοφορήσει στην Αθήνα με κοστούμι, γραβάτα και ρεπούμπλικο, χωρίς να την πάρουν με τα λεμόνια. Κι αυτή ακριβώς ήταν η αμφίεση που είχε διαλέξει για την ανορθόδοξη αυτή επίσκεψή της στο γραφείο μου.

—Συγγνώμη, με πήρε ο ύπνος, μουρμούρισα ακόμη αρκετά σαστισμένος.

—Μπα, μην ενοχλείστε, με καθησύχασε. Άλλωστε δεν έχω πολλή ώρα εδώ πέρα. Απλά, μου φανήκατε κουρασμένος και δεν μου 'κανε καρδιά να σας ξυπνήσω.

Σηκώθηκα, όχι χωρίς κόπο, και προσπάθησα να ταχτοποιήσω όπως-όπως τη στραπατσαρισμένη μου εμφάνιση.

Μια ματιά στο γραφείο της Ρούλας επιβεβαίωσε αυτό που ήδη φανταζόμουν. Η γραμματέας μου είχε πάει στο σπιτάκι της εδώ και ώρα, άλλωστε ήταν περασμένες εννιάμισι.

—Να σας προσφέρω κάτι; πρότεινα δειλά στην επισκέπτριά μου.

—Τζιν-τόνικ με μια φέτα λεμόνι και παγάκια.

Τώρα μάλιστα.

—Δυστυχώς..., απολογήθηκα.

Με καθησύχασε.

—Μην ενοχλείστε, είπε. Εγώ βολεύομαι εύκολα. Τσίπουρο υπάρχει;

Κατά διαβολική σύμπτωση είχα φυλάξει ένα μπουκάλι, που μου 'χε στείλει ένας τυράς πελάτης απ' τον Τύρναβο, στο ντουλάπι του αρχείου, για εντριβές. Τη σερβίρισα και πήγα να καθίσω απέναντί της, στον καναπέ, με τον αποτυχημένο καφέ, που ήλπιζα να μου χαρίσει κάποια, προσωρινή έστω, διαύγεια.

Η δημοσιογράφος κατάπινε μια γενναία γουλιά από το σπύρτο, πλατάγισε τη γλώσσα μ' ευχαρίστηση και μου χάρισε ένα ακόμη από τα διάσημα χαμόγελά της. Αν δεν ήταν στη μέση αυτή η αντρική μεταμφίεση θα μπορούσε να τη βρει κανείς μέχρι και γοητευτική, όμως...

—Δεν θα με ρωτήσετε τι γυρεύω στο γραφείο σας νυχτιάτικα; μου πετάει απότομα.

—Είμαι σίγουρος ότι θα μου το πείτε από μόνη σας, απάντησα.

Λασχάρισε τον κόμπο της γραβάτας της και ξεκούμπωσε με μια επιδέξια κίνηση το κουμπί του κολάρου.

—Σωστά, είπε. Λοιπόν, τα πολλά λόγια είναι φτώχεια, κύριε Μαρλή, κι εγώ τη φτώχεια δεν τη μπορώ, σε οποιαδήποτε μορφή κι αν παρουσιάζεται αυτή. Τι λέτε και σεις;

—Μπορώ να μην συμφωνήσω; μουρμούρισα.

Κατέβασε άλλη μια γενναία γουλιά τσίπουρο και μπήκε κατ' ευθείαν στο ψητό.

—Ξέρω ότι σας επισκέφτηκε χθες, αν και με άκρα μυστικότητα, ο καλός συνάδελφος Ιόλαος Παπατζής, είπε.

Την κοίταξα κατάπληκτος. Η τύπισσα έβαλε τα γέλια.

—Ε, καλά τώρα, είπε. Η δουλειά μας είναι να ξέρουμε τι γίνεται. Ειδικά στον στενό, κλειστό μας κύκλο. Πρέπει να ξέρετε, κύριε Μαρλή, ότι εμείς οι δημοσιογράφοι είμαστε σαν μια οικογένεια και στις οικογένειες τα μυστικά δύσκολα παραμένουν μυστικά. Σύμφωνοι;

—Δεν δικαιούμαι ν' απαντήσω..., τα μπουρδούκλωσα εγώ. (Το επαγγελματικό απόρρητο, ρε γαμώτο!).

Η γραβατωμένη χαμογέλασε με κατανόηση. Μετά έβαλε το χέρι στην εσωτερική τσέπη του σακακιού της, τράβηξε μια δεσμίδα με πεντοχίλιαρα και την πέταξε δίπλα μου στον καναπέ. Άκουσα τον προσφιλή γδούπο, υπολόγισα το πάχος κι η καρδιά μου πήρε δυο ανάποδες τούμπες κάτω από το τσαλακωμένο μου πουκάμισο.

—Στο δίνω εγώ το δικαίωμα, αγόρι μου, μου πέταξε περνώντας με άνεση στον ενικό η επισκέπτρια. Άλλωστε κι εγώ σαν πελάτισσα έρχομαι.

Ενδιαφέρον.

—Δεν καταλαβαίνω, είπα εξαφανίζοντας διακριτικά τις αριστουργηματικές εκτυπώσεις του εθνικού τυπογραφείου. Τι εννοείτε όταν λέτε «σαν πελάτισσα».

Η τύπισσα ξίνισε τα μούτρα κι έσπρωξε το ρεπούμπλικο πίσω.

—Α, μην μου το χαλάς και σε είχα για ξύπνιο παιδάκι! γκρίνιαξε. Μην μου το χαλάς...

Ξεροκατάπια, αλλά δεν είδα και σπουδαία βελτίωση.

—Τέλος πάντων, είπα συμβιβαστικά. Σε τι μπορώ να σας φανώ χρήσιμος;

Η δημοσιογράφος χαμογέλασε.

—Έτσι μπράβο! είπε. Τώρα μιλάς σωστά και περπατημένα. Τώρα θα τα βρούμε μια χαρά. Πιάσε άλλο ένα τσίπουρο.

Έπιασα άλλο ένα τσίπουρο κι έβαλα και σε μένα μια σταγόνα μπέρμπον, μήπως και ξελαμπικάρω κομμάτι.

—Κοίτα να δεις, μου κάνει η επισκέπτρια. Εγώ μιλάω στα ίσια. Δεν ξέρω από σου, ξου, μου και μασημένα λόγια. Αυτό που έχω να πω εγώ το λέω έξω από τα δόντια κι όποιον πάρει ο χάρος. Λοιπόν, στο λέω στα ίσια: ξέρω τι ήρθε να σου ζητήσει αυτός ο βουτυρολελές, ο Παπατζής.

Κόντεψα να πνιγώ στραβοκαταπίνοντας την πρώτη γουλιά του μπέρμπον.

—Ξέρετε; απόρησα.

—Τα πάντα, με βεβαίωσε η τύπισσα. Χαρτί και καλαμάρι. Ήρθε να σου ζητήσει να ψάξεις για αποδείξεις ότι ο Τσουλαρόπουλος τα πιάνει. Σωστά; Και πού 'σαι... Άστον τον πληθυντικό μαζί μου, γιατί ακούγεσαι πολύ ξενέρωτος και δεν το πάω.

Είχα μείνει να την ατενίζω με το στόμα ανοιχτό. Πώς ανακάλυψε τον λόγο της επίσκεψης του Παπατζή αυτό το δαιμόνιο... (τέλος πάντων) θηλυκό;

Με είδε που είχα μείνει στήλη άλατος και χαμογέλασε.

—Τι σου κάνει εντύπωση, ρε αγοράκι; μου κάνει. Στη δουλειά μας αν δεν είσαι και λίγο ντετέκτιβ, πάει, σε φάγαν λάχανο τα τσακάλια.

Κάτι πήγα να πω, αλλά άρχισε να κουδουνίζει το κινητό της. Το ψάρεψε από το εσωτερικό του σακακιού, σήκωσε την αντένα και το ενεργοποίησε.

—Ναι, χρυσό μου... Εδώ είμαι ακόμα, στον κύριο Μαρλή... Ναι, ναι... Δεν τελειώσαμε ακόμη... Όχι, δεν θ' αργήσω... Όχι, όχι... Τι λες να κάνουμε μετά;... Να μου μαγειρέψεις κινέζικο;... Ναι, δεν λέω... αλλά... δεν βγαίνουμε καλύτερα, βρε κούκλα μου, να μην παιδεύεσαι και συ με τα τηγάνια και τις κατσαρόλες;... Ναι... Καλύτερα... Ξέρω ένα καινούργιο γαλλικό που θα σου αρέσει... Ναι... Ναι, χρυσό μου... Καλύτερα έτσι... Ναι... Δεν θ' αργήσω... Ντύσου εσύ κι έρχομαι... Φιλάκια...

Έκλεισε το κινητό και το 'ριξε στη τσέπη της.

—Η Σόνια, μου εξήγησε. Κούκλα και πρώτο παιδί, αλλά από μαγειρική... Άστα. Άκου, κινέζικο! Ανατριχιάζω στην ιδέα και μόνο... Λοιπόν, πού είχαμε μείνει, Μαρλή;

—Ομολογώ πως δεν είμαι και πολύ σίγουρος, ομολόγησα ελαφρά ζαλισμένος.

—Λέγαμε για τη μπάζα του Τσουλαρόπουλου, μου υπενθύμισε η δαιμόνια.

—Εσείς λέγατε, τη διόρθωσα επιφυλακτικά.

Η Βάνα Πιπέρη χαμογέλασε συγκαταβατικά.

—Εντάξει, ρε μεγάλη, είπε. Αφού επιμένεις κάνω εγώ χαρτί. Λοιπόν, για να μην πολυλογούμε και κάνουμε και τη Σόνια να περιμένει... Ο Παπατζής σου ανέθεσε να βρεις

στοιχεία για τον Τσουλαρόπουλο. Όχι... Μην μου το χαλάς... Είπαμε, μεταξύ μας κάνουμε ξήγα αντρίκεια. Μην μου αρχίσεις να μου τα μασάς, γιατί θα θυμώσω.

Έβγαλε μια σακούλα καπνό και με μια επιδέξια κίνηση έστριψε τσιγάρο. Το άναψε μ' ένα σπέρτο και μου φύσηξε τον καπνό στα μούτρα. Αυτή ήταν η πρώτη γυναικεία εκδήλωσή της από την αρχή της γνωριμίας μας.

—Την ίδια δουλειά θέλω να κάνεις και για μένα, μου πέταξε απότομα. Θέλω αντίγραφο της αναφοράς που θα κάνεις στον Παπατζή. Εις διπλούν.

Την κοίταξα σαστισμένος.

—Μα... σοβαρολογείτε τώρα; ψέλλισα.

Άπλωσε το χέρι και μ' άδραξε από το πέτο.

—Σοβαρολογώ, είπα μόνο.

—Α, τότε αλλάζει..., μουρμούρισα εγώ διπλωματικά.

Μου άφησε το πέτο. Άκουσα ένα γδούπο δίπλα μου στον καναπέ και είδα ένα ακόμη σμήνος Κολοκοτρώνηδων να προσγειώνεται διακριτικά. Το πράγμα σοβάρευε.

—Μόνο που εγώ έχω να σου αναθέσω και μια έξτρα αποστολή, άκουσα τη φωνή της κυρίας να λέει.

—Παρακαλώ... Σαν στο σπίτι σας, είπα σιγουρεύοντας την επιθυμητή χαρτούρα.

—Παράλληλα με την έρευνα για τον Τσουλαρόπουλο, θέλω να κάνεις και μια παρόμοια για τον Παπατζή.

* * *

Η πρώτη μου δουλειά πρωί-πρωί ήταν να ενημερώσω τη Ρούλα για τις εξελίξεις. Όχι πως ήταν κάτι που συνήθι-

ζα, αλλά μου χρειαζόταν για να βάλω σ' εφαρμογή το σχέδιο που συνέλαβα τις μικρές πρωινές ώρες –ακούγοντας Ντίζυ Γκιλέσπυ και βλέποντας ένα παλιό B-series αστυνομικό με τον Ντάνα Άντριους. Η γραμματέας μου δεν φάνηκε να εκπλήσσεται ιδιαίτερα.

—Καλά, μιλάμε για φοβερό σκυλολόι! μουρμούρισε, μετρώντας τα πεντοχίλιαρα που της είχα παραδώσει, σε μια κίνηση καλής θέλησης.

—Ευρισκόμεθα προ μιας άνευ προηγουμένου σήψευς των ηθών και εθίμων, παρατήρησα κουνώντας το κεφάλι λυπητερά.

Σήκωσε τα μάτια της (γκρίζα νικελέ με ατσαλί αποχρώσεις) και τα κάρφωσε πάνω μου, με κείνο τον τρόπο τον δικό της, που σου παγώνει το αίμα.

—Εικοσιπέντε χιλιάρια, είπε.

—Ορίστε;

—Είπα, εικοσιπέντε χιλιάρια, επανέλαβε.

—Μάλιστα, συγκατένευσα.

Άπλωσε το χέρι της.

—Πέσε τα υπόλοιπα.

—Μα...

—Πέσε τα υπόλοιπα, Μαρλή, μη γίνουμε μπίλιες εδώ μέσα. Εμένα, ρε, πας να γελάσεις, που σε ξέρω σαν την κάλπικη δεκάρα;

—Ρούλα, σου απαγορεύω...

—Πέσε.

Αναστέναξα, αλλά όπως δεν γινόταν διαφορετικά, έβα-

λα το χέρι στην τσέπη και ξηλώθηκα έτερα δεκαπέντε χη-
νάρια (καθόσον είχα φροντίσει να μεταλλάξω μέρος των Κο-
λοκοτρώνηδων για ένα τέτοιο ενδεχόμενο). Η Ρούλα δεν
εντυπωσιάστηκε.

—Και τα υπόλοιπα, διέταξε.

Ακούμπησα έτερα δέκα. Η Ρούλα σηκώθηκε, ήρθε κοντά
μου, με άρπαξε από το μανίκι, μ' έσπρωξε (υποτιμητικά)
προς τον τοίχο και με ταχύτατες κι έμπειρες κινήσεις προ-
έβη σ' εξονυχιστική, πλην εξευτελιστική, σωματική έρευνα
που της απέφερε άλλα καμιά δεκαριά χηνάρια και κάτι
φιλά. Αλλά και πάλι δεν φάνηκε ικανοποιημένη.

—Πού τα 'χεις καταχωνιάσει τα υπόλοιπα; γρύλισε.

Ορκίστηκα στη ζωή της, ότι να πέσει φωτιά να την
κάψει αν της κρύβω κάτι, αλλά ευτυχώς κείνη τη μέρα ο
Θεός είχε δουλειά αλλού και το πράγμα έμεινε εκεί.

—Άλλη φορά δεν θα κλείνεις δουλειές αν δεν είμαι εδώ,
μου είπε.

Της το υποσχέθηκα και ηρεμήσαμε για λίγο.

Μετά πήρα να της εξηγώ το σχέδιο. Δεν της άρεσε.

—Μου ζητάς δηλαδή να παρακολουθήσω τον κύριο Πα-
πατζή; φώναξε.

—Για το καλό του, χρυσό μου, της εξήγησα. Για το
καλό του. Αν μεν είναι αθώος, όλα ωραία και καλά και τσε-
πώνουμε το παραδάκι από την τρελοκαμπέρω και δεν
τρέχει τίποτα. Αν πάλι έχει τη φωλιά του βρεγμένη...

—Ο κύριος Παπατζής δεν είναι σαν τα μούτρα σου, μου
πέταξε η γλυκιά μου γραμματεύς.

—Αν, λέω, της εξήγησα. Αν, ο μη γένοιτο, είναι λίγο

λερωμένος... Δεν θα 'ταν καλύτερα να 'χουμε εμείς πρώτοι τα στοιχεία που τον..., χμμ, ενοχοποιούν;

—Για να τον προστατεύσουμε.

—Εξυπακούεται, είπα. Εξυπακούεται.

Έτσι ξαμοληθήκαμε στους δρόμους και στα σοκάκια. Η Ρούλα μεν σκιά του Παπατζή, εγώ δε σκιά του Τσουλαρόπουλου.

Αλλά οι μέρες πέρασαν και φως δεν βλέπαμε. Ό,τι κάναν οι τύποι το κάναν στο σκοτάδι. Γάτες, βρε παιδί μου! Δεν τους έπιανες πουθενά. Όλες τους οι επαφές διαφανέστατες και πάντα στα πλαίσια του «λειτουργήματος». Τα τηλεφωνήματά τους (ε, ναι, τα φιλοπαρακολουθούσαμε) άμεμπτα. Όλα στο φως, όλα στη φόρα. Ακόμα και οι ιδιωτικές τους ζωές ήταν ν' αποκοιμιέσαι όρθιος. Παντρεμένοι και οι δυο, οικογενειάρχες πρότυπα, πουθενά παρασπονδία, πουθενά παραπάτημα. Ήταν να πιστεύει πια κανείς ότι δεν είχε να κάνει με ανθρώπους, αλλά με ρομπότ.

Η Ρούλα άρχισε να γκρινιάζει, εγώ άρχισα να διαολίζομαι, ο Παπατζής άρχισε ν' ανυπομονεί και η Πιπέρινα ακόμα χειρότερα. Αδιέξοδο. Κι όμως, κάτι μου 'λεγε ότι η φάβα είχε κάποιο λάκκο και μεγάλο μάλιστα, το πρόβλημα ήταν να τον ανακαλύψει κανείς.

Μετά η Ρούλα είχε τη φαινή ιδέα, να ελέγξουμε τα οικονομικά τους.

—Τουλάχιστον θα σχηματίσουμε μια ιδέα για το τι γίνεται και τι ψάχνουμε, είπε.

Και είχε δίκιο. Τώρα, αν θες να ψάξεις την οικονομική κατάσταση ενός ατόμου, στον αιώνα της πληροφορικής που ζούμε, υπάρχουν χίλιες, μύριες άκρες. Ουδέν κρυπτόν υπό

τον ήλιον και τα σκυλιά δεμένα. Αρκεί να έχει κανείς τις άκρες και την τεχνογνωσία. Και δεν θέλω να το υπερηφανευτώ, αλλά το γραφείο μας, στον τομέα αυτό ειδικά, φημίζεται. Πέσαμε λοιπόν με τη Ρούλα να ελέγχουμε το πόθεν έσχες των εξαιρετικών αυτών κυρίων, με ζήλο φορατζήδων που τους έταξαν έξτρα πριμ. Και φρικάρουμε!

Οι τύποι τα 'παιρναν απ' όλες τις μεριές –και χοντρά. Τηλεόραση, εφημερίδες, ραδιόφωνο, διαφήμιση... Δεν ξέραν τι βγάζαν τα άτομα! Μιλάμε ότι έτρεχε το παραδάκι ακάθεκτο κι ανεξέλεγκτο. Σ' ένα μήνα μέσα, ο καθένας τους, έβγαζε όσα δεν βγάζαμε εμείς σε δυο χρόνια. Άσε πια τα ακίνητα, τα αυτοκίνητα, τα σκάφη, τις μετοχές και δεν συμμαζεύεται. Κι όλα τακτικά και νόμιμα. Με το ευαγγέλιο! Τόσο λάδι, τόσο ξύδι. Και η εφορία τους σεμνή και τακτοποιημένη. Υπόδειγμα πολιτών!

—Ρε Μαρλή, αυτοί εδώ μας πουλάνε και μας αγοράζουν όποτε θέλουν, έτσι, για πλάκα, αναφώνησε στο τέλος η Ρούλα αποσυντονισμένη από τέτοια οικονομική κραιπάλη. Τι ανάγκη έχουν να τα «πιάνουν»;

—Ξεχνάς πόσο άπληστο άτομο είναι ο άνθρωπος, καλό μου παιδί, της είπα. Όσο πιο πολλά βγάζει τόσο πιο πολλά θέλει.

Αλλά δεν ήμουν και πολύ σίγουρος για το ορθόν της θεωρίας.

Αποφάσισα να σπρώξω την άτυπη λογιστική μας έρευνα ακόμη πιο σε βάθος. Το είχα πάρει, βλέπεις, πατριωτικά.

—Θα ψάξουμε τα πάντα, δήλωσα. Απ' τον λογαριασμό της ΔΕΗ μέχρι τη συνδρομή στο ίδρυμα για την αποκατάσταση αναξιοπαθούντων Ποντίων. Θα ξετινάξουμε όλους

τους λογαριασμούς και μετά θα τους συγκρίνουμε με τα έσοδά τους, να δούμε τι γίνεται. Δεν μπορεί, κάτι θα βρούμε.

Η Ρούλα γκρίνιαξε, ως συνήθως, αλλά έβαλε το κεφάλι κάτω και δούλεψε.

Τα ξημερώματα της τρίτης μέρας κατά τα γραφάς, μας βρήκαν εξαντλημένους, καταπονημένους (και άλλα τινά πιο ευχάριστα, που παραλείπω για λόγους δημοσίας αιδούς), αλλά είχαμε πλέον μπροστά μας μια καθαρή εικόνα της κατάστασης των φωστήρων. Και η εικόνα αυτή, φυσικά, με δικαίωνε (επιτέλους).

Ο Παπατζής βρέθηκε με μηνιαίες αποδοχές συνολικά και στρογγυλεμένα οχτώ εκατομμυρίων (αριθμητικώς: 8.000.000). Τα αντίστοιχα έξοδα όμως ξεπερνούσαν τα δεκαπέντε! Και δεν υπολογίσαμε και τον αναλογούντα φόρο.

Ο Τσουλαρόπουλος πάλι έβγαζε περί τα δέκα (αριθμητικώς: 10.000.000) και ξόδευε... είκοσι!

—Ιδού η Ρόδος, ιδού και το πήδημα! ανέκραξα.

Η Ρούλα μου έριξε ένα από τα σπάνια θαυμαστικά της βλέμματα.

—Μαρλή, μου δήλωσε, πρέπει να το παραδεχτώ, είσαι ιδιοφυΐα!

Και, παραβαίνοντας τις αρχές της, πήγε να μου φτιάξει καφέ, να ξεθολώσω.

Παρέμεινα να ατενίζω μελαγχολικά τη σκορπισμένη χαρτούρα με τα ιλιγγιώδη νούμερα, κάνοντας τις αναπόφευκτες συγκρίσεις με τα δικά μου, τα πενιχρά, και μελαγχολώντας έτι περαιτέρω. Όλοι τα παίρνουν, εντάξει, αλλά λίγοι τα παίρνουν έτσι χοντρά και ταλαντούχα. Κι άντε τώρα εσύ ν' αποδείξεις ότι ο γαϊδαρος δεν πετάει!

Το κουδούνισμα του τηλεφώνου μ' έκανε ν' αναπηδήσω. Όπως η Ρούλα ήταν απασχολημένη με τον καφέ σήκωσα το ακουστικό ν' απαντήσω ο ίδιος.

—Κύριε Μαρλή, σας τηλεφωνώ απ' το γραφείο του κυρίου Τσουλαρόπουλου, άκουσα μια γυναικεία φωνή να λέει και κόντεψα να πάθω έμφραγμα.

Κατάφερα ωστόσο να αυτοκυριαρχήσω και να ανταποκριθώ αναλόγως.

—Σε τι μπορώ να σας φανώ χρήσιμος; έκανα.

—Ο κύριος Τσουλαρόπουλος κάνει μια τηλεοπτική έρευνα για τους ιδιωτικούς ντετέκτιβ και το όνομά σας βρίσκεται στη λίστα των πιθανών του καλεσμένων, εξήγησε η γυναικεία φωνή. Πώς βλέπετε ένα τέτοιο ενδεχόμενο;

Μην πιστεύοντας την καλή μου τύχη βιάστηκα να τη διαβεβαιώσω ότι θα ήταν τιμή και χαρά για μένα κι όλα αυτά τα σάπια που λέει κανείς σ' αυτές τις περιπτώσεις.

—Καταλαβαίνετε βέβαια τι πρώτης τάξεως διαφήμιση αποτελεί ένα τέτοιο γεγονός για το γραφείο σας, συνέχισε η γυναικεία φωνή.

—Φυσικά, είπα, περιμένοντας να δω πού το πάει.

—Όπως είναι φυσικό, συνέχισε η φωνή, μια πληθώρα συναδέλφων σας θα επιδιώξει να βρίσκεται στη λίστα των καλεσμένων μας.

—Κι αυτό είναι φυσικό, είπα επιφυλακτικά.

—Φυσικά, εμείς, είμεθα αναγκασμένοι να κάνουμε κάποιες επιλογές...

—Φυσικά.

—Τι θα λέγατε να περνούσατε από τα γραφεία μας, ας

πούμε κατά τις έντεκα, για να εξετάσουμε μαζί το ενδεχόμενο της συμμετοχής σας;

—Μετά χαράς, είπα και κλείσαμε.

Η Ρούλα, που είχε βέβαια παρακολουθήσει την όλη στιχομυθία από το μέσα τηλέφωνο έτρεξε και μ' άρπαξε από το μανίκι.

—Μαρλή, μου κάνει. Κάναμε διάνα! Νά η ευκαιρία που ζητούσαμε. Φως φανάρι ότι η τύπισσα σε επεξεργαζόταν στενά. Να δεις που θα σε βολιδοσκοπήσει οικονομικά. Αυτή η «πληθώρα συναδέλφων που θα συνωστισθεί για συμμετοχή» βρωμάει από δυο χιλιόμετρα μακριά. Θα σου την πέσουν για λεφτά.

—Εχτός κι αν πρόκειται για παγίδα, είπα σκεπτικός.

—Παγίδα, ξεπαγίδα, εσύ θα πας, με διέταξε. Και κοίτα μην τα θαλασώσεις, ως συνήθως, γιατί θα σε γδάρω ζωντανό, καχομοίρη μου!

* * *

Στις έντεκα παρά δέκα, σενιαρισμένος, φρεσκαρισμένος και γεμάτος κρυφά καλώδια, μικρόφωνα και μαγνητόφωνα παρουσιαζόμουν στο γραφείο του κυρίου Τσουλαρόπουλου, στο κανάλι που εργαζόταν. Με υποδέχτηκε η γραμματέας του, μια απερίγραπτη ρούχλω, αναμαλλιασμένη και αεικίνητη.

—Κύριε Μαρλή, μου είπε αφού τελειώσαμε με τις συστάσεις, θα πρέπει να συζητήσουμε δυο-τρεις λεπτομέρειες σχετικά με την πιθανή συμμετοχή σας στο talk show της επόμενης Τετάρτης.

—Να τις συζητήσουμε, γιατί να μην τις συζητήσουμε; είπα και κάθισα στην πολυθρόνα που μου 'δειξε.

—Όπως σας είπα κι από το τηλέφωνο, μπήκε κατευθείαν στο ψητό η ρούχλω, ειδικά στην εκπομπή αυτή προβλέπεται να υπάρξει ένας άνευ προηγουμένου συνωστισμός υποψηφίων καλεσμένων. Βλέπετε, με τα νούμερα που χτυπάει στην AGB ο κύριος Τσουλαρόπουλος, η συμμετοχή αποτελεί την καλύτερη και, τολμώ να πω, οικονομικότερη μορφή διαφήμισης.

—Καταλαβαίνω, είπα και πάτησα διακριτικά το κουμπί της ηχογράφησης.

—Αλλά κι εμείς, συνέχισε η αναμαλλιάρα, οφείλουμε να προσέχουμε, ώστε η σύνθεση του πάνελ να είναι η καλύτερη δυνατή. Βλέπετε, η εκπομπή είναι live και σε μια live εκπομπή τίποτα δεν πρέπει να αφήνεται στην τύχη.

—Σας συγχαίρω, μουρμούρισα.

Η ρούχλω συμβουλευτήκε τα χαρτιά της.

—Πρέπει να σας πω ευθέως, είπε, ότι το όνομά σας είναι από τα must στη λίστα μου.

—Καλοσύνη σας, απάντησα σεμνά.

—Ωστόσο, συνέχισε απτόητη η γραμματέας, θα ήταν αντιδεοντολογικό ν' αποκλειστούν άλλοι συνάδελφοί σας, έτσι, ελαφρά τη καρδιά...

Για τα επόμενα είκοσι λεπτά η ρούχλω βάλθηκε να μου εξηγεί τους κανόνες της δεοντολογίας και του fair play κι όταν εξάντλησε όλο το βιβλιαράκι κατέληξε.

—Ένα show σαν το δικό μας έχει, όπως αντιλαμβάνεστε, πολλά έξοδα. Έξοδα που δεν καλύπτονται, δυστυχώς, εξ' ολοκλήρου από τον σπόνσορα και το κανάλι. Πρέπει να σας πω ότι, ολόκληρη η προεργασία, έρευνα, documentation, επαφές, μελέτη βαρύνουν αποκλειστικά το γραφείο του κυρίου Τσουλαρόπουλου, δηλαδή εμάς.

Τώρα μπαίναμε στα σπουδαία.

—Κατόπιν αυτού, συνέχισε η τύπισσα, κάθε συνεισφορά, όπως αντιλαμβάνεστε, είναι υπέρ το δέον καλοδεχούμενη. Και φυσικά η γενναιοδωρία των συμμετασχόντων αποτελεί σημαντικό κριτήριο —όχι βεβαίως το μοναδικό— της τελικής τους επιλογής. Όταν μάλιστα αναλογιστεί κανείς τα οφέλη που μια τέτοια συμμετοχή τους επιφυλάσσει...

Άφησε την τελευταία της φράση ατέλειωτη και κάρφωσε τα ξεπλυμένα της μάτια στα δικά μου.

—Μιλάμε υποθέτω για εξαψήφια γενναιοδωρία, είπα αναστενάζοντας.

Μου χάρισε ένα άθλιο χαμόγελο.

—Εξαρτάται από το πρώτο ψηφίο, είπε.

Έκανα μια απέλπιδα προσπάθεια.

—Επιταγές δέχεστε; ρώτησα.

Η ρούχλω στραβομουτσούνιασε.

—Ε, να μην το εξευτελίσουμε κιόλας, κύριε Μαρλή, είπε. Η επιταγή είναι ένα κομμάτι χαρτί, που άλλοτε εξαργυρώνεται κι άλλοτε... Ξέρετε πόσες ακάλυπτες επιταγές κυκλοφορούν τη στιγμή που μιλάμε στην αγορά; Χωρίς να θέλω να σας προσβάλω βέβαια.

Με σπαραγμό καρδιάς έβγαλα από την τσέπη την πρώτη δεσμίδα των Κολοκοτρώνηδων που μου είχε ακουμπήσει η Βάνα Πιπέρη και την ακούμπησα με τη σειρά μου πάνω στο γραφείο του θηλυκού (;) Σάϋλοκ. Αυτή της έριξε μια ματιά και δεν έκανε καμιά κίνηση να την αγγίξει. Με διπλό σπαραγμό καρδιάς έβγαλα και την κουτσορεμένη δεύτερη. Οι δεσμίδες εξαφανίστηκαν ως δια μαγείας. Η ρούχλω σηκώθηκε και με συνόδευσε στην πόρτα.

—Θα σας τηλεφωνήσω για να σας κλείσω ραντεβού για τη μαγνητοσκόπηση, είπε.

—Μαγνητοσκόπηση; απόρησα. Εσείς είπατε ότι η εκπομπή είναι live.

—Ε, live μαγνητοσκοπημένη, είπε η τύπισσα και με ξαπόστειλε.

Στην έξοδο του καναλιού έπεσα πάνω στη Βάνα Πιπέρη, που μπουκάριζε σαν άνεμος, περιστοιχισμένη από ένα συρφετό αιθέριων υπάρξεων, γραμματέων που αιωρούνταν γύρω της με μπλοκάκια, ντοσιέ και στυλό στον αέρα. Βλέποντάς με σταμάτησε τόσο απότομα που οι μικρές καρμπολιάστηκαν.

—Μαρλή! φώναξε. Τι θες εσύ εδώ;

—Μπίζνες as usual, της κάνω.

Σήκωσε τη βίτσα που κρατούσε και μου χαϊδεψε το μάγουλο.

—Έχουμε τίποτα νέα; σφύριξε μέσα από τα δόντια της για να μην ακούσουν οι παρατρεχάμενες.

—Συντόμως, τη διαβεβαίωσα. Συντόμως.

Με κοίταξε κατάματα.

—Πολύ αργείς, ρε Μαρλή, μου πέταξε. Πολύ αργείς και δεν μ' αρέσει.

Την έπιασα από το μπράτσο και την τράβηξα παράμερα.

—Ο ένας είναι μέσα στο σακί, της ψιθύρισα. Ο άλλος ψήνεται ακόμα.

Τα μάτια της άστραψαν. Με άρπαξε στα στιβαρά της

μπράτσα και μ' έσφιξε στην αγκαλιά της. Το κρυμμένο μου μαγνητόφωνο τράκαρε πάνω σε κάτι σκληρό κάτω από το σακάκι της, που δεν ήταν κινητό τηλέφωνο (γιατί τα κινητά δεν έχουν μύλο). Σε μια έξαρση ενθουσιασμού μου τράβηξε κι ένα φιλί δαγκωτό που κόντεψε να μου βγάλει αίμα.

—Αγόρι μου εσύ ζημιάρικο! αναφώνησε.

—Μαρλή! Τι θες εσύ εδώ;

Ο Ιόλαος Παπατζής στεκόταν δίπλα μας και μας κοίταζε κατάπληκτος. Τόμπολα!

—Κύριε Παπατζή! κατάφερα να ψελλίσω.

Ευτυχώς η Βάνα Πιπέρη ήταν πολύ περπατημένο παιδί για να κωλώσει με κάτι τέτοια. Πέρασε το χέρι της γύρω από τη μέση μου και μ' έσφιξε κτητικά πάνω της.

—Τι γένηκε, δικέ μου; κάνει του εμβρόντητου Παπατζή. Δεν μπορούμε να έχουμε ιδιωτική ζωή κι εμείς αυτές τις μέρες;

Και μ' ένα τελευταίο δαγκωτό και μια στα καπούλια μου απομακρύνθηκε με τις (επίσης εμβρόντητες) θεραπεινίδες να πιλαλούν ολοτρόγυρά της.

Ο κακόμοιρος ο Ιόλαος φάνηκε έτοιμος να λιποθυμήσει. Μια κοίταζε εμένα και μια τον σίφουνα που απομακρυνόταν και κούναγε το κεφάλι του ζαλισμένος.

—Αυτό πάλι!... έλεγε και ξανάλεγε. Αυτό!...

—Ε, σαν παιδιά και μεις..., έκανα.

Με κοίταξε αποσβολωμένος.

—Την Πιπέρινα, ρε Μαρλή! αναφώνησε (και διέκρινα δέος και θαυμασμό στη φωνή του).

Χαμήλωσα τα μάτια ντροπαλά.

—Ε, το κατά δύναμιν, είπα. Το κατά δύναμιν.

* * *

Την άλλη μέρα το πρωί, μπαίνοντας στο γραφείο, βρήκα να με περιμένει μια Ρούλα που έβγαζε καπνούς από τ' αυτιά.

—Τι έγινε, Μαρλή, το παίζουμε λατίνοι εραστές τώρα; μου έκανε και μου έχωσε κάτω από την μύτη το πρωτοσέλιδο της «Star».⁹

«*ΤΟ ΚΡΥΜΜΕΝΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΒΑΝΑΣ ΠΙΠΕΡΗ*» ήταν ο πηχυαίος τίτλος κι από κάτω μια φωτογραφία της εν λόγω κυρίας τη στιγμή που με καταβρόχθιζε (για τις ανάγκες του ρόλου). Τώρα, πώς βρέθηκε φωτογράφος τη στιγμή εκείνη εκεί πέρα είναι ένα μυστήριο, που ακόμη κι εγώ δυσκολεύομαι να κατανοήσω. Προσπάθησα να εξηγήσω στην (κάποιες φορές υπέρ το δέον παράλογη και κτητική) Ρούλα πώς είχαν τα πράγματα, αλλά δεν ήθελε ν' ακούσει κουβέντα. Μ' έστειλε στο γραφείο μου, σαν δασκάλα που τιμωρεί τον άτακτο μαθητή και δεν μου ξαναμίλησε όλη τη μέρα.

Εντωμεταξύ τα τηλέφωνα έσπασαν. Οι δημοσιογράφοι σκοτώνονταν να με πείσουν να παραχωρήσω αποκλειστικές συνεντεύξεις, άλλοι με καλούσαν στα κανάλια, ένας εκδότης μου πρότεινε ένα σεβαστό ποσό για τα... απομνημονεύματά μου, μέχρι ο φίλος μου ο αστυνόμος Τσάκας με πήρε να με συγχαρεί.

—Καλά, ρε Μαρλή, μου είπε. Σε ήξερα για σιγανοπαδιά, αλλά αυτό... Άντε και καλά στέφανα.

Στις δώδεκα και τέταρτο πήρα το πρώτο ανησυχητικό τηλεφώνημα.

⁹ Σκανδαλοθηρική ημερήσια φυλλάδα.

—Κοίτα να δεις, Μαρλή, είπε μια άγνωστη γυναικεία φωνή. Το καλό που σου θέλω, μακριά από τη Βάνα. Άκουσες; Μακριά, γιατί δεν σε βλέπω καλά. Και πού 'σαι... Εγώ δεν είμαι κανένα από τα παιδάκια που παίζουν, έτσι; Μακριά, γιατί θα στα κόψω τα βρωμοπόδαρά σου.

Μέχρι το απόγευμα είχαν πάρει άλλες είκοσι με παρόμοιες προθέσεις και παραινήσεις. Ήταν φανερό ότι η κατά φαντασίαν αρραβωνιαστικιά μου έχαιρε ιδιαίτερης δημοτικότητας στον γυναικόκοσμο.

Και το χειρότερο... Όταν πήγα να ελέγξω τα μαγνητοφωνημένα στοιχεία που συνέλεξα στο γραφείο του Τσουλαρόπουλου ανακάλυψα ότι το ρημάδι το μαγνητόφωνο είχε μασήξει την κασέτα. Τζίφος επί τζίφου δηλαδή και καντεμιά επί καντεμιάς!

* * *

Η συνάντηση με τον κύριο Τσουλαρόπουλο, λίγο πριν από τη μαγνητοσκόπηση της «ζωντανής εκπομπής», ήταν ιδιαίτερα εποικοδομητική. Ήμασταν τέσσερις καλεσμένοι μαζί με μένα. Ο Μήτσος Τσιπούρας, μια λέρα που είχε κάνει επτά χρόνια φυλακή και είχε ένα φάκελο στην Ασφάλεια ίσαμε μια εγκυκλοπαίδεια, η κυρία Κούλα (αγνώστων λοιπών στοιχείων), που μπήκε στο επάγγελμα όταν έκλεισαν τα σπίτια της Τρούμπας κι ο Τίμος Καρδαλιάμπησης, υπάλληλος του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης, σαν εκπρόσωπος του επίσημου κράτους. (Πρόκειται για τον ίδιο εκείνο Καρδαλιάμπηση που είχε καταδικαστεί, από την προηγούμενη κυβέρνηση, για λαθραία εισαγωγή χρυσού και πολυτίμων λίθων). Δηλαδή, με μόνη εξαίρεση το πρόσωπό μου, παιδάκια διαλεχτά και μυρωμένα.

Ο Τσουλαρόπουλος μας μάζεψε γύρω του και μας δασκάλεψε.

—Για να είμαστε συνεννοημένοι εκ των προτέρων, είπα κοφτά. Θέλω η συζήτηση, μέχρι τις πρώτες διαφημίσεις να διεξαχθεί μέσα σε πλαίσια κόσμια και ευπρεπή. Μετά μπορείτε να βριστείτε όσο θέλετε, αλλά θα σταματάτε όταν σας κάνω νόημα, αλλιώς σας πήρε και σας σήκωσε. Και πού 'σαστε... Αν είναι να βγάλετε τίποτα άπλυτα στη φόρα, κάντε το ΜΕΤΑ τις δεύτερες διαφημίσεις. Συνεννοηθήκαμε;

—Δηλαδή θα το παίξουμε σικέ, δικέ μου; αποτόλμησε ο Μητσάρας.

Ο δαιμόνιος λειτουργός της πληροφόρησης τον κάρφωσε μ' ένα από τα διάσημα, αυστηρά του βλέμματα.

—Έχουμε αντιρρήσεις, κύριε (το «κύριε» τονισμένο) Τσιπούρα;

Ο Τσιπούρας μαζεύτηκε.

—Όχι, όχι... Δηλαδή... Μια κουβέντα είπαμε...

Ο Τσουλαρόπουλος τον αγνόησε και στράφηκε σε μένα.

—Κύριε Μαρλή, μου κάνει. Θα σας ρωτήσω κάποια στιγμή για τις φημολογούμενες σχέσεις σας με πρόσωπο του στενού μας δημοσιογραφικού περιβάλλοντος, έτσι γενικά κι αόριστα. Θα μου απαντήσετε το ίδιο γενικά κι αόριστα. Σύμφωνοι;

—Ευχαρίστως.

Ο τύπος έφτιαξε την γραβάτα του, έστρωσε το μαλλί του, κοιτάχτηκε στον καθρέφτη που κρατούσαν οι παρατρεχάμενοι και μας είπε.

—Πάμε να σκίσουμε τα νούμερα της AGB.

Η εκπομπή «Ο Δημοσιογράφος χτυπάει πάντα νύχτα» ξεκίνησε με τις καλύτερες προϋποθέσεις. Όπως είχαμε ορ-

μηνευτεί, μέχρι τις πρώτες διαφημίσεις, όλα ήταν μέλι γάλα και η συζήτηση περιστρεφόταν γύρω από γενικότητες. Μετά, σιγά-σιγά οι τόνοι άρχισαν ν' ανεβαίνουν. Κάτι είπε ο Καρδαλιάμπες για «παράνομες αστυνομικές μεθόδους», κάτι του απάντησε ο Μητσάρας, μπήκε στη μέση και η κυρία Κούλα, γίναμε κουλουβάχατο. Ο Τσουλαρόπουλος έτριβε τα χέρια του. Κάπου στη μέση της εκπομπής, τα «κύριε» είχαν αντικατασταθεί από «ρε» κι ο πληθυντικός είχε παραχωρήσει τη θέση του σε μπινελίκια του πεζοδρομίου. Οι αριθμοί τηλεθέασης είχαν σίγουρα φτάσει στα ύψη. Τελικά, όταν οι καλεσμένοι ήταν στο τσακ να έρθουν στα χέρια, ο Τσουλαρόπουλος αποφάσισε ότι ήταν ώρα να αποφορτίσει την ατμόσφαιρα.

—Κύριε Μαρλή, μου κάνει. Τις τελευταίες ημέρες ήρθαν στην επιφάνεια κάτι δημοσιεύματα που ομιλούν περί φημολογούμενου δεσμού σας με γνωστή, καλή συνάδελφο.

—Τα δημοσιεύματα αυτά είναι ασαφή κι αόριστα, απάντησα εγώ ασαφώς κι αορίστως.

—Ναι, αλλά υπάρχουν και φωτογραφίες, επέμεινε ο Τσουλαρόπουλος.

—Ασαφείς κι αόριστες, επέμεινα εγώ.

—Μα πώς;... Εδώ ο κόσμος έχει βουίξει...

—Ο κόσμος άλλη δουλειά δεν έχει, είπα σεμνά.

—Δηλαδή, μου μπήκε ο άθλιος, περιφρονείτε την κοινή γνώμη;

—Αορίστως, είπα εγώ.

—Αυτό που λέτε είναι σοβαρό, παρατήρησε ο υποκριτής. Ωστόσο έχω στην γραμμή την καλή συνάδελφο Βάνα Πιπέρη... Βάνα... Με ακούς;

Στο μόνιτορ παρουσιάστηκε η θεία μορφή της... αρραβωνιάρας.

—Παύλο, καλησπέρα, είπε. Σε ακούω πολύ καλά.

Ο Παύλος έφτιαξε τη γραβάτα του.

—Βάνα, είπε. Έχει προκύψει αυτές τις ημέρες ένα θέμα... Κάτι δημοσιεύματα... Φήμες... Ορισμένες φωτογραφίες... Έχεις να μας πεις κάτι επί του προκειμένου;

—Έχω να πω ότι με τον κύριο Μαρλή μας συνδέει μια ζεστή φιλία καθώς και κοινοί αγώνες, απάντησε η δικιά μου. Τίποτα λιγότερο, τίποτα περισσότερο.

—Και τα περί αισθήματος;

—Διαδόσεις και κακόβουλα κουτσομπολιά, ξανάπε η Πιπέραϊνα. Ρωτήστε και τον κύριο Μαρλή.

—Ο κύριος Μαρλής αρνείται τα πάντα, επεσήμανε ο Τσουλαρόπουλος.

—Και καλά κάνει και τ' αρνείται.

Ο Τσουλαρόπουλος στράφηκε προς το μέρος μου.

—Τι λέτε κι εσείς, κύριε Μαρλή; μου κάνει.

—Εγώ λέω καλύτερα να μην μιλήσω, είπα.

Είδα μια σκιά ανησυχίας να πλανιέται πίσω από τα γυαλιά του Τσουλαρόπουλου.

—Τι εννοείτε; είπε.

—Λέω καλύτερα να μην ανοίξω το στόμα μου, εξήγησα εγώ. Γιατί αν το κάνω έχει να κλάψει κόσμος και κοσμάκης από το περιβάλλον των «εγκρίτων» και «καλών» υμών συναδέλφων.

—Όπως θέλετε, έκανε βιαστικά ο Τσουλαρόπουλος κάνοντας νόημα στην κονσόλα να ρίξει διαφημίσεις.

Στράφηκε προς το μέρος μου κατακόκκινος και κα-
ταϊδρωμένος.

—Τι ήταν αυτό τώρα; έκανε.

—Δεν είπαμε καλύτερα να μην μιλήσω; του υπενθύμι-
σα.

Ο Τσουλαρόπουλος σηκώθηκε όρθιος κι έβγαλε το μι-
κρόφωνό του.

—Ελάτε μαζί μου στο γραφείο μου, διέταξε.

Παρατήσαμε το στούντιο και τους καλεσμένους σύζυλους
και πήγαμε να κλειستούμε στο ιδιαίτερο γραφείο του δαι-
μόνιου.

—Τι υπονοείτε όταν λέτε ότι «θα να κλάψει κόσμος και
κοσμάχης»; μ' άρπαξε αμέσως από τα μούτρα.

Έβγαλα τσιγάρο και το άναψα με αργές κινήσεις, απο-
λαμβάνοντας την αίσθηση της στιγμής.

—Ξέρετε πολύ καλά τι υπονοώ, είπα φυσώντας τον κα-
πνό στο νταβάνι.

—Όχι, δεν ξέρω.

—Μωρέ, ξέρεις και παραξέρεεις, επέμεινα εγώ.

Ο τύπος εκνευρίστηκε.

—Τώρα την κολοκυθιά θα παίζουμε; φώναξε. Αν έχεις
κάτι να πεις, να το πεις ευθέως.

—Και όχι γενικώς και αορίστως; ειρωνεύτηκα εγώ.

Ο τυπάκος έγινε βαπόρι.

—Με δουλεύεις, ρε; μου κάνει.

—Ποιος δουλεύει ποιον θα το δούμε, απάντησα εγώ
ατάραχος.

—Όποτε θες, ούρλιαξε ο δαιμόνιος.

—Και τώρα αμέσως, άμα λάχει, απάντησα εγώ.

—Και τώρα...

Τον κοίταξα με κείνο το λοξό βλέμμα που τόσο αριστοτεχνικά χρησιμοποιούσε σε τέτοιες περιπτώσεις ο Ρόμπερτ Μήτσαμ.

—Από λογιστικά πώς τα πας; ρώτησα δήθεν αδιάφορα.

Ο τύπος κοχάλωσε.

—Τι εννοείς; μου κάνει.

—Έσοδα-έξοδα, εφορία, ΦΠΑ..., τέτοια, του εξήγησα πρόθυμα.

Ο φιλαράκος άρχισε να χλωμιάζει.

—Δεν καταλαβαίνω..., ψέλλισε.

Αναστέναξα.

—Κι εγώ το ίδιο πρόβλημα έχω, είπα. Δεν μπορώ να καταλάβω πώς μπορεί κάποιος να βγάζει δέκα και να ξοδεύει είκοσι.

Ο Τσουλαρόπουλος έγινε ασβεστής.

—Τι... τι δέκα; τραύλισε.

—Τούβλα βέβαια.

Με κοίταξε σαν χαμένος.

—Τι υπονοείς;

Πήρα την πιο αθώα επαγγελματική μου έκφραση.

—Εγώ, τίποτα. Τα χαρτιά.

Έκανε μια προσπάθεια να πάρει το πάνω χέρι.

—Αν μ' εκβιάζεις, Μαρλή..., άρχισε.

Σηκώθηκα, ξεσκονίστηκα, φόρεσα το ρεπούμπλικο στραβά και πέταξα τη γόπα στη μοκέτα σβήνοντας την με τη σόλα του παπουτσιού μου.

—Πώς σου πέρασε τέτοιο πράγμα από το διεστραμμένο σου μυαλό, αγόρι μου; είπα.

—Σε προειδοποιώ! φώναξε ο ταλαίπωρος εκτός εαυτού.

Προχώρησα προς την πόρτα την άνοιξα και μισοστράφηκα προς το μέρος του.

—Frankly, my dear, του κάνω, I don't give a damn.¹⁰

Και βγήκα αφήνοντας πίσω μου συντρίμμια.

* * *

Η Βάνα Πιπέρη με περίμενε στην έξοδο του στούντιο. Μ' άρπαξε απ' τον γιακά και πριν προλάβω ν' αντιδράσω με τσουβάλιασε βίαια στα παρακείμενα ανδρικά αποχωρητήρια. Εκεί, με κόλλησε στον τοίχο, έβγαλε ένα κοντόκανο «Smith & Wesson», τριανταοχτάρι επινικελωμένο, και μου το 'χωσε κάτω από τη μύτη.

—Ξέρεις τι είναι αυτό, Μαρλή; μου σφύριξε.

—«Smith & Wesson» των 38 μιλιμέτρ, απάντησα μηχανικά.

Έσπρωξε την αντιπαθητική κάννη κάτω από αριστερό μου ρουθούνι.

—Και ξέρεις τι τρύπες κάνει αυτό το εργαλείο από τέτοια απόσταση;

—Υποθέτω, βόγκηξα.

¹⁰ Η ιστορική ατάκα του Ρετ Μπάτλερ (Κλάρκ Γκαίημπλ) στη Σκάρλετ Ο' Χάρα (Βίβιαν Λη) στο «Όσα παίρνει ο άνεμος».

Χαλάρωσε λίγο τη λαβή.

—Και δεν σου χρειάζεται τρίτο ρουθούνι στη μύστρα σου. Χρειάζεται;

—Επ' ουδενί, τη διαβεβαίωσα.

Χαμογέλασε.

—Έτσι μπράβο, καλό παιδί, είπε. Και τώρα πέσε το χρήμα.

—Μα...

—Δεν θέλω μα.

Η κάννη μου 'γδερνε το εσωτερικό του ρουθουνιού.

—Μα η δουλειά..., ψέλλισα.

—Η δουλειά ακυρώνεται. Ο Τσουλαρόπουλος, ο Παπατζής κι εγώ ανοίγουμε το δικό μας κανάλι. Κατάλαβες; Ούτε με είδες, ούτε με ξέρεις. Και τώρα πέσε το χρήμα.

Της εξήγησα πώς είχαν τα πράγματα, ότι τα λεφτά τ' ακούμπησα του Τσουλαρόπουλου, ότι δεν υπήρχε μία... Με άκουσε με προσοχή και μετά κούνησε το κεφάλι πέρα-δώθε.

—Αχ, ρε Μαρλή! αναστέναξε. Και σε είχα για περπατημένο...

Εξαφάνισε το πιστόλι κι έβγαλε δυο έντυπα συναλλαγματικών κι ένα στυλό.

—Τι είναι αυτά; απόρησα.

—Γραμμάτια, μου εξήγησε. Για το ποσόν που μου χρωστάς, συν οι δεδουλευμένοι τόκοι βέβαια. Υπόγραψε.

Υπέγραψα, τι να 'κανα. Η τύπισσα πήρε τα γραμμάτια, τα 'βαλε στην τσέπη του σακακιού της και με κοίταξε χαμογελώντας.

—Αχ, ρε Μαρλή, κακόμοιρε, είπε.

Κι αρπάζοντάς με απ' τον λαιμό μου τράβηξε ένα από τα γνωστά δαγκωτά φιλιά της, μόνο που τη φορά αυτή μου 'βγαλε αίμα.

Η φωτογραφία στη «Star» της επομένης έδειχνε έναν δαγκωμένο Μαρλή και μια θριαμβεύτρια Πιπέραινα να κάνει το σήμα της νίκης μπροστά από την πόρτα των αποχωρητηρίων του καναλιού.

* * *

Το πρώτο μπερντάχι έπεσε ένα βράδυ στην έξοδο του γραφείου μου. Οι τρεις ντουλάπες που με περιποιήθηκαν με αποχαιρέτισαν με αυτά τα εμπνευσμένα λόγια.

—Με τα χαιρετίσματα από τον κύριο Τσουλαρόπουλο, μάγκα μου, να 'ούμ'.

Το δεύτερο έλαβε χώρα στην έξοδο του νοσοκομείου, από κάτι άλλους φουσκωτούς που μου μετέφεραν τα σεβάσματα του κυρίου Παπατζή και το τρίτο, το χειρότερο, σ' ένα σκοτεινό δρομάκι από κάτι τύπισσες με μοτοσικλέτες και πέτσινια μπουφάν. Αυτές με κέρασαν στην υγεία της Βάνας Πιπέρη. Και είχαν κάτι χερούκλες, σκέτο μολύβι, οι άτιμες!

Φύλακας Άγγελος

Μια επική εμπειρία του μοναδικού
Φίλιππα Μαρλή

Tο ότι η Ρούλα, ως γραμματεύς κατά πρώτον και ως άνθρωπος κατά δεύτερον, αποτελεί μονάδα πολύτιμη κι αναντικατάστατη. Το ξέρουν και οι κάργιες στα κεραμίδια. Το ότι πάλι είναι άτομο εξαιρετικά γκρινιαρικό, αυταρχικό, πολλάκις δε έως εκδικητικό, κι αυτό είναι ένα στοιχείο γνωστότατο ανά το πανελλήνιον. Κείνο που δεν ξέρει ο μέσος αναγνώστης είναι ότι η Ρούλα – πλην των άλλων πληθωρικών της ελαττωμάτων (γνώστης των οποίων φέρω το θλιβερό προνόμιο να είμαι ο ίδιος)– χαρακτηρίζεται κι από μια ξεροκεφαλιά πολύ πέραν του συνήθους (αυξημένου) ποσοστού που συναντούμε στο φύλο της. Είναι να μην της καθίσει κάτι στο μυαλό, έτσι και της καθίσει...

Θα 'πρεπε να το υποπτευθώ ευθύς εξ' αρχής, κείνη την αποφράδα ημέρα, με το που μπήκα στο γραφείο μου προετοιμασμένος για τη συνήθη τρυφερή προσφώνηση του τύπου: "Πάλι εσύ εδώ;" ή "Μπα, πώς και μας θυμήθηκες πάλι, Μαρλή;". Θα 'πρεπε να το φυλλιαστώ ότι κάποιον λάκκο είχε η φάβα όταν αντίκρισα το (σπανιότατα) χαμογελαστό της προσωπάκι και εισέπραξα ένα αεροπορικό... φιλί (απ' αυτά που τα φυσάς και πάνε)! Ενστικτωδώς

βέβαια κοίταξα πίσω να δω ποιος μπήκε μετά από μένα, αλλά δεν υπήρχε ψυχή, κι έτσι το απέδωσα σε απλή οφθαλμαπάτη, αντικατοπτρισμό ή και σε τίποτα κρυφά απωθημένα του καταπιεσμένου μου λίμπιντο.

—Κοιμήθηκες καλά, ψυχή μου; ενδιαφέρθηκε (για πρώτη φορά στα παγκόσμια χρονικά) η Ρούλα.

Για μια στιγμή υπέθεσα ότι μιλούσε στο τηλέφωνο, αλλά μπα, σε μένα απευθυνόταν.

Κούνησα το κεφάλι παραζαλισμένος και προχώρησα (με όχι και τόσο σίγουρο βήμα) να μπω στο γραφείο μου.

Δεν είχα καλά-καλά καθίσει στην πολυθρόνα μου και νά σου την πάλι η μεταλλαγμένη μου γραμματεύς, μ' ένα φλυτζάνι αχνιστό καφέ και... κρουασάν!!!

—Τα κρουασάν είναι φρεσκοτάτα, είπε χαμογελώντας (λες κι ήταν το πιο φυσικό πράγμα του κόσμου). Μόλις τα πήρα από τον φούρνο. Είναι με γέμιση σοκολάτας, που σου αρέσουν.

Την κοίταξα σαν αποβλακωμένος, αλλά και πάλι δεν πήγε το μυαλό μου στο κακό.

—Έχουμε καμιά επέτειο; ρώτησα διστακτικά.

—Κάθε μέρα είναι επέτειος όταν δουλεύει κανείς μαζί σου, απάντησε η Ρούλα και υπερβαίνοντας όλα τα εσκαμμένα ήρθε να καθίσει στα γόνατά μου (άλλο γεγονός που είχε να λάβει χώρα εδώ και δεκαπέντε τουλάχιστον χρόνια)!

Τώρα άρχισα ν' ανησυχώ για τα καλά. Χαμόγελα, φιλάκια, κρουασάν με σοκολάτα, αγκαλιές... Το πράγμα γινόταν σοβαρό.

—Συμβαίνει τίποτα; αποτόλμησα.

Χαμογέλασε κι αντί για απάντηση με μπούκωσε μ' ένα κρουασάν.

—Φάε, γιατί τώρα τελευταία σε βλέπω λίγο χλωμό, είπε. Κουράζεσαι και πρέπει να τρως... Αν μου πάθεις τίποτα τι θ' απογίνω εγώ;

Το ότι η Ρούλα ανησυχούσε για την υγεία μου δεν ήταν απλά ανησυχητικό, ήταν ανήκουστο. Αλλά, ποιος στραβός δεν θέλει το φως του; Έτσι, έβαλα κι εγώ τους ενδοιασμούς κατά μέρος κι αφέθηκα να με ταΐζει μια τελείως μεταμορφωμένη κι αγνώριστη Ρούλα, χωρίς να πολυψάχνω το πώς και το γιατί. Στο κάτω-κάτω πότε θα μου ξανασυνέβαινε κάτι τέτοιο;

Η ώρα του λογαριασμού με βρήκε με όλες τις άμυνες διαλυμένες —αυτός ήταν κι ο σκοπός του όλου εγχειρήματος άλλωστε.

—Μαρλή, θέλω να μιλήσουμε για την οικονομική κατάσταση του γραφείου, ήρθε ο ξαφνικός πυροβολισμός.

Ευτυχώς, μόλις είχα καταπιεί το τελευταίο κομμάτι κρουασάν, γιατί αλλιώς θα πνιγόμουν. Μια γουλιά καφές με βοήθησε ωστόσο ν' ανακτήσω την παροιμιώδη μου αυτοκυριαρχία.

Άπλωσε τα χέρια της και βάλθηκε να μου διορθώνει τον κόμπο της γραβάτας.

—Η κατάσταση έχει φτάσει στο απροχώρητο, συνέχισε. Περιττό να σου πω ότι ο ιδιοκτήτης μας απειλεί πάλι με έξωση, το τηλέφωνο θα μας το κόψουν, αν δεν πληρώσουμε μέχρι αύριο, το ηλεκτρικό, εντάξει, μας το 'κοψαν εδώ και δυο βδομάδες, όσο για τους μισθούς μου... Καλύτερα να τ' αφήσουμε για καμιά άλλη φορά...

—Όπως νομίζεις, ψιθύρισα διαλλακτικά.

Η γραβάτα σφίχτηκε απότομα μερικά χιλιοστά κάνοντας τα μάτια μου να πεταχτούν έξω. Αυτή ήταν η Ρούλα που ήξερα! Τώρα μάλιστα, πατούσα επί οικείου εδάφους. Είπα κι εγώ!...

—Εγώ νομίζω ότι κάτι πρέπει να κάνουμε, χρυσέ μου! είπε μέσα από ένα εκθαμβωτικό χαμόγελο, σφίγγοντας λίγο ακόμη τον κόμπο της γραβάτας.

Έκανα «ναι» με το κεφάλι μου, γιατί οι φωνητικές χορδές είχαν κλείσει.

Μου 'δωσε ένα χαϊδευτικό μπατσάκι και χαλάρωσε τη λαβή.

—Μπράβο το καλό παιδί! επιδοκίμασε.

Σηκώθηκε, πήρε ένα τσιγάρο και το άναψε.

—Ευτυχώς, Μαρλή, είπε, που έχεις και μένα, αλλιώς...

—Δοξάζω το Θεό καθημερινά, τη διαβεβαίωσα πασχίζοντας να πάρω αναπνοή.

Η Ρούλα αφέθηκε να βουλιάξει στον καναπέ και σταύρωσε τις γάμπες της. Παρ' όλη την κρισιμότητα της κατάστασης δεν μπόρεσα να μην παραδεχτώ (μέσα μου) ότι, στον νευραλγικό αυτό τομέα τουλάχιστον, ο Δημιουργός δεν είχε κάνει τσιγκουνιές.

—Μαρλή, σου βρήκα δουλειά, μου ανακοίνωσε χαμογελώντας πάντα αγγελικά.

—Έχω δουλειά, μουρμούρισα επιφυλακτικά.

—Εννοώ δουλειά με λεφτά, μου πέταξε υπογραμμίζοντας το «με λεφτά».

Κάτι πήγα να της πω, αλλά το ξανασκέφτηκα και προτίμησα να τηρήσω στάση αναμονής. Με τη Ρούλα δεν ξέρεις

ποτέ πού θα σε βγάλουν οι συζητήσεις, ειδικά όταν ξεκινούν μ' αυτό τον τρόπο.

—Μαρλή, έχω μια φίλη, ανάγγειλε η πάντα απρόβλεπτη γραμματέας μου.

—Ο καθείς με την ιδιαιτερότητά του, σχολίασα επιφυλακτικά.

Η Ρούλα συννέφιασε.

—Δεν το εννοώ όπως το σκέφτεται το βρώμικο μυαλό σου, Μαρλή, με αποπήρε. Όταν λέω «έχω μια φίλη», εννοώ έχω μια φίλη.

Ανασήκωσα τους ώμους με άπειρη κατανόηση και ψάχτηκα για τσιγάρα.

—Ανθρώπινες αδυναμίες είναι αυτές, μουρμούρισα ανάβοντας ένα στραπατσarisμένο «Έθνος» άφιλτρο που κατάφερα να ψαρέψω στα έγκατα του συρταριού μου.

—Η φίλη μου είναι τραγουδίστρια, συνέχισε η Ρούλα αγνοώντας το ευφυολόγημα μου (ως συνήθως).

—Καμιά δουλειά δεν είναι ντροπή, παρατήρησα εγώ.

—Διάσημη τραγουδίστρια, συμπλήρωσε η Ρούλα.

—Της όπερας; ειρωνεύτηκα εγώ.

—Του πάλκου, διευκρίνισε η Ρούλα απτόητη. Και σε πληροφορώ, Μαρλή, ότι πρόκειται για ένα από τα πρώτα ονόματα, μικρέ μου. Για να μη σου πω το πρώτο.

Αναστέναξα.

—Χρυσό μου κορίτσι, της κάνω, αφού το ξέρεις ότι σε μένα αυτά χαραμίζονται. Ότι σχέση έχεις εσύ με τη μαγειρική και το νοικοκυριό, τέτοια και χειρότερη έχω εγώ με

τον μπουζουκόκοσμο. Να 'ταν τίποτα από τον χώρο της τζαζ, του μπλουζ, του σουίνγκ να σου 'λεγα... από σκυλούδες όμως έχω μαύρα μεσάνυχτα.

—Σκυλού η Αγγέλα! ανέκραξε η Ρούλα. Τι λες, βρε άσχετε; Ξέρεις, βρε, πόσα καθαρίζει η Αγγέλα μέσα σ' ένα βράδυ;

—Είμαι σίγουρος ότι θα μου πεις, είπα.

—Ένα διακόσια! ανάγγειλε η Ρούλα θριαμβευτικά.

Εδώ, ομολογώ, είχα μια φιλοδυσκολία να καταπιώ το σάλιο μου.

—Ένα διακόσια! ψέλλισα.

—Όσα εσύ δεν βγάζεις σ' ένα χρόνο, κακομοίρη μου, συμπλήρωσε η αγαπημένη μου γραμματεύς.

Ξαφνικά το γραφείο μου φάνηκε φτωχό και μίζερο, σαν παράγκα. Ένα διακόσια! Για ένα βράδυ! Κάθε βράδυ! Ο κόσμος άρχισε να χάνεται από γύρω μου. Νά, αυτές είναι οι αδικίες στη σύγχρονη κοινωνία της ισοπέδωσης των αξιών που ζούμε. Άλλοι, με πτυχία, ικανότητες, μυαλό, περγαμηνές ν' αγωνίζονται για το πακέτο τα τσιγάρα κι άλλοι να βγαίνουν μισή ώρα μπροστά σ' ένα μικρόφωνο και να καθαρίζουν, εν ριπή οφθαλμού, τον ετήσιο προϋπολογισμό μεσαίου μεγέθους αλβανικής κωμόπολης! Ε, αυτό δεν το θέλει ούτε ο Θεός, ούτε ο Διάολος! Ε, γαμώτο!

—Αυτό δεν σημαίνει τίποτα, της κάνω. Και οι παράνομοι που κυνηγάω σε τέτοια επίπεδα κινούνται, αλλά αυτό δεν μ' εμποδίζει να είμαι ο πλέον αμείλικτος διώκτης τους.

—Μόνο που αυτοί δεν έχουν να πληρώνουν νοίκια και λογαριασμούς και υπαλληλικό προσωπικό, μου πέταξε η Ρούλα, όχι χωρίς κάποια χαιρεκακία.

Προτίμησα να το αφήσω αυτό να περάσει στο ντούκου, κάνοντας ότι συγκεντρώνομαι στον καφέ μου. Η Ρούλα σηκώθηκε και πήγε να βάλει ένα CD στο μηχάνημα. Μια απίστευτη «ευρωνταλκαδιάρικη» μπουζουκοκακοφωνία, απ' αυτές που κρατούν ξυπνούς τους συμπαθείς νταλικέρηδες τη νύχτα, πλημμύρισε το σεπτό αυτό δωμάτιο που είχε μπολιαστεί με τους θείους ήχους της κορνέτας και του σαξόφωνου. Μια απερίγραπτη φαλτσοφωνή, απερίγραπτης σκυλοϋφής, ξεπετάχτηκε μέσα από τον απερίγραπτο αυτό ορυμαγδό, δίνοντας τη χαριστική βολή.

*«Ανυπερφέτως σε ανακαλώ στην τάξη
ζημιάρικο παλιόπαιδο
γιατί αλλιώς, στο λέω, θα με δεις,
στη φέξη και στη χάση...»*

—Η Αγγέλα, μου ανάγγειλε υπερήφανα η Ρούλα.

—Να τη χαιρέσαι, αναστέναξα.

Έκανε έναν περιφρονητικό μορφασμό.

—Σάματις τι καταλαβαίνεις από μουσική, κακόμοιρε; είπε. Εσύ έχεις μείνει κολλημένος στο 1920, παρέα με κάτι γερόντια με σγκουριασμένα μυαλά. Αλλά ο κόσμος πάει μπροστά, Μαρλή, προοδεύει, πάρτο χαμπάρι. Πήγαμε στο φεγγάρι και γυρίσαμε.

—Ευχαριστώ, δεν θα πάρω, είπα ευγενικά.

Η Ρούλα ήρθε και κάθισε στην άκρη του γραφείου μου.

—Μαρλή, θα πας να δουλέψεις για την Αγγέλα, μου ανάγγειλε χαμογελώντας μου με κείνο το χαμόγελο που θα 'κανε τον Χάυντριχ, τον δήμιο της Πράγας, να σκάσει από ζήλια.

—Δηλαδή, θα της κρατάω τα ίσια με το μπαγλαμαδάκι; αστειεύτηκα.

—Bodyguard, μου πέταξε με κείνο το ύφος που δεν σηκώνει «όχι».

—Παρντόν;

—Προσωπικό ασφαλείας, διευκρίνισε. Θα γίνεις, απλά, η σκιά της. Το είδες το έργο με τον Κέβιν Κόστνερ;

—Το ξέρεις καλά ότι μόνο έργα του Μπόγκυ¹¹ βλέπω, της έκανα αυστηρά.

Η Ρούλα αναστέναξε.

—Α, ρε Μαρλή, είπε. Α, ρε Μαρλή! Δεν λες να προσγειωθείς. Ν' αντικρίσεις την πραγματικότητα στα μάτια...

—Η πραγματικότητα είναι η φίλη σου η Αγγέλα; ειρωνεύτηκα.

—Ακριβώς.

—Ε, τότε, καλύτερα κοιμισμένος, είπα και το μετάνιωσα αμέσως.

Η Ρούλα άπλωσε το αβρό της χεράκι και μ' άδραξε απ' τη γραβάτα (μανία κι αυτή!...).

—Δεν κατάλαβες, αγόρι μου, σφύριξε μέσα από τα κατάλευκα (ομολογουμένως) δόντια της. Δεν κατάλαβες. Δεν σε ρώτησα αν σου αρέσει η ιδέα.

—Μάλιστα, κατάφερα να κροάξω.

—Θα κάνεις αυτό που σου λέω, Μαρλή, και πάει τελείωσε.

Έκανα «ναι» με το κεφάλι, γιατί οι φωνητικές μου χορδές είχαν περιπέσει και πάλι σε αχρηστία. Με άφησε.

¹¹ Το χαϊδευτικό του μεγάλου Χάμφρεϋ Μπόγκαρτ.

—Έτσι μπράβο, επιδοκίμασε. Τώρα μπορούμε να συ-
νενηθηθούμε. Λοιπόν, άκου...

Κι άρχισε να με κατατοπίζει.

Με την Αγγέλα γνωρίζονταν από τόσα δα παιδάκια, απ' το Δημοτικό. Μετά, παρ' όλο που οι δρόμοι τους χώρι-
σαν (η... αοιδός σταμάτησε τις σπουδές της εκεί), ωστόσο
κράτησαν την επαφή και βλέπονταν όσο συχνά το επέτρε-
παν οι αμοιβαίες τους υποχρεώσεις. Με πληροφόρησε —για-
τί επί του προκειμένου είχα μαύρα μεσάνυχτα— ότι η Αγγέ-
λα τη στιγμή αυτή εθεωρείτο (και ήταν) το Νούμερο
Ένα της Νύχτας, ότι στο «μαγαζί» που τραγουδάγε γι-
νόταν κάθε βράδυ χαμός κι οι χρυσοί δίσκοι διαδέχονταν ο
ένας τον άλλο (πράγμα καθόλου δύσκολο να πιστέψω αφού
όλοι ξέρουμε πώς λειτουργούν τα πράγματα αυτά στην Ελ-
λάδα). Όλα δηλαδή ωραία και καλά και η καριέρα της φι-
λενάδας φαινόταν στρωμένη με πεντοχίλιαρα, σπασμένα
πιάτα και γαρδένιες... μέχρι που προέκυψε το πρόβλημα.

—Στην αρχή ήταν κάτι ανώνυμα τηλεφωνήματα, μου
εξήγησε η Ρούλα. Επειδή το φαινόμενο αυτό είναι σύνηθες
στους κύκλους που μιλάμε, η Αγγέλα δεν έδωσε ιδιαίτερη
σημασία. Σκέφτηκε ότι ίσως να 'ταν τίποτις ζηλόφθονοι συ-
νάδελφοι ή κάποιοι σαλταρισμένοι θαυμαστές ή και τα δυο.
Όταν όμως άρχισαν οι ζημιές, άρχισε κι αυτή να τα
χρειάζεται.

—Τι ζημιές; ρώτησα (έτσι, για τα μάτια, για να δείξω
ενδιαφέρον).

—Τα συνηθισμένα. Τη μια έβρισκε τα λάστιχα του
αμαξιού της τρυπημένα, την άλλη έσπαγαν τζάμια στο σπί-
τι της, μια-δυο φορές βρήκε τις τουαλέτες της ψαλιδισμένες,
άλλοτε πάλι της αντικαθιστούσαν την πούδρα στο καμαρίνι
με γύψο... Τέτοια.

Κούνησα το κεφάλι με κατανόηση. Κλασική περίπτωση παρενόχλησης.

—Και γιατί δεν πάει στην Αστυνομία; ρώτησα.

Η Ρούλα μου 'ριξε ένα βλέμμα γεμάτο δυσαρέσκεια.

—Έλα, ρε Μαρλή, είπε. Τον κουτό κάνεις; Αφού ξέρεις τις διαδικασίες σε τέτοιες περιπτώσεις. “Μην ανησυχείτε... Θα επιληφθούμε... Θα φροντίσουμε...”. Τα γνωστά. Είδε κι απόειδε η κοπέλα, προσέλαβε έναν φουσκωτό.

—Άγια έπραξε, επιδοκίμασα.

Η Ρούλα μου χάρισε ένα στραβό χαμόγελο.

—Μόνο που στη βδομάδα πάνω ο φουσκωτός τα μάζεψε και πήγε στο σπιτάκι του, είπε.

—Μπα; έκανα ότι ενδιαφέρομαι εγώ.

—Βλέπεις, τον στρίμωξαν κάτι μαγκάκια στα σκοτεινά και τον έκαναν καινούργιο στο ξύλο.

—Ε, αυτή δεν είναι η δουλειά των φουσκωτών; απόρησα. Να τις μαζεύουν αντί για τ' αφεντικά;

Με αγνόησε.

—Οπότε η Αγγέλα, προσέλαβε άλλον φουσκωτό. Τα ίδια και με δαύτον και χειρότερα. Μετά τον τέταρτο, διαδόθηκε το πράγμα στην πιάτσα κι οι φουσκωτοί ακούν «Αγγέλα» και στρίβουν δρόμο. Η κοπέλα έμεινε μόνη κι έκθετη. Και σαν να μην έφτανε αυτό, τ' ανώνυμα τηλεφωνήματα έπαψαν να 'ναι πλέον αορίστως απειλητικά.

—Δηλαδή;

—Τώρα άρχισαν να της ζητούν λεφτά, μου εξήγησε η Ρούλα. Και μιλάμε για οχταψήφια νούμερα, Μαρλή, όχι

αστεία. “Δώστα σε μας” της λένε “γιατί είναι αμαρτία να τα φάνε οι γιατροί”.

—Μιλάμε δηλαδή για θράσος! μουρμούρισα.

—Πώρωση, συμφώνησε η γλυκιά μου.

—Οπότε;

Αγγελικό χαμόγελο.

—Οπότε σκέφτηκα εσένα, Μαρλή. Θα πιάξεις δουλειά σαν, σωματοφύλακας υποτίθεται, αλλά αυτό θα ’ναι στάχτη στα μάτια. Στην πραγματικότητα η αποστολή σου θα συνίσταται στην ανακάλυψη του άγνωστου, πλην ενόχου, παρενοχλητού. Όντας κοντά της θα έχεις όλη την ευχέρεια να διεξάγεις τις έρευνές σου, χωρίς κανείς να υποπτευθεί τίποτις. Πώς σου φαίνεται η ιδέα;

Η ιδέα μου φαινόταν αισχρή, αλλά κράτησα τη γνώμη αυτή για τον εαυτό μου. Άλλωστε, το είχε πει και πιο πριν, δεν το είχε πει; Δεν με ρώταγε, μου έλεγε.

* * *

Το ίδιο απόγευμα επισκεπτόμασταν τη θεά της Νύχτας στο ρετιρέ της, στη Γλυφάδα.

Η Αγγέλα ήταν από τις ντίβες εκείνες που δεν χρειάζεται να ’χουν φωνή για να προοδεύσουν. Ένα πλάσμα μέχρι και πάνω, με μια κορμάρα, όλο στροφές και καμπυλότητες, μ’ ένα μάτι που άναβε πυρκαγιές και στο γάλα ακόμη, είχε όλα εκείνα τα χαρίσματα που κάνουν τα καψούρια ν’ αδειάζουν κάδους τις σαμπάνιες στην πίστα και να κάνουν τις λουλουδούδες πλούσιες. Τώρα που την έβλεπα από κοντά βέβαια, δεν δυσκολεύτηκα ν’ αναγνωρίσω και το πρόσωπο, που κοσμεί βδομάδα παρά βδομάδα τα εξώφυλλα των λαϊκών περιοδικών που κρέμονται με μανταλάκια στα περίπτερα σαν φρεσκοπλυμένη μπουγάδα.

—Κύριε Μαρλή μου, περιττό να σας πω πόσο χαίρομαι που θα συνεργαστούμε, μου δήλωσε το πλάσμα μόλις ξεμπερδέψαμε με τις διατυπώσεις. Η Ρούλα μου 'χει μιλήσει με τα μελανότερα λόγια για σας. “Ο κύριος Μαρλής είναι ο μόνος που μπορεί να δώσει λύση στο πρόβλημά σου, Αγγέλα” μου είπε η Ρούλα. Αλήθεια, κύριε Μαρλή; Θα με βοηθήσετε;

—Αφού το λέει η Ρούλα...

Η ντίβα ήρθε και κρεμάστηκε στο μπράτσο μου ναζιάρικα.

—Αχ, ναι καλέ, νιαούρισε. Θα δείτε τι ωραία που θα περάσουμε... Όπως η Γουίτνεϋ Χιούστον με τον Κέβιν Κόστνερ στο «Bodyguard»!

—Φιλενάδα! την επανέφερε στην τάξη αυστηρά η Ρούλα (που δεν ήταν να δει άνθρωπο να προκόβει).

—Που λέει ο λόγος δηλαδή, συμπλήρωσε βιαστικά η Αγγέλα.

Η Ρούλα με άρπαξε από το μανίκι και μ' έσπρωξε σ' ένα μακρινό σημείο του καναπέ. Κάθισε και η ίδια ανάμεσα σε μένα και τη θεά, για σιγουριά, άναψε τσιγάρο και μπήκε κατ' ευθείαν στο ψητό.

—Πότε σου τηλεφώνησαν για τελευταία φορά; ρώτησε τη φίλη της.

—Προ πέντε λεπτά, απάντησε αυτή.

—Και τι σου είπαν;

—Ότι το φουστάνι με το στρας, που θα φορέσω μετά το δεύτερο τραγούδι, δεν προφταίνει να 'ναι έτοιμο απόψε.

Η γραμματέας μου έμεινε μ' ανοιχτό το στόμα.

—Και τι δουλειά έχει ο ανώνυμος με το φουστάνι; απόρησε.

—Ποιος ανώνυμος; αντιαπόρησε η Αγγέλα.

—Αυτός που τηλεφώνησε.

—Α, αυτός δεν ήταν ανώνυμος. Ο Σάκης ήταν, καλέ, ο αμπιγιέρης μου.

—Τι λες, ρε βλίτο; ξέσπασε η γραμματέας μου (που δεν φημίζεται ιδιαίτερα, ως γνωστόν, για την ψυχραιμία της). Αυτό σε ρώτησα εγώ;

—Τι με ρώτησες; απόρησε το άμοιρο το κορίτσι.

—Για μια στιγμή..., μπήκα εγώ στη μέση. Αυτός ο Σάκης... Τι μέρος του λόγου είναι;

Η Αγγέλα μου 'ριξε μια ματιά γεμάτη ευγνωμοσύνη, που την έβγαζα από τα δύσκολα.

—Ο Σάκης είναι υπεύθυνος για τη γκαρνταρόμπα μου, μου εξήγησε. Τον έχω στη δουλειμή μου χρόνια τώρα. Δεν πιστεύω να τον υποπτεύουστε;

—Η δουλειά μας απαιτεί να υποπτευούμαστε τους πάντες και τα πάντα, μανδάμ, απάντησα. Κανείς δεν είναι υπεράνω πάσης υποψίας, μέχρι της αποδείξεως του εναντίου.

Η ντίβα άνοιξε κάτι θαυμαστικά μάτια ίσα με δυο πιατάκια του γλυκού.

—Καλέ, πώς τα λέτε! θαύμασε. Καλέ, όπως στη «Λάμψη» του Φωσκόλου, που λέει ο λόγος!

Αλλά η Ρούλα (που της κακοφαινόταν να δει άνθρωπος άσπρη μέρα) μπήκε πάλι στη μέση και μας το χάλασε.

—Βρε, ζών, αποπήρε την παιδική της φίλη. Όλα τα 'χες τα κοπλιμέντα στον Μαρλή σε μάραναν; Βρε δεν συμ-

μαζεύεις το κλούβιο σου το κεφάλι, να δούμε πώς θα σε ξεμπλέξουμε από δω που έμπλεξες; Βλίτο, ε, βλίτο.

Η κοπελίτσα μαζεύτηκε. Προφανώς δεν ήταν μόνο σε μένα που ασκούσε αυτή την μαγνητική επίδραση η Ρούλα.

—Καλά, μην φωνάζεις, ψιθύρισε. Μια κουβέντα είπαμε...

—Να μην λες, την άρπαξε από τα μούτρα η φίλη της (τέτοια φίλη!...). Ν' απαντάς σ' αυτό που σε ρωτάνε. Λοιπόν... Είχες άλλο τηλεφώνημα;

—Εξόν από τον Σάκη;

—Εξόν.

—Με πήρε και η Πίτσα...

—Ανώνυμο, κοπέλα μου, έβαλε τις φωνές η Ρούλα. Για ανώνυμο τηλεφώνημα μιλάμε.

—Α, ανώνυμο;

Η Ρούλα σήκωσε τα μάτια στο νταβάνι.

—Ναι, ανώνυμο.

Η Αγγέλα φάνηκε να το σκέφτεται.

—Με πήρε ένας ανώνυμος το πρωί, είπε τέλος. Αλλά... δεν άφησε όνομα.

Η Ρούλα άφησε ένα βογκητό κι άδειασε το ποτήρι της με το ουίσκυ μονοκοπανιάς. Τα νεύρα της παραήταν λεπτεπίλεπτα για τέτοιου είδους δοκιμασίες. Επωφελήθηκα της ευκαιρίας για να ξαναμπώ στο παιχνίδι.

—Ήταν άντρας ή γυναίκα; ρώτησα.

Η Αγγέλα φάνηκε να το σκέφτεται.

—Χμμμ, θα σας γελάσω, είπε μετά διστακτικά. Η

φωνή ακουγόταν περίεργα... Πώς να το πω... Σαν στουπωμένη.

—Θα μιλούσε μέσα από μαντήλι, συμπέρανα.

—Όχι, απ' το τηλέφωνο μιλούσε, διόρθωσε η θεά της Νύχτας φέρνοντας τη φίλη της στα πρόθυρα νευρικής κρίσης.

—Και τι σας είπε; ρώτησα γρήγορα-γρήγορα, για ν' αποφύγω πιθανή σύρραξη.

Η ντίβα χαμήλωσε ντροπαλά τα θαυμάσια βαμμένα βλέφαρά της.

—Α, ντρέπομαι να σας πω, έκανε. Καταλαβαίνετε... Άκουσα διάφορα ακατάλληλα πορνό...

—Τότε μάλλον θα πρόκειται για κάποιον ανώμαλο, είπα.

Η Αγγέλα παρεξηγήθηκε.

—Τι εννοείτε δηλαδή; μου κάνει. Δεν μπορώ εγώ δηλαδή να εμπνεύσω πορνό σ' ένα άτομο;

Προσπάθησα να τα μπαλώσω.

—Κάθε άλλο, μανδάμ, τη διαβεβαίωσα. Κάθε άλλο. Πλην στην περίπτωση αυτή μάλλον δεν έχουμε να κάνουμε με τον —ή την— άγνωστο που μας ενδιαφέρει, αυτό ήθελα να πω εγώ.

—Α, μ' αυτόν έχουμε να κάνουμε, είπε η Αγγέλα με σιγουριά. Είμαι τελείως κατηγορική.

Η Ρούλα σηκώθηκε ξεφυσώντας και πήγε να σερβιριστεί άλλο ένα διπλό ουίσκυ.

—Τι σας κάνει να είστε τόσο κατηγορηματική; ρώτησα τη ντίβα.

—Μα, μου ζήτησε να χρηματιστεί...
—Σας ζήτησε λεφτά, δηλαδή;
—Μάλιστα. Και λεφτά.
—Α, έκανα. Και τι άλλο σας ζήτησε;
—Μου ζήτησε ν' αποσυρθώ από το πάλκο για ένα εξάμηνο.
—Αλλιώς;
—Αλλιώς... Θα μου... Ξέρετε... Το ακατάλληλο πορνό που λέγαμε πριν...

* * *

Από το ίδιο εκείνο βράδυ έγινα η σκιά της Αγγέλας. Ό,τι έκανε έκανα, όπου πήγαινε πήγαινα. Μόνο στο πάλκο, στην τουαλέτα και στο κρεβάτι πήγαινε μόνη της (δυστυχώς). Και βέβαια, το αετίσιο μάτι μου δεν έπαψε στιγμή να κόβει κίνηση, να ζυγίζει πιθανούς ενόχους, ν' αναλύει καταστάσεις.

Τις πρώτες δυο μέρες δεν έγινε τίποτα. Την τρίτη όμως είχαμε το πρώτο κρούσμα.

Ήμουν στημένος έξω από το καμαρίνι της προστατευόμενης μου, στο μαγαζί, και περίμενα να ετοιμαστεί για να τη συνοδεύσω στην αίθουσα, όταν βλέπω να με πλησιάζει μια από τις χαριτόβρυτες υπάρξεις που χρησίμευαν σαν μαϊντανός στις φίρμες. Αυτές που τις έχουν σε μια γωνιά για να παράγουν μελωδικά «Ούουουου» και «Αααααα».

—Εσύ είσαι ο καινούργιος φουσκωτός της γκιόσας; μου κάνει.

—Κι εσύ ποια είσαι; τη ρωτάω κάπως ενοχλημένος από το θράσος.

—Βιβή, μου συστήνεται η ενοχλητική. Κάνω τα φωνητικά.

—Χάρηκα..., μουρμούρισα αόριστα.

Μ' έκοψε από πάνω μέχρι κάτω.

—Λοιπόν, δεν σου φαίνεται, είπε τέλος.

—Τι δεν μου φαίνεται; άρχισα να τσαντίζομαι εγώ.

—Για φουσκωτός, ρε παιδί μου... Δεν σου φαίνεται. Οι άλλοι που είχε πριν από σένα ήταν κάτι παιδαράδες μέχρι και πάνω... Όχι ότι φτούρησαν τελικά δηλαδή...

—Καμιά φορά τα φαινόμενα απατούν, γρύλισα.

—Μην το λες..., χαμογέλασε η μυστήρια. Μην το λες. Έτσι σίγουροι ήταν κι οι άλλοι και τους έφαγε το σκοτάδι.

Ήταν φανερό ότι η τύπισσα προσπαθούσε να με τρομοκρατήσει. Ενδιαφέρον στοιχείο.

—Μην ανησυχείς για μένα, της κάνω. Έχω μάθει να φροντίζω τον εαυτό μου.

Η φωνητική χαμογέλασε, ήρθε κοντά και μου διόρθωσε τον κόμπο της γραβάτας μου.

—Είναι που εσύ δεν μοιάζεις με τους άλλους, είπε μελιστάλαχτα. Πώς να στο πω... Δεν φαίνεσαι για στόκος, ρε παιδί μου.

—Σας είμαι υπόχρεος για τα καλά σας λόγια, της κάνω.

Άλλο χαμόγελο διφορούμενο.

—Είσαι μετά τη δουλειά για κάνα σφηνάκι κάπου ήσυχα, οι δυο μας; μου ρίχνει το παραγάδι.

Δίστασα. Η όλη ιστορία μύριζε πλεκτάνη, αλλά μήπως αυτή δεν ήταν η αποστολή μου εδώ πέρα; Να ξεσκεπάσω

την πλεκτάνη; Έτσι, πάντα μέσα στα πλαίσια της επαγγελματικής μου ενασχόλησης, δέχτηκα την πρόσκληση και της υποσχέθηκα να τη συναντήσω αργότερα σε κάποιο από τα μπαράκια που αφθονούσαν κοντά στο σπίτι της προστατευόμενής μου.

Μετά την εμφάνιση της Αγγέλας λοιπόν, τη συνόδευσα στο ρετιρέ της κι αφού σιγουρεύτηκα ότι όλες οι πόρτες ήταν ασφαλείς και το σύστημα συναγερμού δούλεψε στην εντέλεια κατέβηκα να συναντήσω τη νέα μου κατάκτηση. Γιατί, όσο κι αν φαινόταν σκοτεινό το κίνητρο της εν λόγω ύπαρξης, δεν μπόρεσα να μην διακρίνω αυτή τη λάμψη θαυμασμού και δέους που τόσο συχνά ανίχνευα στο βάθος των ματιών των γυναικών που με πλησίαζαν.

Η Βιβή ήταν ήδη στο μπαρ και με περίμενε.

—Α, ήρθες; μου χαμογέλασε βλέποντάς με. Πώς και σ' άφηκε η γκιόσα;

—Είμαι σε ηλικία που δεν μου χρειάζεται κηδεμόνας, δεσποινίς, της κάνω ξερά. Όσο για το «γκιόσα» που είπατε... το σημειώνω.

Η Βιβή γέλασε.

—Μάλιστα, έκανε. Ενοχοποιητικό στοιχείο. Άσε, δικέ μου, δεν παίζει έτσι το πράγμα. Αν είναι ν' αρχίσεις τις υποψίες για τα «ανώνυμα» είσαι πολύ μακριά νυχτωμένος.

—Πού ξέρεις εσύ για τα «ανώνυμα»; παραξενεύτηκα.

—Μόνο εγώ; γέλασε η δική μου. Εδώ ο κόσμος το 'χει τούμπανο! Τώρα, σοβαρά πιστεύεις ότι υπάρχει τέτοια περιπτωση, ρε Μαρλή; Δεν έχεις πάρει πρέφα, κακόμοιρε, ότι όλη αυτή η ιστορία είναι ένα διαφημιστικό κόλπο, που σκάρωσε η λεγάμενη για ν' ανανεώσει το ενδιαφέρον του κοινού στο πρόσωπό της;

Αυτό, ομολογουμένως, δεν το 'χα σκεφτεί.

—Τι ανάγκη έχει η κυρία Αγγέλα τέτοιων διαφημιστικών κόλπων; απόρησα. Νομίζω ότι η φήμη της...

—Πάει κατά διαόλου, συμπλήρωσε η Βιβή. Σε τα μας τώρα; Πάρτο χαμπάρι, Μαρλή, η αφεντικίνα σου έχει πάρει την κάτω βόλτα και ψάχνεται. Να σκεφτείς ότι από το μαγαζί της πρότειναν μείωση αποδοχών —πώς να το κάνουμε, δεν φέρνει κόσμο— ή αλλιώς λύση του συμβολαίου. Κατάλαβες τώρα τι σου λέω; Άλλωστε δεν είναι η πρώτη φορά που επιχειρεί τέτοια κόλπα.

Την κοίταξα παραξενεμένος.

—Δεν είναι η πρώτη φορά;

—Αμ, δεν είναι. Δεν θυμάσαι τότε που δημοσιεύτηκαν κείνες οι γυμνές της φωτογραφίες στα σκανδαλοθηρικά περιοδικά; Είχε χαλάσει τον κόσμο με μηνύσεις, απειλές, συνεντεύξεις, ότι πρόκειται για ελεεινή πλεκτάνη, ότι οι φωτογραφίες είναι αποτέλεσμα μοντάζ και τέτοια σάπια. Στην πραγματικότητα τις φωτογραφίες τις είχε πλασάρει η ίδια. Την πιάνεις τώρα τη δουλειά;

Βυθίστηκα σε μαύρες σκέψεις. Αν ήταν έτσι τα πράγματα...

—Εσύ πού τα ξέρεις όλα αυτά; ρώτησα.

Αλλά δεν πρόλαβα να πάρω απάντηση γιατί την ίδια στιγμή ένιωσα ένα βαρύ χέρι να προσγειώνεται στον ώμο μου. Στράφηκα και βρέθηκα αντιμέτωπος μ' έναν απ' αυτούς τους Άριους πίθηκες, που έχουν γεμίσει τον κόσμο τελευταία. Ο Άριος πίθηκας ρουθούνιζε και μ' έκοβε με μισόκλειστα μάτια.

—Ποιος είσαι εσύ, ρε φλίκουρο; μου πέταξε ο τύπος.

Θα είχαμε ντράβαλα.

—Σε μένα μιλάτε, κύριε; του κάνω.

—Τόλη, σε περικαλώ, μην κάνεις φασαρία, φώναξε η Βιβή. Ο κύριος Μαρλής είναι απλά ένας φίλος.

Ο τύπος μ' άρπαξε από τον γιακά και με κατέβασε από το σκαμπό (με το ένα χέρι).

—Εσύ, κότα, μόκο, της κάνει. Τώρα μιλάνε οι άντρηδοι.

Και γυρίζοντας σε μένα.

—Θα 'ρθεις έξω με το καλό ή θα σε πάω σηκωτό;

Διάλεξα το πρώτο. Όχι ότι θα έκανε μεγάλη διαφορά δηλαδή, αλλά έτσι, για να 'χω την ηθική ικανοποίηση.

Απ' όσες έφαγα, την πρώτη και τη δεύτερη θυμάμαι. Μετά, όλα τυλίχτηκαν σ' ένα ροζ σύννεφο κι όταν βγήκα από κει βρισκόμουν στον καναπέ της Αγγέλας με τη ντίβα να μου κρατάει το χέρι και να μου βάζει κομπρέσες.

—Αχ, Μαρλή, συνήλθες! φώναξε βλέποντάς με να επιστρέφω στον κόσμο των ζωντανών. Πήρα τέτοιο φόβο! Θεέ μου! Τι γίνηκε; Ευτυχώς που με ειδοποίησε η Βιβή και με βοήθησε να σε κουβαλήσουμε εδώ πάνω...

—Καλοσύνη της, βόγκηξα.

Περιττό να πω ότι ολόκληρο το κορμί μου το 'νοιωθασαν πουρέ που δεν είχε δέσει.

—Μα, πήγες κι εσύ να τα βάλεις με τον Τόλη! με μάλωσε η ντίβα. Αφού είναι γνωστό ότι τη ζηλεύει παθολογικά.

—Δεν τα 'βαλα εγώ με τον Τόλη, αυτός τα 'βαλε με μένα, κατάφερα να ψιθυρίσω πριν ξεραθώ και πάλι.

* * *

Το δεύτερο κρούσμα συνέβη δυο μέρες αργότερα.

Μόλις είχαμε φτάσει στο μαγαζί, είχα κατεβάσει την Αγγέλα και παρκάριζα το αμάξι, όταν βλέπω να με πλησιάζουν δυο τύποι ίσα με δυο ντουλάπες δίφυλλες.

—Φιλάρα, μου λέει ο ένας, δεν είσαι καλά εδώ. Ο χώρος είναι πιασμένος. Πάρε το καφεκούτι και βάλτο παρακάτω.

—Πιασμένος; απόρησα. Από ποιον;

—Από τον κύριο Σάκη, με πληροφόρησε ο δεύτερος ντουλάπας. Έλα, μάζεφτα και δίνε του, γιατί βαριέμαι τις πολλές κουβέντες.

Ο κύριος Σάκης! Ο αμπιγιέρ της Αγγέλας!

—Μα, αφού κάθε βράδυ εδώ παρκάρω, διαμαρτυρήθηκα.

Αυτή τη φορά ξύπνησα στο κρεβάτι των Πρώτων Βοηθειών με τη Ρούλα σκυμμένη πάνω από το προσκεφάλι μου.

—Δόξα τω Θεό! είπε βλέποντάς με να συνέρχομαι. Για μια στιγμή φοβήθηκα ότι μας άφηκες χρόνους, Μαρλή.

Καταντούσε πια ρουτίνα.

* * *

Τώρα υπήρχε και δεύτερος ύποπτος στη λίστα όμως. Πρώτα η Βιβή—που σίγουρα έπαιζε κάποιο σκοτεινό ρόλο—και τώρα ο Σάκης. Μπαίναμε σε κάποιο δρόμο τέλος πάντων.

Τέσσερα βράδια μετά το δεύτερο περιστατικό είχαμε και τρίτο.

Η Αγγέλα βρισκόταν στη μέση του προγράμματος, όταν σηκώθηκε πάνω ένας χονδρέμπορος από την Άμφισσα

κι αφού έριξε τις βόλτες του, συνοδεία των σχετικών σπασιμάτων, τις σαμπάνιες και το λουλουδικό από την ομότεχνη παρέα του, επέμεινε να τραγουδήσει ντουέτο με τη θεά. Αυτή προσπάθησε να τον αποτρέψει ευγενικά, αυτός επέμεινε, μπήκα κι εγώ στη μέση, σηκώθηκαν κι οι άλλοι μαναβάδες και σε λίγο η πίστα γινόταν Σαράγιεβο.

Ο γιατρός που μου 'δωσε το κεφάλι αργότερα στο Πρώτων Βοηθειών μου πρότεινε να μου παραχωρήσει ένα κρεβάτι μόνιμα στο ίδρυμα, μιας και πηγαίνοερχόμουν τόσο συχνά. Αυτό εγώ το λέω μαύρο χιούμορ.

Η Ρούλα με μάζεψε στο σπίτι της, να με φροντίσει, μέχρι να μου περάσει η διάσειση κι αυτό ήταν, τολμώ να πω, η μοναδική ευχάριστη εμπειρία που μου προέκυπτε από τη μπερδεμένη αυτή υπόθεση.

Στη λίστα τώρα είχε προστεθεί κι ο χονδρέμπορος.

Το πρωί της δεύτερης ημέρας της ανάρρωσής μου μας βρήκε και η τέταρτη και τελευταία συμφορά. Η εφημερίδα είχε κυκλοφορήσει με πρωτοσέλιδη τη φωτογραφία της πριμαντόνας κάτω από μια πηχυαία επικεφαλίδα που μας έκανε τη Ρούλα κι εμένα ν' ανατριχιάσουμε σύγκορμοι. «*ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ ΤΗΣ ΓΝΩΣΤΗΣ ΝΤΙΒΑΣ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΠΕΝΤΑΓΡΑΜΜΟΥ ΑΓΓΕΛΑΣ*». Πέσαμε και οι δυο να διαβάσουμε λεπτομέρειες, αλλά λεπτομέρειες δεν υπήρχαν. Απλά, η Αγγέλα δεν παρουσιάστηκε στο κέντρο για το νούμερό της κι όλες οι μέχρι στιγμής αναζητήσεις παρέμεναν χωρίς αποτέλεσμα. Είχε ανοίξει η γη να την καταπιεί!

—Το φοβόμουν ότι θα γινόταν κάτι τέτοιο, βόγκηξε η Ρούλα. Το φοβόμουν...

Άρα, δεν επρόκειτο για διαφημιστικό κόλπο.

Σε λίγο τηλεφωνούσε ο αστυνόμος Τσάκας να με ρωτήσει τι ήξερα για την υπόθεση. Ντύθηκα άρον-άρον κι έτρεξα

στο γραφείο του. Εκεί είχαν μαζευτεί, εκτός των «συνήθων υπόπτων» και η Βιβή, ο Σάκης κι ένας έξαλλος χονδρέμπορος από την Άμφισσα, που έβριζε κι απειλούσε ότι θα έστελνε σύσσωμο το αστυνομικό σώμα στο Διδυμότειχο με δυσμενή μετάθεση.

Ο Τσάκας με πήρε παράμερα.

—Πώς σου φαίνεται εσένα αυτή η ιστορία, Μαρλή; με ρώτησε.

—Υποπτη, του απάντησα χωρίς κανένα δισταγμό.

Ο Τσάκας μου 'ριξε μια άγρια ματιά, αλλά το κατάπιε.

—Ποιος απ' όλους λες να την έκανε τη ζημιά; με ξανα-ρώτησε.

—Κανείς απ' αυτούς, απάντησα με πεποίθηση.

Ο Τσάκας με κοίταξε απορημένος.

—Πώς μπορείς να 'σαι τόσο σίγουρος; έκανε.

—Είναι απλό, του εξήγησα. Όλοι τους βρίσκονται εδώ, παρόντες. Άρα, δεν γίνεται να είναι οι απαγωγείς. Έχουν άλλοθι οι άνθρωποι.

—Θα μπορούσαν όμως να βάλουν κάποιον άλλο να κάνει τη βρωμοδουλειά, επέμεινε ο Τσάκας.

—Τραβηγμένο, είπα. Αυτά γίνονται μόνο στα κακής ποιότητας αστυνομικά σήριαλ.

Ο Τσάκας με κοίταξε με μισόκλειστα μάτια.

—Ακόμα κι εσύ θα μπορούσες να είσαι υποπτος, Μαρλή..., μου είπε.

—Εγώ;!!!

—Αν δεν ήσουν τόσο βλάκας, συμπλήρωσε ο Τσάκας αναστενάζοντας.

Μέχρι το μεσημέρι είχε πάρει καταθέσεις απ' όλους και τους αμόλησε. Εμένα με κράτησε για «συμπληρωματική» κατάθεση, όπως είπε, αλλά στην πραγματικότητα –είμαι σίγουρος– για να επωφεληθεί των δυνατοτήτων του καταπληκτικού μου μυαλού.

Κατά τις πέντε ένας βοηθός έφερε ένα έκτακτο παράρτημα απογευματινής εφημερίδας. Στην πρώτη σελίδα δίπλα-δίπλα οι φωτογραφίες της Αγγέλας και η... δική μου! «*Ο ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΑΣ ΚΥΡΙΟΣ ΥΠΟΠΤΟΣ ΤΗΣ ΑΠΑΓΩΓΗΣ ΤΗΣ ΑΓΓΕΛΑΣ*» ανάγγειλε με τεράστια γράμματα ο τίτλος.

Ο Τσάκας έριξε μια ματιά στην εφημερίδα κι αναστέναξε.

—Μαρλή, μου κάνει, το βλέπεις και μόνος σου... Προκύπτουν ενοχοποιητικά στοιχεία... Δυστυχώς, είμαι υποχρεωμένος να σε κρατήσω.

Δεν πίστευα στ' αυτιά μου.

—Δεν είμαστε καλά! έβαλα τις φωνές. Θα με συλλάβεις επειδή κάποια φυλλάδα αποφάσισε ότι είμαι ύποπτος;

Ο Τσάκας χαμήλωσε τα μάτια δίκην μωρής παρθένας.

—Ε, τι να κάνουμε; έκανε. Για να το λένε οι δημοσιογράφοι, κάτι θα ξέρουν, δεν μπορεί...

Τον άρπαξα απ' τον γιακά και τον ταρακούνησα.

—Τσάκα, σύνελθε, του φώναξα. Δεν μπορεί να είσαι σοβαρός!

Αλλά ήδη δυο τζιμάνια με είχαν αρπάξει και με κουβαλούσαν σηκωτό στο κρατητήριο.

Δυο μέρες αργότερα (μέρες ανάκρισης και περισυλλογής) επέτρεψαν στη Ρούλα να μ' επισκεφθεί. Χαμογελούσε

και πάλι αγγελικά, όπως στην αρχή της ιστορίας, κι όπως τότε μου έφερε φρέσκα κρουασάν με σοκολάτα «που μου αρέσουν».

—Μαρλή, μια χαρά σε βλέπω, μου είπε φιλώντας με σταυρωτά. Η φυλακή σου έκανε καλό λοιπόν.

—Τουλάχιστον εδώ μέσα δεν δέρνουν, μουρμούρισα.

Η Ρούλα χαμογέλασε και (γεγονός σπανιότατο) μου χαϊδέψε το μάγουλο.

—Έλα, μην κάνεις έτσι, είπε. Μπόρα είναι, θα περάσει... Θα δεις...

—Εντωμεταξύ εμένα με βλέπω να περνάω το υπόλοιπο του βίου μου στο Γεντί Κουλέ, γκρίνιαξα.

—Α, μην ανησυχείς, με παρηγόρησε η αγαπημένη μου γραμματεύς. Το Γεντί Κουλέ έχει καταργηθεί εδώ και χρόνια.

—Αυτό όντως είναι μια παρήγορη σκέψη, γρύλισα.

Η Ρούλα έριξε μια ματιά γύρω της κι έσκυψε προς το μέρος μου.

—Μαρλή, έχω καλά νέα, ψιθύρισε συνωμοτικά.

—Βρέθηκε ο απαγωγέας; αναθάρρησα εγώ.

Την είδα να κομπιάζει.

—Ακόμα καλύτερα, είπε μετά. Βρέθηκε η Αγγέλα.

—Η Αγγέλα! ανέκραξα.

Μου 'κανε νόημα να μη φωνάζω, γιατί ο πολισμάνος από τη γωνία μας κοίταζε.

—Μου τηλεφώνησε πριν από λίγο, είπε. Δεν υπάρχει κανείς λόγος ανησυχίας, είναι μια χαρά.

—Δεν ανησυχούσα, είπα.
Μου 'ριξε ένα από τα γνωστά της σκοτεινά βλέμματα.
—Πάντα εγωιστής, Μαρλή, σφύριξε.
—Η φυλακή τον αλλάζει τον άνθρωπο, παρατήρησα.
Αλλά για πες μου, ειδοποίησες τον Τσάκα;
Άλλο κόμπιασμα.
—Ε... Όχι ακριβώς...
—Και τι περιμένεις, αγανάκτησα. Να με φαν οι ψείρες;
Η Ρούλα χαμήλωσε τα μάτια.
—Υπάρχει ένα μικρό πρόβλημα, είπε.
—Το φαντάζομαι, έκανα ανυπόμονα. Θα ζητάνε
λύτρα...
Απέφυγε το βλέμμα μου.
—Μπα, δεν υπάρχει τέτοια περίπτωση...
—Δεν ζητάνε λύτρα; απόρησα. Μα τότε γιατί την απή-
γαγαν;
Η Ρούλα έσκυψε πιο κοντά μου χαμηλώνοντας ακόμη
περισσότερο τη φωνή της.
—Μαρλή, βασίζομαι στην εχεμύθειά σου, είπε.
—Εχεμύθεια είναι το σήμα κατατεθέν του γραφείου
μας, της υπενθύμισα νευριασμένος. Λέγε τώρα, τι θέλουν οι
απαγωγείς;
Χαμήλωσε τα μάτια.
—Δεν υπάρχουν απαγωγείς, είπε μαλακά.
Μου 'ρθε νταμπλάς.
—Δεν υπάρχουν απαγωγείς!

—Δεν υπάρχουν. Η Αγγέλα το 'σκασε... χμμ... εκουσίως...

—Εκουσίως!

—Ναι... Με τον Τόλη... Ξέρεις, κείνον τον φίλο της Βιβής;...

Τον Άριο πίθηκα, που με είχε τουλουμιάσει!

Καθόμουν και την ατένιζα άφωνος. Εγώ βολόδερνα στις φυλακές και τα κρατητήρια και η θεά της Νύχτας απαυτωνόταν κανονικά με το τεκνό!

—Δηλαδή, δεν υπάρχει απαγωγή!

—Εμ, τι λέμε;

—Και τότε τι γράφουν οι εφημερίδες;

Η Ρούλα χαμογέλασε.

—Διαφημιστικό κόλπο.

—Διαφημιστικό κόλπο;!

—Ε, ναι... Ξέρεις... Τώρα τελευταία η καριέρα της Αγγέλας δεν πήγαινε και πολύ καλά... Ε, λίγος θόρυβος γύρω απ' τ' όνομά της, όσο να 'ναι, βοηθάει. Δεν νομίζεις;

—Κι εγώ;! ανέκραξα.

Η Ρούλα μου χάρισε ένα αγγελικό χαμόγελο και μου χαϊδεψε (για δεύτερη φορά μέσα στην ίδια μέρα) το γρέτζο από τα γένια μάγουλό μου.

—Εσύ, γλυκέ μου Μαρλή, θα κάνεις λίγη υπομονή, είπε. Πεντέξι μέρες ακόμη... Τι είναι πεντέξι μέρες; Μέχρι να το καταλάβεις πέρασαν... Να γίνει λίγος ντόρος ακόμη και μετά...

—Μετά;

—Μετά, είπε χαμογελώντας με σημασία, σου υπόσχομαι καφέ με κρουασάν, απ' αυτά που σου αρέσουν, και σε... μεταξωτά σεντόνια... Τι λες;

Τι μπορούσα να πω; Εσείς δηλαδή τι θα λέγατε;

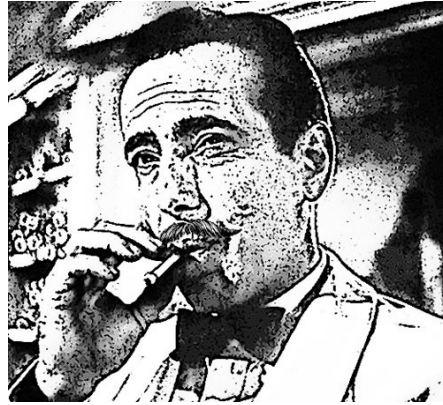

Η Εξαφάνιση του Σούλη

Μια αξέχαστη περιπέτεια του δαιμόνιου
Φίλιππα Μαρλή

Το να 'ρχεται ο κοσμάκης σε μένα, να μου εμπιστευθεί τις υποθέσεις του, αντί να πηγαίνει στην Αστυνομία, το καταλαβαίνω, είναι φυσιολογικό κι επόμενο. Το να 'ρχεται όμως και η Αστυνομία για τον ίδιο λόγο, ε, τότε τα πράγματα γίνονται περίεργα, και μη προς κακοφανισμού σας.

Βέβαια, ο αστυνόμος Τσάκας, είναι φίλος μου και τον έχω ξελασπώσει πολλές φορές στο παρελθόν, όμως, έστω κι αν κατέφυγε σε μένα, όχι υπό την αστυνομική του ιδιότητα (αυτό έλειπε!) αλλά υπό τύπον ιδιωτικής εξυπερέτησης, πάλι το πράγμα φαινόταν περίεργο. Τι διάολο, κοτζάμ οργανισμός καταστολής του εγκλήματος (τέλος πάντων...), με τόσα μέσα στη διάθεσή τους κι έτρεχαν να τους ξελασπώσει ένας πτωχός, πλην τίμιος, ιδιωτικός ντετέκτιβ, που χρώσταγε και τους καφέδες ακόμη (στη γενναιοδωρία της πιστής, πλην γκρινιάρας, γραμματέως του); Να ψάξω, λέει, να βρω έναν κάποιον, ανώνυμο κι ασήμαντο, κύριο Σούλη, που κατέβηκε ένα βράδυ να πάρει τσιγάρα από το περίπτερο κι έκτοτε αγνοείται η τύχη του; Σιγά την απώλεια! Στο κάτω-κάτω, εδώ χάνεται κόσμος και κοσμάκης και κανείς δεν λέει κουβέντα!

—Και γιατί δεν πας στον Χαρδαβέλα¹² που έχει ειδικότητα; ρώτησα τον Τσάκα, όταν μου 'σκασε το μυστικό στο μπαράκι όπου με είχε παρασύρει κείνο το βροχερό βράδυ του Φλεβάρη.

—Μην λες βλακείες, Μαρλή, με αποπήρε ο φίλος μου. Αφού σου εξήγησα ότι η υπόθεση είναι εμπιστευτική. Η έρευνα πρέπει να διεξαχθεί με κάθε δυνατή μυστικότητα και διακριτικότητα. Αν ήταν να το κάνουμε τούμπανο, την κάναμε τη δουλειά και μόνοι μας.

—Αυτό ήταν που θα σε ρώταγα αμέσως μετά, ομολόγησα. Γιατί δεν κάνετε την έρευνα μόνοι σας;

Ο Τσάκας αναστέναξε και σήκωσε τα μάτια στο νταβάνι.

—Αχ, Μαρλή, Μαρλή! ανέκραξε. Όταν δεν θες να βάλεις το μυαλό σου να δουλέψει δεν έχεις το ταίρι σου στη βλακεία. Δεν είπαμε, ρε παιδάκι μου; Χρειαζόμαστε άκρα διακριτικότητα. Η έρευνα επί της προκειμένης υπόθεσης πρέπει να είναι ανεπίσημη. Πώς να σου δώσω να το καταλάβεις; Μιλάμε, ότι χρειάζεται και γαμώ τις διακριτικότητες! Άλλωστε, η υπόθεση δεν αφορά την υπερεσία.

—Ένας άνθρωπος εξαφανίστηκε και μου λες ότι αυτό δεν αφορά την υπηρεσία; απόρησα.

Ο Τσάκας ξερόβηξε.

—Δεν έχει γίνει επίσημη καταγγελία, Μαρλή, μου εξήγησε. Οπότε η υπερεσία δεν μπορεί και δεν πρέπει να αναμιχθεί. Πρόκειται περί..., χμμμ, προσωπικής εξυπέρτησης... Κατάλαβες τώρα;

12 Διάσημος τηλεοπτικός ρεπόρτερ, που έχει βάλει σκοπό της ζωής του να βρίσκει κάθε τι που εξαφανίζεται (με τη θέλησή του ή χωρίς αυτήν).

Ήπια μια γουλιά από το μπέρμπον μου κι έκανα ότι το σκέφτομαι ξανά.

—Όχι, είπα τέλος. Δεν το κατάλαβα.

Ο Τσάκας άφησε έναν ακόμη αναστεναγμό και φώναξε τον μπάρμαν ν' ανανεώσει τα ποτά. Ο πιανίστας, στο βάθος έπαιζε κακόκεφα το «Blue and Sentimental» του αθάνατου Count Basie. Ένας άγγελος πέρασε κι έφυγε αποκαρδιωμένος.¹³

—Άκου να δεις πώς έχουν τα πράγματα, άρχισε να λέει ο αστυνόμος προσπαθώντας να ξανανάψει το τσιμπούκι, που του έσβηνε συνέχεια. Λοιπόν, με τον εξαφανισθέντα, εγώ συνδέομαι, χμμμ..., οικογενειακώς. Με πιάνεις; Η γυναίκα του και η αδερφή της κουμπάρας της κουινιάδας μου πήγαιναν μαζί στο Κολέγιο. Το οποίο, όπως καταλαβαίνεις, το ενδιαφέρον μου είναι, χμμμ, προσωπικό, αν μπορώ να το πω έτσι. Μέχρι εδώ καλά;

—Προχώρα και θα δούμε, τον ενθάρρυνα.

—Ωραία, συνέχισε ο Τσάκας. Το οποίο, έρχεται και με βρίσκει η κυρία Νίνα, πρόκειται για τη σύζυγο του εξαφανισθέντος, και με δάκρυα στα μάτια μου εξομολογείται τα καθήκαστα. Βράδυ, έντεκα η ώρα κι ο Σούλης, ο εξαφανισθείς, ανακαλύπτει ότι έχει μείνει από τσιγάρα. “Κατεβαίνω στο περίπτερο για τσιγάρα” λέει της γυναίκας του. “Και τη βαλίτσα τι θα την κάνεις;” απόρησε αυτή (χωρίς να πάει το μυαλό της στο κακό). “Για να βάλω μέσα τις κούτες, να μην τρέχω στα περίπτερα όλη την ώρα” της εξήγησε αυτός. Ε, δεν της φάνηκε περίεργο της γυναίκας, ούτε κι ανησύχησε όταν η ώρα πήγε μία και ο Σούλης δεν είχε ακόμη επι-

13 «Un ange passe», γαλλική έκφραση που υποδηλώνει μια ξαφνική σιωπή που πέφτει στην ομήγυρη. Ο θρύλος θέλει αυτό να συμβαίνει όταν η ώρα είναι παρά είκοσι ή και είκοσι.

στρέψει. “Θα ψάχνει να βρει περίπτερο ανοιχτό” σκέφτηκε. Αλλά όταν πήγε η ώρα τρεις κι ο Σούλης έψαχνε ακόμα άρχισαν να την ζώνουν τα φίδια. Μήπως έπαθε τίποτις ο Σούλης; Μήπως έπεσε θύμα ληστείας, θύμα απαγωγής; Ξέρεις πώς λειτουργεί το μυαλό των ανθρώπων σε τέτοιες περιστάσεις. Τέλος πάντων, για να μην τα πολυλογούμε, όταν πήγε εφτά η ώρα το πρωί και Σούλης πουθενά, πήρε την απόφαση να μου τηλεφωνήσει. “Το και το” μου λέει αναστατωμένη. “Ο Σούλης κατέβηκε για τσιγάρα κι έκτοτε αγνοείται η τύχη του”. Της λέω “Μην ανησυχείς κι έρχομαι αμέσως”. Όπερ και έπραξα.

Ο πιανίστας δολοφονούσε ευσυνείδητα το «The Moochie» του Duke Ellington. Ο Τσάκας κατάφερε επιτέλους να βάλει φωτιά στον (κακής ποιότητας) καπνό του και συνέχισε.

—Πάω που λες, Μαρλή, στο σπίτι της απαρηγόρητης κυρίας Νίνας κι αφού, με χίλια ζόρια και με κάποιες, χμμμ, προσωπικές παραχωρήσεις, κατάφερα να την ηρεμήσω κάπως, άρχισα να ερευνώ τα πέριξ, μήπως και πέσω πάνω σε κάποιο στοιχείο. Στο τέλος ανακάλυψα ένα σημείωμα πάνω στο γραφείο του εξαφανισθέντος. “Πάω για τσιγάρα” έγραφε. “Μπορεί να λείψω για δυο-τρία τέρμινα, μην ανησυχήσεις”.

—Τέρμινα! ανέκραξα εντυπωσιασμένος.

—Ναι, είδες; έκανε ο Τσάκας. Μάλλον αόριστος σαν χρονικός προσδιορισμός, δεν νομίζεις;

—Πολύ αόριστος, συμφώνησα.

Ο Τσάκας αναστέναξε.

—Μαρλή, είπε. Κάτι μου λέει ότι ο Σούλης μάλλον δεν έχει πέσει θύμα απαγωγής.

—Μάλλον την έχει πουλέψει οικειοθελώς, Τσάκα, συμφώνησα κι εγώ.

Άλλος αναστεναγμός από τον Τσάκα.

—Είμαι σε θέση να γνωρίζω ότι, τελευταία, ο εξαφανισθείς, διήρχετο σοβαράν οικονομικήν κρίσιν, είπε. Ήταν καταχρεωμένος και είχε δανειστεί από παντού.

—Οπότε, τι το ψάχνουμε; είπα. Φως φανάρι ότι ο άνθρωπος την έκανε κανονικά. Αλίμονο απ' τα κορόϊδα, τους δανειστές, να λες, που δεν πρόκειται να ξαναδούν τα λεφτουδάκια τους.

Ο Τσάκας ξερόβηξε.

—Εδώ είναι το πρόβλημα, Μαρλή, είπε χαμηλώνοντας τη φωνή του. Τυγχάνει να είμαι κι εγώ ανάμεσα σ' αυτά τα... κορόϊδα.

Τον κοίταξα κατάπληκτος.

—Εσύ; αναφώνησα. Εσύ, ο περπατημένος!

Ο Τσάκας χαμήλωσε τα μάτια του με συστολή.

—Ε..., τέλος πάντων..., ψιθύρισε. Τι να κάνουμε;... Βλέπεις edέχθην πιέσεις... Οικογενειακός φίλος... Και ύστερα... Πώς να ηρνούμην στην κυρία Νίνα; Η θέσις μου ήτο λεπτή...

—Αυτό να μου πεις.

—Κατάλαβες τώρα γιατί δεν χρειάζεται να γίνει θόρυβος; μου 'κανε ο αστυνόμος. Εκτός από το σκάνδαλο ενδέχεται να έχω και προβλήματα στο σπίτι...

—Στο σπίτι γιατί; απόρησα.

Ο Τσάκας κοκκίνισε σαν αρσακειάδα.

—Ε, να... Η κυρά δεν έχει γνώση περί του δανείου..., εξήγησε. Καταλαβαίνεις... Έτσι και το μάθαινε θα χάλλαγε τον κόσμο...

Και ποιος θα βρισκόταν να της δώσει άδικο της γυναίκας;

Έτσι όπως είχε η υπόθεση δεν μπορούσα να αρνηθώ την εξυπερέταση που μου ζητούσε ο φίλος μου ο Τσάκας. Ωστόσο δεν μου το 'βγαζες εμένα από το μυαλό ότι αυτή η ιστορία από κάπου βρώμαγε. Κάτι δεν κόλλαγε στο όλο σκηνικό. Κάτι μυστήριο συνέβαινε εδώ πέρα και το μυστήριο αυτό εκαλούμην να διελευκάνω.

Το πρώτο που πέρασε από το μυαλό μου ήταν ότι η απαρηγόρητη κυρία Νίνα ίσως να μην ήταν τόσο αθώα κι αμέτοχη στο όλο πράγμα, όπως ήθελε να την παρουσιάζει (αναρωτιέμαι γιατί) ο αστυνόμος Τσάκας. Όταν όμως του φανέρωσα τη σκέψη μου αυτός διέρρηξε τα ιμάτιά του.

—Η κυρία Νίνα είναι υπεράνω πάσης υποψίας, φώναξε. Εγγυώμαι εγώ προσωπικά.

Αλλά οι εγγυήσεις του φίλου μου, στην παρούσα περίπτωση, εμένα δεν μου 'λεγαν τίποτα. Για κάποιον ανεξήγητο λόγο ο Τσάκας ήταν επηρεασμένος και δεν μπορούσε να δει καθαρά. Ίσως το σοκ της απώλειας του δανείου (δεν δέχτηκε να μου πει για τι ποσό μιλάμε, αλλά υποπτεύομαι τουλάχιστον εφταψήφιο νούμερο), ίσως κάποια μετρία σύγχυση... Πάντως αποφάσισα να διερευνήσω προσωπικά το ενδεχόμενο.

* * *

Για μια βδομάδα έγινα η σκιά της κυρίας Νίνας. Με τις ώρες ξεροστάλιαζα έξω από το σπίτι της, στο Κολωνάκι, κι όταν έβγαινε την έπαιρνα από πίσω διακριτικά και τη

συνόδευα, εν αγνοία της βέβαια, όπου κι αν πήγαινε. Όχι ότι αυτό ήταν κανένα δυσάρεστο καθήκον, εδώ που τα λέμε, γιατί η απαρηγόρητη ήταν από τις γυναίκες εκείνες που βαδίζουν στον δρόμο κι αναστενάζουν τα πεζοδρόμια. Μια γυναικάρα μέχρι κει πάνω, με καμπύλες που έφερναν ίλιγγο κι ένα μάτι που κόλαζε βουδιστή καλόγερο του Θιβέτ. Ωστόσο τίποτα το επιλήψιμο δεν κατάφερα να διαπιστώσω στο φέρσιμο και τις συνήθειές της. Ψώνια στην Ερμού και τις μπουτίκ του Κολωνακίου, συναντήσεις με φιλενάδες της για καφέ στην Πλατεία, μια έξοδος στο Θέατρο με φιλικό της ζευγάρι, μια επίσκεψη σε επίδειξη μόδας... Αυτά. Δεν διέκρινα βέβαια καμιά αγιάτρευτη θλίψη στο πρόσωπό της, από την εξαφάνιση του περιβόητου Σούλη, αλλά μήπως πόσες κυράδες στη θέση της θα 'πεφταν να πεθάνουν έτσι και χανόταν ξαφνικά ο συμβίος;

Ταυτοχρόνως με τις δικές μου έρευνες είχα αναθέσει και στη Ρούλα να διερευνήσει το οικονομικό προφίλ του εξαφανισθέντος. Αλλά ούτε αυτό απέδωσε τίποτα σπουδαίο. Εντάξει, υπήρχαν χρέη, υπήρχαν προβλήματα, αλλά ούτε ατασθαλίες μπόρεσε να βρει, ούτε τίποτα παράνομο. Άλλωστε, οι επιχειρήσεις του κυρίου Σούλη εξακολουθούσαν να λειτουργούν κανονικά, παρά την απουσία του. Ούτε και είχε καταθέσει κανείς από τους δανειστές μήνυση εναντίον του. Αδιέξοδο. Τελικά φαίνεται ότι μόνο ο Τσάκας ανησυχούσε με την όλη υπόθεση.

Αφού είδα και απέιδα, αποφάσισα να βάλω σ' ενέργεια τα μεγάλα μέσα.

Έπιασα ένα ρεμάλι της πιάτσας, τον Ανέστο τον Τσιμπίδα, τον επιλεγόμενο «Σουπιά», ένα υποκείμενο που θα 'κανε τα πάντα για δυο-τρία καφετιά, και το δασκάλεψα καταλεπτώς.

—Μαρλή, για την πάρτη σου τα πάντα όλα, με διαβεβαίωσε. Μέχρι διάρρηξη στην Ασφάλεια, που λέει ο λόγος, άμα λάχει.

—Δεν θέλω διάρρηξη, ρεμάλι, τον αποπήρα. Θέλω να κάνεις αυτό που σου είπα κατά γράμμα.

Και πράγματι, ο ευγενής και φέρελπις αυτός νέος έπαιξε το σενάριο κατά πως του είχε ανατεθεί, μέχρι την παραμικρή λεπτομέρεια.

Νύχτα, απ' αυτές τις βροχερές και σημαδιακές του Ραίημον Τσάντλερ και η κυρία Νίνα επέστρεφε στο σπίτι της από μια θεατρική της έξοδο (εννοώ ότι πήγε στο θέατρο, όχι ότι έγινε θέατρο η ίδια). Το κλικ-κλακ των ακριβών της τακουινιών στις βρεγμένες πλάκες έσπαζε την ανήσυχη σιγαλιά της υγρής νύχτας. Ξαφνικά, ένας άλλος ήχος, από φτηνά σκαρπίνια, με από καιρό φαγωμένες σόλες, ήρθε να προστεθεί παράταιρα στη νυχτερινή συγχορδία, γεμίζοντας το σκοτάδι μ' ένα αίσθημα ακαθόριστου φόβου. Το βήμα της γυναίκας τάχυνε ασυναίσθητα, αλλά το ίδιο έγινε και με κείνο του αγνώστου.

Η γυναίκα έστρεψε το κεφάλι της ανήσυχη να κοιτάξει πίσω και είδε την κακοχυμένη, απειλητική φιγούρα του νυχτερινού συναπαντήματος να πλησιάζει επικίνδυνα. Σφίγγοντας τα χείλη για να μη φωνάξει έκανε να τρέξει, όμως, το ακριβό της παλτό πιάστηκε σ' έναν κάδο σκουπιδιών και την εμπόδισε. Αψηφώντας το ενδεχόμενο να καταστρέψει ένα τόσο βαρύτιμο μοντέλο, τράβηξε να ελευθερώσει το παγιδευμένο ύφασμα... αλλά ήταν, δυστυχώς, πολύ αργά. Το απόβρασμα του σκοταδιού την είχε φτάσει και την άδραχνε από το ντελικάτο της μπράτσο. Μια λεπίδα άστραψε στη νύχτα...

—Πέσε το παραδάκι στα γρήγορα, μωρή κότα, γιατί σε

χάραξα, κρόαξε το υποκείμενο άγρια και πλησίασε το ατσάλι της λάμας κοντά στο βελουδένιο γυναικείο μάγουλο.

Τη στιγμή εκείνη μια ψηλή, γεροδεμένη, σιλουέτα αποσπάστηκε από τις σκιές της νύχτας και με μια επιδέξια κι αποφασιστική κίνηση άδραξε το οπλισμένο χέρι του αποβράσματος, αποσπώντας του μια κραυγή πόνου.

—Τι πας να κάνεις, ρεμάλι; σφύριξα απειλητικά.

Και με δυο-τρεις προμελετημένες ξανάστροφες έστειλα τον πιστό Ανέστο να γίνει ένα με τα σκουπίδια. Αυτός σηκώθηκε, ξεσκονίστηκε κλαψουρίζοντας (αυτό το πρόσθεσε ο ίδιος στο σενάριο, ο κατάπτυστος, για να επιμηχύνει τον ρόλο του) και κουνώντας τη γροθιά του απειλητικά (άλλη προσθήκη) χάθηκε κουτσαίνοντας μέσα στη νύχτα.

Στράφηκα στην έχθαμβη γυναίκα και την πήρα από το μπράτσο.

—Είστε καλά; τη ρώτησα. Να καλέσω ασθενοφόρο;

Η γυναίκα κούνησε το κεφάλι της πέρα-δώθε παραζαλισμένη.

—Όχι, όχι..., ψέλλισε. Καλά είμαι... Ευχαριστώ...

—Μα εσείς τρέμετε! είπα. Έχετε πάθει σοκ! Και με το δίκιο σας δηλαδή. Ευτυχώς που έτυχε να περνώ απ' εδώ, αλλιώς...

—Κύριε σας είμαι ευγνώμων, ψιθύρισε η αναστατωμένη κυρία. Αν δεν ήσασταν εσείς...

—Μα τι λέτε, κυρία μου, έκανα μετρίοφρονα. Αλίμονο, το καθήκον! Έχει καταντήσει ζούγκλα η κοινωνία μας...

—Είπε ότι θα με... χάραζε! τραύλισε η άμοιρη, ακόμη σοκαρισμένη.

Τι να της έλεγα τώρα; Ότι όσο ακάθαρμα κι αν ήταν ο Ανέστος δεν μπορούσε να χαράξει ούτε τ' όνομά του στο δέντρο ή ότι λιγοθυμούσε έτσι κι έβλεπε ντοματόζουμο, πόσο μάλλον αίμα;

Πέρασα προστατευτικά το μπράτσο μου γύρω στους ώμους της που έτρεμαν.

—Ηρεμήστε, της ψιθύρισα καθησυχαστικά. Ηρεμήστε. Όλα πέρασαν. Τώρα είμαι εγώ εδώ, δεν πρόκειται να σας συμβεί τίποτα...

Αλλά υπολόγιζα χωρίς τις θεατρικές φιλοδοξίες του Ανέστου, που αποφασίζοντας να δραματοποιήσει έτι περαιτέρω τον ρόλο του, πετάχτηκε και πάλι στο βάθος του δρόμου και κούνησε την γροθιά του φωνάζοντας σαν άλλος Φούντας.

—Θα εκδικηθώ! Το ακούτε; Θα εκδικηθώ!

Η κυρία Νίνα άρχισε πάλι να τρέμει, ενώ εγώ αναγκάστηκα να επινοήσω επί πλέον διάλογο για τον δικό μου ρόλο.

—Χάσου από μπρος μου τιποτένιο σκουλήκι, γιατί θα σε λιώσω αδυσώπητα! φώναξα.

—Θα τα ξαναπούμε! αντιφώνησε ο κατάπτυστος πριν εξαφανιστεί οριστικά αυτή τη φορά.

Η κυρία Νίνα ήταν πια να την κλαίνε οι ρέγγες. Τη βοήθησα να στυλωθεί κάπως στα πόδια της, που λύγιζαν (ώρες ήταν να λιγοθυμήσει και να 'χω να κουβαλάω τέτοιο κορμί στα στιβαρά μου μπράτσα!) και προσφέρθηκα να τη συνοδεύσω στο σπίτι της.

Σε δυο λεφτά μπαίναμε σ' ένα από τα πιο χλιδάτα ρετιρέ που είχα συναντήσει ποτέ στη διάρκεια της πολυτάραχης

καριέρας μου. Την έβαλα να καθίσει σ' έναν design καναπέ και της έδωσα να πιει ένα *Courvoisier* που ψάρεψα από το άριστα εξοπλισμένο μπαρ του νοικοκυριού.

Στο δεύτερο ποτήρι ήρθε και πήρε τα πάνω της. Τότε πρόσεξε και την αμυχή που είχα φροντίσει να κάνω με τα κλειδιά μου στο πάνω μέρος του χεριού μου.

—Ω! αναφώνησε. Μα εσείς έχετε τραυματισθεί!

Έκανα πως μόλις τώρα πρόσεξα το «τραύμα».

—Μπα, μια γρατζουνιά..., έκανα χαμογελώντας. Δεν είναι τίποτα.

—Όχι, όχι, επέμεινε το θύμα. Μην το λέτε. Εδώ εσείς κινδυνεύσατε... Αφήστε με να σας περιποιηθώ.

Έτρεξε στο μπάνιο και κουβάλησε οινόπνευμα, οξυζενέ, ιώδιο, επιδέσμους, ασπιρίνες, αντισυλληπτικά χάπια, ό,τι βρήκε, κι άρχισε να με κουράρει.

—Δεν μπορώ να εκφράσω την ευγνωμοσύνη μου, έλεγε και ξανάλεγε. Αν δεν ήσασταν εσείς απόψε...

—Μην το ξαναπείτε, τη μάλωσα. Οποιοσδήποτε στη θέση μου το ίδιο θα έκανε. Είναι μόνο λυπηρό που ζούμε σε τέτοια εποχή. Πού υπάγομεν, πού υπάγομεν!

Τελείωσε την επίδεση, μου 'δωσε με την σειρά της ένα κονιάκ «να συνέλθω» και κάθισε δίπλα μου.

—Πήρα ένα φόβο απόψε! αναστέναξε ανάβοντας ένα *Dunhill* μ' έναν ασορτί χρυσό αναπτήρα.

—Και με το δίκιο σας, την επέκρινα. Αυτό το ρεμάλι δεν αστειευόταν.

Σταύρωσε τις ιλιγγιώδεις γάμπες της και μ' ατένισε χαμογελώντας.

—Και σε ποιον οφείλω τη σωτηρία μου;

—Μαρλής, συστήθηκα εγώ πασχίζοντας να κρατώ το βλέμμα μου στο πρόσωπό της. Φίλιππας Μαρλής. Πάντα στη διάθεσή σας.

—Μαρλής, επανέλαβε, Μαρλής... Γνωστό φαίνεται τ' όνομά σας... Τι επαγγέλλεστε, αν επιτρέπεται, κύριε Μαρλή;

Θα 'θελα να 'λεγα «εξερευνητής» ή «κυνηγός αγρίων θηρίων», αλλά συγκρατήθηκα.

—Εισοδηματίας, είπα σεμνά.

—Και τι εισοδεύετε; ρώτησε χαμογελώντας ανεπανάληπτα σαγηνευτικά.

—Τα πάντα, απάντησα ξεροκαταπίνοντας, γιατί το φόρεμα είχε γλιστρήσει σε υψηλές κι ανεξερεύνητες περιοχές στο μεταξύ. Αλλά κυρίως χρήματα.

Γέλασε και μου 'δωσε ένα φιλικό μπατσάκι στο μάγουλο.

—Πώς τα λέτε! έκανε. Πώς τα λέτε!

Ξεροκατάπια και προσπάθησα να συγκεντρωθώ στην αποστολή μου, κάτι που δεν προμηνυόταν καθόλου εύκολο, όπως έδειχναν τα πράγματα.

—Κι εσείς; ενδιαφέρθηκα.

Έκανε μια αόριστη κίνηση με το μακρυδάχτυλο, αριστοκρατικό της χέρι.

—Τίποτα το ιδιαίτερο, είπε. Βλέπετε, έχω χωρίσει προσφάτως κι ακόμη δεν έχω βρει τον δρόμο μου, την ψυχική μου ισορροπία.

Μάλιστα. Η κυρία το 'παιζε τεθλιμμένη ζωντοχήρα. Για να δούμε...

—Είμαι σίγουρος ότι θα την βρείτε, κατάφερα να πω κοινότυπα.

—Ποια; απόρησε εκείνη.

—Μα..., την ψυχική σας ισορροπία.

Γέλασε.

—Α, μάλιστα... Καλά, δεν είναι και τόσο εύκολο...

—Με τον καιρό, όλα θα διορθωθούν, την παρηγόρησα. Θα δείτε.

—Με τον καιρό και τους καλούς φίλους, ψιθύρισε με νόημα πλησιάζοντάς με σε απόσταση αναπνοής. Ειδικά με τους καλούς φίλους.

Το ρολόϊ του τοίχου έδειχνε δώδεκα και τέταρτο μετά τα μεσάνυχτα. Η τελευταία μου σκέψη ήταν για τη Ρούλα, που με περίμενε από τις έντεκα για να την πάω στο κινέζικο που της είχα υποσχεθεί (σε μια στιγμή αδυναμίας).

* * *

Την τρίτη μέρα το πρωί, μετά το πρόγευμα, που μου 'φερε στο κρεβάτι, η Νίνα μου 'σκασε το μυστικό.

—Φιλίπ, έχω να σου πω κάτι το πολύ σοβαρό, μου ανακοίνωσε.

Πράγμα που με ξάφνιασε, ομολογώ, γιατί όλα τα σοβαρά που μου 'χε πει μέχρι τη στιγμή αυτή μόνο σαν αυστηρώς ακατάλληλα (και) δι' ενηλίκους θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν.

—Είμαι όλος αυτιά, τη διαβεβαίωσα πίνοντας μια γουλιά από τον καφέ μου κι ανάβοντας το πρώτο τσιγάρο της ημέρας, τράκα από τα δικά της.

Κάθισε στην άκρη του κρεβατιού και σταύρωσε τα απιστεύτου (εξακριβωμένης) λαγνείας πόδια της.

—Δεν ξέρω πώς ν' αρχίσω..., είπε.

—Άρχισε εσύ και θα σε βοηθάω όπου σκαλώνεις, την παρότρυνα χαϊδεύοντας τους αλαβάστρινους (πλην κατασημαδεμένους –υπαιτιότητί μου, φευ!) ώμους της.

Σήκωσε το θείκό της πρόσωπο και με κάρφωσε με μια απύθμενης σοβαρότητας ματιά.

—Φιλίπ, σου είπα ψέματα, μου δήλωσε.

Λες κι εμείς κολλάγαμε μπρίκια και δεν ξέραμε! Κατόρθωσα να δώσω στο πρόσωπό μου μια μισο-ανήσυχη, μισο-έκπληκτη έκφραση.

—Ψέματα; απόρησα (δήθεν). Ψέματα; Επί ποίου θέματος;

—Όταν γνωριστήκαμε, εκείνο το φοβερό, αλλά και υπέροχο βράδυ, θυμάσαι;... Σου είχα πει ότι ήμουν προσφάτως χωρισμένη από τον άντρα μου.

Όπα της!...

—Κάτι ενθυμούμαι...

—Ε, λοιπόν, σου είπα ψέματα.

Κατάπληκτος ο Μαρλής.

—Ω!;

—Δηλαδή, όχι ακριβώς ψέματα, συμπλήρωσε βιαστικά.

—Α! (Τι Μαρλής, τι Μινωτής!).

Η Νίνα έγειρε με χάρη κι ακούμπησε το κεφάλι της στον ώμο μου. Η μεταξωτή της ρόμπα γλίστρησε στο πλάϊ και...

—Φιλίπ, αναστέναξε. Αυτό που συμβαίνει ανάμεσά μας, αυτό το τόσο ξεχωριστό και υπέροχο, δεν είναι δυνατόν

να στηρίζεται πάνω σ' ένα ψέμα, έστω και κατά συνθήκη. Πρέπει να σου πω την αλήθεια και μετά..., αν θέλεις κατάρκινέ με, βρίσε με, διώξε με... Ταπεινώσέ με.

—Είμαι σίγουρος ότι δεν θα χρειαστεί κάτι τέτοιο, είπα προσπαθώντας ν' απομακρύνω το δίσκο του πρωινού, που άρχισε να κινδυνεύει εκεί που ήταν ακουμπισμένος.

Η Νίνα στράφηκε απότομα και μ' αγκάλιασε παράφορα. Ο δίσκος, όπως το 'χα προβλέψει, ήρθε όλος απάνω μου, γάλατα, καφέδες, μαρμελάδες, βούτυρα, φρυγανιές, χαβιάρια, σαμπάνιες, όλα ταπετσαρία στις μεταξωτές πυτζάμες (του εξαφανισθέντος;).

—Ω, Φιλίπ! ανέκραξε χωρίς να πτοηθεί από το χάος που δημιούργησε. Ω, Φιλίπ! Το ήξερα εγώ ότι είσαι μια μεγάλη καρδιά!

Και μ' ένα περαιτέρω επιδέξιο κεφαλοκλείδωμα με παρέσυρε στον βόρβορο της αμαρτίας.

Δυο ώρες αργότερα συνεχίζαμε την κουβέντα, από κει που την είχαμε σταματήσει.

—Κάτι ήθελες να μου πεις, της υπενθύμισα.

Κύλησε πλάϊ μου στο ρημαγμένο κρεβάτι και τανύθηκε σαν λεοπάρδαλη.

—Εγώ; χαμογέλασε.

—Κάτι για ένα ψέμα;... τη βοήθησα.

—Α, αυτό... Δως μου ένα φιλί πρώτα...

Της έδωσα δύο και μου τα επέστρεψε, με τόκο κι επιτόκιο.

—Λοιπόν; επέμεινα.

—Τι λοιπόν; απόρησε.

—Το φέμα που λέγαμε;...

—Α, ναι... Δεν θα μου θυμώσεις όμως...

—Και να το 'θελα δεν θα μπορούσα, ομολόγησα την αμαρτία μου.

Άναψε ένα τσιγάρο και φύσηξε τον καπνό στο νταβάνι.

—Σου είχα πει ότι χώρισα, έτσι δεν είναι;

—Έτσι θυμάμαι, είπα επιφυλακτικά.

—Η αλήθεια είναι κάπως διαφορετικότερη.

Πάψε!!!

—Και ποια είναι αυτή η αλήθεια; ρώτησα εγώ (δήθεν) αδιάφορα.

—Η αλήθεια είναι ότι το κάθαρμα μ' εγκατέλειψε, ήρθε η απρόσμενη απάντηση και με αποσβόλωσε.

—Ορίστε;

—Όπως σου τα λέω, είπε. Μια ωραία ημέρα, ήρθε ο κύριος, μάζεψε τα σέα του και τα μέα του και μ' άφησε στα κρύα του λουτρού.

—Εσένα; απόρησα (ειλικρινά).

Κούνησε το κεφάλι.

—Εμένα. Κι όχι μόνο αυτό, αλλά πήγε να σπιτωθεί με μια από τις καλύτερές μου φίλες.

Αμ, τώρα χύνεται φως στο μυστήριο!

—Φίλη σου;

—Ακριβώς. Το διανοείσαι; Να έχουν στήσει τέτοια μηχανή πίσω από την πλάτη μου και να μην το 'χω πάρει είδηση, η ηλίθια!

—Πάντα οι καλοί την πληρώνουν σ' αυτή την κοινωνία, την παρηγόρησα.

—Και να πεις ότι είναι τίποτα από δαύτην! Ένα σιτεμένο τσόκαρο είναι και τίποτ' άλλο.

—Αλλά έχει λεφτά, συμπλήρωσα.

Με κοίταξε ξαφνιασμένη.

—Εσύ πού το ξέρεις;

—Εμ το υπέθεσα, της εξήγησα. Για ποιο άλλο λόγο ένας άντρας, όσο κάθαρο και να 'ναι αυτός, θ' άφηνε μια γυναίκα σαν εσένα;

Αυτό της άρεσε. Μου 'δωσε ένα ρουφηχτό φιλί και μου χάρισε ένα λαμπερό χαμόγελο.

—Μαρλή, ξέρεις να μιλάς στις γυναίκες...

Όσο γι' αυτό...

—Αλλά δεν είναι μόνο αυτό που με κάνει έξαλλη...

—Αλλά;

—Φεύγοντας, ο λεγόμενος, φρόντισε να τα σηκώσει όλα, μου εξήγησε. Καταθέσεις, ομολογίες, μετοχές... Μέχρι τα χρυσαφικά μου μάζεψε.

Α, τον άθλιο!

—Μ' άφησε κυριολεκτικά στους πέντε δρόμους, ο παλιάνθρωπος! φώναξε η Νίνα έτοιμη να βάλει τα κλάματα.

—Και γιατί δεν πας στην Αστυνομία; της πετάω εγώ (δίχην σουπιάς) το δόλωμα.

Εδώ θα βλέπαμε πόσο ήταν για εμπιστοσύνη η κυρία. Γιατί, καλά το συναισθηματικό, αλλά είχαμε και μια αποστολή να επιτελέσουμε, να μην ξεχνιόμαστε.

—Πήγα, ήρθε η απάντηση. Μάλιστα, ένας αστυνόμος είναι οικογενειακός μας φίλος κι ενδιαφέρθηκε προσωπικώς.

Αμ δεν το ξέρουμε!

—Και τι σου είπαν;

Σήκωσε τους ώμους της.

—Τι να μου πουν; έκανε. Χωρίς στοιχεία δεν μπορούν να κάνουν τίποτα. Και στοιχεία, δυστυχώς, δεν υπάρχουν. Πέρασε η εποχή που μπορούσαν να συλλάβουν κάποιον για εγκατάλειψη συζυγικής στέγης.

Ένωσα ένα κύμα ντροπής να με κατακλύζει. Από τις ελάχιστες φορές που ντρεπόμουν για το λειτούργημά μου. Κοίτα να δεις μέχρι πού μπορεί να οδηγήσει η καχυποψία τον άνθρωπο! Φτου σου, ξεφτιλισμένε Μαρλή!

Προσπάθησα να την παρηγορήσω, αλλά η Νίνα ήταν απαρηγόρητη.

—Κοίτα πού κατάντησα, έλεγε μέσα από τα αναφιλητά της. Εγώ που μεγάλωσα στα πούπουλα να βρίσκομαι στην ανάγκη! Και το χαβιάρι ακόμα το στερούμαι.

—Κι αυτό για χάρη ενός ακαθάρματος! συμπλήρωσα εγώ με σφιγμένα δόντια.

Δεν έμενε παρά ένα πράγμα να κάνω, της το όφειλα άλλωστε. Της ορκίστηκα ότι δεν θα ησύχαζα αν δεν ξετρύπωνά τον ποταπό, να τον αναγκάσω να επανορθώσει. Πράγμα που είχε σαν (ευεργετική) συνέπεια μια φοβερή έκρηξη ευγνωμοσύνης, που μας κράτησε δέσμιους της κρεβατοκάμαρας για τα επόμενα δυο μερόνυχτα.

* * *

Βγαίνοντας και πάλι στο φως της ημέρας, ένιωθα μεν τα γόνατά μου κομμένα, αλλά η θέλησή μου ήταν ατσαλω-

μένη. Ο Σούλης θα βρισκόταν, ακόμα κι αν χρειαζόταν ν' αναποδογυρίσω όλους τους σκουπιδοντενεκέδες της πόλης για να τον ανακαλύψω.

Στην πόρτα της πολυκατοικίας με περίμενε ο Ανέστος.

—Τι γίνεται, Μαρλή; μου κάνει. Θα παίξουμε κάνα άλλο έργο αυτές τις μέρες;

Την κλωτσιά την απέφυγε μόνο χάρη στην έμφυτη επιδεξιότητά του.

Παρακάτω με περίμεναν πέντε φουσκωτοί και μια Mercedes. Οι φουσκωτοί έμοιαζαν με κακέτυπα του Σουγλάκου,¹⁴ η Mercedes έμοιαζε σαν όλες τις Mercedes του κόσμου.

—Ο κύριος Μαρλής;

Ο φουσκωτός χαμογελούσε ευγενικά, αλλά μου έφραζε τον δρόμο.

—Ο ίδιος, είπα.

Κι αμέσως βρέθηκα σάντουιτς στο πίσω κάθισμα του αμαξιού και με τα μάτια δεμένα.

—Τσιμουδιά, σφύριξε μια κρασοφωνή στο αυτί μου. Να μην αναγκαστούμε να βάλουμε σ' ενέργεια τα «άλλα» μέσα.

—Πού με πάτε; ρώτησα.

Αλλά έφαγα μια μπηχτή στα πλευρά κι αποφάσισα να περιορίσω την περιέργειά μου.

Δεν ξέρω πόση ώρα γυρίζαμε γύρω-γύρω στους δρόμους της Αθήνας (το γνωστό κόλπο για να χάσω τον προσανατολισμό μου), όταν όμως φτάσαμε στον προορισμό μας ο

14 Διάσημος, πλην καλοκάγαθος, πρωτοπαλαιστής του κατς, γνωστότερου από ρόλους μπράβου σε φτηνές, ελληνικές κινηματογραφικές παραγωγές.

ήλιος έδνε μαγευτικά πίσω από τις κολόνες του ναού του Ποσειδώνα, στο Σούνιο. Με μπάσαν στην πολυτελέστατη βίλα και μ' οδήγησαν σ' ένα καθιστικό, όπου με υποδέχτηκε ένας καλοντυμένος τύπος, αραχτός σε μια πολυθρόνα έχοντας έναν απίστευτο θεοκόμματο να του κάνει μασάζ στους γκρίζους του κροτάφους. Μια ηλεκτρική φωτιά απερίγραπτης κιτσαρίας φεγγοβολούσε στο τζάκι. Από κάτι κρυμμένα ηχεία ο Πανταζής κλαψούριζε «Μείνε μαζί μου έγκυος, είμαι πολύ φερέγγυος». Φρίκη!

Οι φουσκωτοί μ' έσπρωξαν σε μια άβολη πολυθρόνα και στήθηκαν από πάνω μου, σαν υπερτραφείς και κραιπαλίζοντες κούροι. Ο τύπος με την απίθανη θεά μου χαμογέλασε.

—Έμαθα ότι με ψάχνεις, Μαρλή.

—Εξαρτάται, του κάνω επιφυλακτικά. Ψάχνω εκατοντάδες κακοποιούς, εσύ ποιος είσαι;

Ένας από τους κακέτυπους Σουγλάκους μου άστραψε μια ανάποδη που μ' έκανε να δω τον κομήτη του Χάλεϋ με όλες τις λεπτομέρειες της ουράς του.

—Όταν μιλάς στον κύριο Σούλη, να ξεπλένεις το βρωμόστομα σου με θυμίαμα, με δασκάλεψε.

Ώστε βρισκόμουν μπροστά στον περιβόητο Σούλη! Το εξαφανισθέν κάθαρμα του Κολωνακίου! Τον άνθρωπο που δεν δίστασε να πουλήσει τη γυναίκα του, προφασιζόμενος ότι θα κατέβαινε να πάρει τσιγάρα από το περίπτερο. Το άτομο που καταχράστηκε τα εκατομμύρια, από το υστέρημα αθών βιοπαλαιστών, μεταξύ των οποίων κι ο φίλος μου, ο αστυνόμος Τσάκας! Οπότε, η μασέζ θα 'πρεπε να είναι μάλλον το... «σιτεμένο τσόκαρο»! Ε, ρε, κάτι πράγματα.

—Ο Σούλης! αναφώνησα.

Ο Σούλης κατένευσε.

—Bull's eye! γέλασε. Δεν μπορώ να πω... έχεις αντίληψη, Μαρλή.

—Δεν φαντάζομαι να είμαστε εδώ για να σχολιάσουμε την αντίληψή μου, τον έκοψα ξερά. Άλλωστε, τέτοιου είδους πνεύμα δεν μπορεί παρά να βγει ξινό στο πιο καταζητούμενο άτομο του αστυνομικού δελτίου.

Ο φουσκωτός εκ δεξιών έκανε να μου αστράψει άλλη ανάποδη, αλλά το ξανασκέφτηκε φαίνεται, γιατί κοντοστάθηκε κι έξυσε το κεφάλι του με απορία.

—Τώρα, αφεντικό, αυτός σ' έβρισε; ρώτησε το αφεντικό του.

Ευτυχώς την ίδια απορία είχε και το αφεντικό του κι έτσι την γλύτωσα —προσωρινά.

—Δεν ξέρω, έκανε σκεπτικός.

Και γυρίζοντας προς το μέρος μου.

—Καταζητούμενος; Ποιος είναι καταζητούμενος, ρε Μαρλή; ρώτησε.

Γέλασα σαρδόνια.

—Άσε την παλαβή, το καλό που σου θέλω, κύριε Σούλη, είπα. Άσε την παλαβή και παραδόσου, γιατί κάθε στιγμή που περνάει επιβαρύνεται η θέση σου.

Ο Σούλης δεν φάνηκε ν' αναλογίζεται το δεινόν της θέσης του.

—Να παραδοθώ; επανέλαβε ξύνοντας το κεφάλι του. Σε ποιον να παραδοθώ;

Αυτός είχε όρεξη για κουβέντα, αλλά εμένα κάτι τέτοια δεν με πτοούσαν.

—Στην Αστυνομία βέβαια, του κάνω. Ή, αν προτιμάς, στην Ασφάλεια. Το ίδιο κάνει.

—Τώρα μας βρίζει, αφεντικό; ρώτησε ο φουσκωτός, που είχε αποσυντονιστεί τελείως.

Ο Σούλης τον καθησύχασε με μια κίνηση του χεριού του.

—Και γιατί να παραδοθώ, ρε Μαρλή; με ρωτάει (παριστάνοντας την οσία Πουλχερία).

—Γιατί καταζητείσαι, τον ενημέρωσα.

Ο τύπος άνοιξε κάτι μάτια σαν πιατάκια.

—Καταζητούμαι; απόρησε. Από πότε;

—Από τη μέρα που εξηφανίσθης δολίως, κομίζοντας μαζί σου καταχρασθέν χρήμα, του πέταξα.

—Αφεντικό, αν σε βρίσει να μου πεις, γιατί εγώ δεν καταλαβαίνω τι λέει, κλαψούρισε ο φουσκωτός.

—Εξηφανίστην δολίως; επανέλαβε ο Σούλης. Τι λες, ρε Μαρλή; Επικοινωνείς με το μυαλό σου ή θα μας τρελάνεις όλους εδώ μέσα; Πότε εξαφανίστηκα;

Το σαράκι της αμφιβολίας άρχισε να τρυπώνει μέσα μου. Τι διάολο, τόσο καλός ηθοποιός ήταν ο τυπάκος;

—Δεν εξαφανίστηκες;

—Γιατί να εξαφανιστώ; απόρησε ο δόλιος. Εξόν κι αν θεωρείς εξαφάνιση τη μια βδομάδα διακοπές που δώρισα στον εαυτό μου (συμπλήρωσε χαϊδεύοντας με νόημα τα καπούλια του «τσόχαρου» δίπλα του).

Ωπ!

—Και τα λεφτά που σου δάνεισαν; προσπάθησα πάλι.

—Ε, τι; Όλος ο κόσμος δανείζεται. Έτσι είναι το εμπόριο. Δανείζεις, σε δανείζουν... Άλλωστε, δόξα τω Θεό, κάτι φιλά έχουν απομείνει να ξεπληρωθούν. Κάτι δουλειές με τα Εμιράτα, που κλείσαμε τώρα τελευταία, μας ανέβασαν πολύ. Δεν πιστεύω να με κυνηγάει κανείς για δανεικά κι αγύριστα.

Λες;

—Και οι καταθέσεις της γυναίκας σου; Τα χρυσαφικά;

Ο Σούλης έβαλε τα γέλια.

—Τι λες, ρε φιλάρα; Με την τέως κυρία μου έχουμε πάρει διαζύγιο εδώ κι ενάμισο χρόνο, με βούλες και υπογραφές και τα πάντα. Και να σου πω και κάτι; Το πλέρωσα χρυσό το ρημάδι, γιατί δεν ξέρεις εσύ τι εστί Νίνα, κακόμοιρε! Ένα θα σου πω... Κόντεψα να μείνω με το σώβρακο, δικέ μου. Μη κάτι τσακάλια δικηγόροι, σήμερα που μιλάμε θα επαιτούσα στον Ηλεκτρικό. Άσε...

Τώρα γιατί σκοτείνιαζε ο κόσμος γύρω μου;

Έκανα μια τελευταία προσπάθεια.

—Κι ο αστυνόμος Τσάκας;

—Έπαθε τίποτα ο Τσάκας; ανησύχησε ο Σούλης. Το μεσημέρι φάγαμε μαζί.

Μάλιστα.

—Έφαγες με τον Τσάκα; ψέλλισα.

—Ε, ναι. Τι, πρώτη φορά; Είμαστε φίλοι από χρόνια.

Δεν ένιωθα καλά. Δεν ένιωθα καθόλου καλά.

—Δως του ένα κονιάκ, αυτός άσπρισε, θα μας μείνει στα χέρια και θα τον πλερώσουμε για άνθρωπο, διέταξε ο Σούλης τον φουσκωτό, που τσακίστηκε να συμμορφωθεί.

Το κονιάκ (μάλλον χύμα) με στύλωσε κάπως.

—Μια τελευταία απορία, είπα μαζεύοντας όσο κουράγιο μου απέμενε. Εμένα γιατί με φέρατε εδώ έτσι, τσουβαλιαστό;

Ο Σούλης γέλασε.

—Α, αυτό... Απλό. Έμαθα ότι έκανες κάτι, όχι και τόσο ορθόδοξες έρευνες, για τις επιχειρήσεις μου, κι όπως είναι φυσικό, πήγε αμέσως ο νους μου στο κακό. Είπα να το κουβεντιάσουμε λιγάκι, μήπως και συνειστείς, να σταματήσεις τα ψαχουλέματα... Τώρα βέβαια όλα εξηγούνται... Θύμα είσαι και συ, καχομοίρη, θύμα.

Εδώ τέλειωσε η συνέντευξη με τον εξαφανισθέντα κύριο Σούλη. Οι φουσκωτοί με χώσαν πάλι στην *Mercedes* και, χωρίς δεμένα τα μάτια αυτή τη φορά, με άδειασαν έξω από το γραφείο μου. Πριν χωρίσουμε ο φουσκωτός που με είχε καταχειριάσει μου βάλει στο χέρι ένα πεντοχίλιορο και με χτύπησε φιλικά στην πλάτη.

—Κι αν είπαμε καμιά κουβέντα παραπάνω, δικέ μου, ψωμί κι αλάτι, είπε.

* * *

Η πρώτη μου δουλειά ήταν να τρέξω βέβαια στο ρετιρέ της Νίνας. Ψυχή! Κατέβηκα να ρωτήσω τη θυρωρίνα. Εδώ το πεντοχίλιορο του φουσκωτού έκανε θαύματα.

—Α, η κυρία Νίνα έφυγε μόλις προ μισή ώρα για τις Ελβετίες, με πληροφόρησε η καλή γυναίκα.

—Τις... Ελβετίες!!!

—Δηλαδή, έτσι μόπε ο αρραβωνιάρης της, αποσαφήνισε η θυρωρός της συμφοράς. Μάλιστα με έδωκε και περμποάρ δέκα χιλιάρχα... Πολύ εξαιρετικός κύριος!

Όπως στο σινεμά!

—Και πότε θα επιστρέψει;

—Αμ δεν θα πιστρέψει, ήρθε η απάντηση. Θα 'γχατασταθεί εκεί μουνίμως, μόπε. Πλήρωσε και το τρέχον νοίκι κι απ' όλα. Α, όλα κι όλα... Κυρία η κυρία Νίνα, τύπος και υπογραμμός! Το σωστό να λέγεται.

Να λέγεται δεν θα πει τίποτα!

Δεύτερη δουλειά ήταν να ξετρυπώσω τον Τσάκα, που έλειπε από παντού. Με τα πολλά τον στρίμωξα σ' ένα σκυλάδικο της Εθνικής Αθηνών-Λαμίας.

Δεν φάνηκε να ενθουσιάζεται που με είδε.

—Μαρλή, μου κάνει. Εσύ εδώ, τέτοια ώρα;

Έδιωξα τη σκυλού, που του 'κανε παρέα στο τραπέζι και κάθισα στη θέση της.

—Τσάκα, μου φαίνεται ότι δεν είσαι και πολύ εντάξει, του πετάω.

Ο Τσάκας άρχισε πάλι να παλεύει με το τσιμπούκι του, όπως κάθε φορά που τα 'βρισκε σκούρα.

—Δεν σε καταλαβαίνω, ρε Μαρλή, μου τα μάσηξε. Τι υπονοείς;

—Υπονοώ ότι απαιτώ να μου εξηγήσεις τι συμβαίνει με την υπόθεσή μας, του κάνω.

—Ποια υπόθεσή μας;

—Για την εξαφάνιση του Σούλη μιλάω, Τσάκα, αγρίεψα εγώ.

Την επόμενη στιγμή ένας από τους φουσκωτούς του μαγαζιού στεκόταν πάνω απ' το κεφάλι μου.

—Υπάρχει πρόβλημα, κυρ-αστυνόμει; ρωτάει τον Τσάκα.

—Άμα υπάρξει θα σου πω, του κάνει αυτός.

Και γυρίζοντας σε μένα.

—Είδες τι κάνεις με τις εξάψεις σου, ρε Μαρλή; μου λέει. Θέατρο πας να μας κάνεις στο μαγαζί.

—Αν θες να μη γίνεις θέατρο, το καλό που σου θέλω να μου πεις τι τρέχει, σφύριξα μέσα από τα δόντια μου, χαμογελώντας, για να μη δίνω στόχο στον φουσκωτό, που δεν μας έχανε από τα μάτια του.

—Ε, καλά, τι να γένει; χαμογέλασε μισοκακόμοιρα ο Τσάκας. Γένηκε εκεί μια σύγχυση... Συμβαίνουν αυτά στο επάγγελμά μας, δεν τα ξέρεις τώρα, εγώ θα στα λέω;

—Σύγχυση!

—Εμ, ναι... Γένηκε εκεί μια ανεπίσημη καταγγελία για εξαφάνιση ατόμου... Τώρα, έτυχε αυτό το άτομο να είναι του στενού φιλικού μου περιβάλλοντος... Επιπλέον υπήρχε και το θέμα των δανεικών... Ε, δεν έπρεπε να το ερευνήσουμε το ζήτημα;

—Και τώρα που το ερευνήσαμε, εντάξει; του κάνω.

Ο Τσάκας μου χάρισε ένα δειλό χαμόγελο.

—Εμ, ναι... Ο Σούλης, πολύ εντάξει κύριος τελικά... Είπαμε, παρεξήγηση ήταν και πάει, πέρασε.

Μια φοβερή υποψία διέσχισε ξαφνικά, σαν αστραπή, τις αχανείς και δαιδαλώδεις διαδρομές του αστυνομικού μου μυαλού.

—Δεν μου λες, ρε Τσάκα; του κάνω. Τα λεφτά που σου χρώσταγε στα 'δωσε πίσω;

—Ποια λεφτά;

—Τα λεφτά που του δάνεισες, ρε.

Ο Τσάκας άρχισε να μου τα μπουρδουκλώνει.

—Ε, δηλαδή... Δεν θα ήτο σωστόν και πρέπον... Δεδομένου του ότι... και της παλαιάς, οικογενειακής μας φιλικίας... Καταλαβαίνεις... Λεπτό το ζήτημα... Άλλωστε η εξυπερέττηση αφορούσε μάλλον την κυρία του...

—Την κυρία Νίνα; φώναξα.

Ο φουσκωτός βρέθηκε, ως δια μαγείας, από πάνω μου. Ο Τσάκας του έκανε «εντάξει» και τη γλύτωσα κι αυτή τη φορά.

—Ε, ναι... Ποια άλλη;

Μ' έπιασαν τα γέλια.

—Α, ρε Τσάκα! έκανα. Α, ρε Τσάκα, και σε είχα για ζύπνιο.

Ο Τσάκας θορυβήθηκε.

—Τι συμβαίνει, ρε Μαρλή; Τι ξέρεις που δεν ξέρω;

Του 'σκασα το μυστικό κι ο Τσάκας άλλαξε πενήντα χρώματα μέσα σ' ένα δευτερόλεπτο.

—Χώρισαν..., τραύλισε. Χώρισαν πριν από ενάμισο χρόνο;... Είσαι σίγουρος Μαρλή;

—Ε τι, παιδιά είμαστε;

Ο Τσάκας βούτηξε το ποτήρι του με το ούισκυ, το κατέβασε μονορούφι και μετά μ' άρπαξε από το μανίκι και μ' έσουρε στην έξοδο.

—Πάμε, φώναξε. Πάμε να προλάβουμε.

—Πού; Τι να προλάβουμε; απόρησα εγώ.

—Στο αεροδρόμιο. Στο αεροδρόμιο! ούρλιαξε έξαλλος ο φίλος μου. Την πάθαμε, Μαρλή. Την πάθαμε σαν αγράμματοι. Και καλά εσύ, συνηθισμένος είσαι, αλλά εγώ; Εγώ;!

Τρέξαμε στο αμάξι του, μ' έβαλε να οδηγήσω, η σειρήνα στο φουλ, το φωτάκι στη σκεπή, ενώ ο ίδιος πάλευε με το κινητό του να τηλεφωνεί δεξιά κι αριστερά.

—Η μόνη πτήση για την Ελβετία είναι αυτή της Ζυρίχης, στις δώδεκα παρά τέταρτο, με πληροφόρησε μετά. Τι ώρα είναι τώρα;

—Εντεκάμισι.

—Δεν θα προφτάσουμε. Πάτα το, Μαρλή. Πάτα το, το ρημάδι...

—Γιατί δεν ειδοποιείς να κρατήσουν την πτήση; του κάνω.

—Τι λες, ρε μαλάκα; ξέσπασε ο έξαλλος αστυνόμος. Και μετά, πώς θα το εξηγήσω στην υπερεσία; Έφευγε η γκόμενα με δανεικά κι αγύριστα κι έπρεπε να την αποχαιρετήσω;

Αυτό να μου πεις.

—Τώρα εγώ γιατί έχω την υποψία ότι δεν θα είσαι ο μόνος που κλαίει τα λεφτάκια του; μονολόγησα.

Φτάσαμε στο αεροδρόμιο στις δώδεκα παρά δέκα. Ευτυχώς, η πτήση για τη Ζυρίχη δεν είχε φύγει ακόμη, λόγω «εναερίου κυκλοφορίας», όπως μας πληροφόρησε μια αλλοπαρμένη συνοδός εδάφους. Με την ψυχή στο στόμα και την ταυτότητα του αστυνόμου ν' ανεμίζει τρέξαμε στην πίστα. Ένας υποχρεωτικός εργάτης ανέλαβε να μας μεταφέρει με το φορτηγάκι του εκεί όπου περίμενε το μπόϊνγκ της «Ολυμπιακής».

Οι προβολείς, ο θόρυβος των κινητήρων, ο σκούρος βιο-
λετής, αστροφώτιστος ουρανός, ένα αεράκι που ῥχόταν από
τη θάλασσα... Κάπου το είχα ξαναδεί το έργο.

Οι τελευταίοι επιβάτες ανέβαιναν τη σκάλα... Ένα ζευ-
γάρι αργοπορημένων πλησίαζε να δώσει τις κάρτες επιβί-
βασης στη συνοδό εδάφους...

Η Νίνα κι ο... συνοδός της!

Πλησιάσαμε.

—Νίνα!

Στράφηκε και μας είδε. Τα μάτια της συνάντησαν τα
δικά μου και τα είδα να υγραίνονται. Το αεράκι δυνάμωσε
κάνοντας τα μαλλιά της ν' ανεμίζουν στη νύχτα.

—Φιλίπ!

Ο αστυνόμος άρπαξε τον νεαρό και του απέσπασε τον
χαρτοφύλακα από τα χέρια. Μια ματιά στο περιεχόμενό
του και κόντεψε να πάθει συμφόρηση.

—Κύριοι, καθυστερείτε την πτήση, γκρίνιαξε η ξι-
σμένη συνοδός εδάφους.

—Ρε, δεν τη γαμείς την πτήση, γρύλισε ο Τσάκας κι
έβγαλε τις χειροπέδες.

Τα μάτια της Νίνας δεν άφηναν τα δικά μου.

—Φιλίπ.

Πήρα τον Τσάκα παράμερα.

—Μια στιγμή, αστυνόμε, του λέω. Μια στιγμή και
μετά κάντους ότι θες.

Ο Τσάκας δίστασε.

—Εντάξει, έκανε. Αλλά συντόμευε...

Πού το είχα ξαναδεί αυτό το έργο;

Πλησίασα τη Νίνα. Πήρε τα χέρια μου στα δικά της.

—Φιλίπ, είπε. Θέλω να ξέρεις ένα πράγμα. Αυτό που συνέβη ανάμεσά μας... Αυτό...

Κόμπιασε. Είδα τα δάκρυα να πλημμυρίζουν τα υπέροχα μάτια της.

—Ήταν ό,τι πιο όμορφο συνέβη στη ζωή μου, συμπλήρωσε. Δεν με νοιάζει αν το πιστέψεις... Δεν έχει σημασία... Εγώ θα ξέρω πάντα ότι για μια στιγμή, για μια μόνο στιγμή άγγιξα την ευτυχία και δεν είχα το θάρρος και το κουράγιο να την κρατήσω.

Τα δάκρυα κυλούσαν τώρα, αλμυρά ρυάκια στα βελουδένια της μάγουλα. Και ξαφνικά, σε μια λάμψη, όλα ξεκαθάρισαν και γίναν κατανοητά.

KAZAMPIANKA!

Ζούσα τις υπέροχες στιγμές της τελευταίας σκηνής στο αθάνατο αριστούργημα του Μπόγκαρτ και της Ίνγκριντ Μπάργκμαν! Εγώ, ο Φίλιππας Μαρλής, ξανάγραφα την ιστορία απ' την αρχή.

Την έπιασα από το πηγούνι και την κοίταξα βαθιά στις θολωμένες λίμνες των ματιών της.

—Here is looking at you kid, είπα.

Γύρισα και πήγα κοντά στον Τσάκα. Του πήρα τον χαρτοφύλακα από τα χέρια και με μια επιδέξια κίνηση τον αλάφρωσα από το υπερεσιακό του περίστροφο. Ο φίλος μου με κοίταζε με το στόμα ανοιχτό.

—Τι κάνεις, ρε μαλάκα; έκανε.

—Τι θα γίνει, θα φύγουμε καμιά φορά; φώναξε ο πιλότος απ' το παραθυράκι του πιλοτήριου.

Έδωσα τον χαρτοφύλακα στην εμβρόντητη Νίνα και της έκανα νόημα ν' ανέβει στο αεροπλάνο.

—Go, της κάνω. Inside us we both know you belong with him. If that plane leaves the ground and you are not with him, you'll regret it. Maybe not today, maybe not tomorrow, but soon, for the rest of your life.

—What about us? ψιθύρισε.

—We'll always have Paris, της απάντησα. We didn't have it, we lost it, until you came into my life. We got it back last night.

—I said I will never leave you, είπε με φωνή που τρεμούλιαζε.

—And you never will, χαμογέλασα με πικρή ανωτερότητα. I got a job to do too. Where I am going you can't follow, what I got to do you can't be any part of. Nina, I'm not been noble, but it won't take much to see that the problems of three little people don't amount to the whole of beings of this crazy world. Some day you'll understand that. Here is looking at you kid.

—Μαρλή σύνελθε, φώναξε ο Τσάκας. Δεν μπορείς να το κάνεις αυτό.

Στράφηκα προτείνοντας το όπλο του.

—Not so fast Louie, του κάνω. I wouldn't like to shoot you, but I will, if you take one more step.

—Είναι άδαιο, ρε μαλάκα, ψιθύρισε ο Τσάκας.

Είδαμε την Νίνα ν' ανεβαίνει τις σκάλες και να χάνεται στο εσωτερικό του μεταλλικού κήτους, που θα την έπαιρνε μακριά μας, για πάντα.

Μια μπαμπακένια ομίχλη που 'ρχόταν από την θάλασσα άρχισε να σκεπάζει μυστηριακά τον ερημωμένο διάδρομο. Το μπόϊνγκ άρχισε να φουλάρει τις μηχανές του και να κινείται αργά και μεγαλόπρεπα προς το σημείο της απογείωσης.

Έπιασα τον Τσάκα από το μπράτσο κι αρχίσαμε να βαδίζουμε προς την έξοδο, δυο αστυνομικές φιγούρες, με γκαμπαρντίνες και ρεπούμπλικες, δεμένες με το ίδιο μυστικό.

—Για ένα απορώ εγώ, άκουσα τον Τσάκα να μουρμουρίζει. Γιατί διάολο σ' άφησα να κάνεις μια τόσο χοντρή μαλακία.

—You know, Louie, του απάντησα, I think this is the beginning of a wonderful friendship.

—Εκείνο που ξέρω εγώ, ήρθε η ανταπάντηση, είναι ότι μου χρωστάς πέντε ζεστά εκατομμυριάκια.

Ένας εκκωφαντικός θόρυβος κινητήρων μας έκανε να σηκώσουμε τα κεφάλια μας καθώς το «Boeing 747» της Ολυμπιακής ξεκόλλαγε από τον διάδρομο κι έπαιρνε τον δρόμο της δύσης μέσα στη μαγική νύχτα. Από κάπου μακριά ερχόταν ο απόηχος ενός πιάνου που έπαιζε νοσταλγικά το «As Time Goes By».

THE END

Το αστυνομικό πόνημα «Φίλιππας Μαρλής –Security»
άρχισε να γράφεται στις 13 Ιουλίου 1995 στην Ύδρα και
τελείωσε στις 28 Οκτωβρίου του ίδιου έτους στην Κέρκυρα.
Πήρε την τελική του μορφή τον Ιανουάριο του 2022.

